

ONSDAGEN DEN 16 SEPTEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Utnämningar till de interparlamentariska delegationerna (tidsfrist för ingivande av ändringsförslag): se protokollet

3. Skogsbränderna sommaren 2009 (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. G20-mötet i Pittsburgh (24-25 september) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om G20-mötet i Pittsburgh som ska hållas den 24–25 september 2009.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Det är en stor glädje för mig att vara här idag och representera det svenska ordförandeskapet. Ordförandeskapet och kommissionen kommer tillsammans att representera EU vid G20-mötet i Pittsburgh den 24–25 september. Vi kommer att hålla ett informellt europeiskt råd i Bryssel imorgon för att förbereda EU:s gemensamma ståndpunkt. Som ni alla vet har den globala och finansiella krisen nödvändiggjort globala åtgärder utan motstycke:

För det första, snabba kraftfulla finans- och penningpolitiska åtgärder till stöd för finanssektorn och den reala ekonomin. För det andra, samordning av de globala insatserna och utvecklingen av G20:s roll som ett forum för samordningen, bl.a. för åtgärder som rör reglering av finansmarknaderna. De finans- och penningpolitiska åtgärder som snabbt kunde vidtas var helt nödvändiga för att vi skulle kunna ta oss genom den värsta krisen.

Det övergripande stödet till EU:s ekonomi i år och nästa år beräknas uppgå till 5 procent av BNP. Centralbankerna har svarat mot krisen genom att hålla en räntenivå nära noll. Vi är idag försiktigt hoppfulla om att vi har lagt det värsta bakom oss när det gäller finanssektorns akuta problem, men den ekonomiska situationen är fortfarande instabil och risken för återfall är stor. Vi är mycket medvetna om att stigande arbetslöshet kommer att vara en helt dominerande fråga framöver. Situationen är fortfarande osäker, men den kunde ha varit mycket värre.

Samordning och samarbete på det internationella planet kommer att bli oerhört viktigt för att säkerhetsställa en bred återhämtning och för att ange tonen för en återgång till en långsiktig och hållbar tillväxt som vilar på stabil grund. G20 har spelat och kommer att spela en central roll i detta. G20 kommer också att samverka med de internationella finansiella institutionerna IMF och Världsbanken för att garantera att de har tillräckliga resurser och en välfungerande intern organisation för att kunna stödja ekonomisk tillväxt och säkerhetsställa finansiell stabilitet i hela världen.

G20-processen har lett till följande viktiga resultat:

För det första att vi har en gemensam analys av de problem som våra ekonomier har drabbats av. Det kanske inte låter som ett stort framsteg, men en gemensam syn på finanssektorn och de verkliga ekonomiska problem som ligger bakom krisen är en förutsättning för effektiva motåtgärder.

För det andra har vi gjort verkliga framsteg med en rad konkreta åtgärder som vi enades om i London på toppmötet i våras. Det handlar t.ex. om ett omfattande stimulanspaket för våra ekonomier, en förstärkning av samarbetet kring tillsyn och reglering av de finansiella marknaderna. Vi har dessutom sett till att Internationella valutafonden har tillräckliga resurser för att möta en efterfrågan på lån. Vi har dessutom förbundit oss att förbättra de internationella finansiella institutionernas möjlighet att övervaka den globala makroekonomiska situationen för att i god tid kunna varna om liknande problem dyker upp igen.

Mycket återstår att göra, men vi har gjort tydliga framsteg som har drivits igenom genom samordnade internationella åtaganden. Jag anser att vi i EU tillsammans med övriga G20 har gjort stora framsteg i ett antal centrala frågor som är avgörande för att kunna ge ett strategiskt svar på den ekonomiska och finansiella krisen. Vår samordnade EU-strategi innebär att Europa leder snarare än följer debatten. Det är våra lösningar som beaktas när globala lösningar tas fram. Det är därför ordförandeskapet inbjuder stats- och regeringscheferna till middag imorgon kväll. Syftet är att bygga vidare på det framgångsrika arbetet från den informella Ecofin-lunchen och G20:s finansministermöte i London så att vi kommer väl förberedda till Pittsburgh.

Jag väntar mig att mötet imorgon och toppmötet i Pittsburgh fortsätter att leda till framsteg i de övergripande frågor som jag har nämnt, men också på några ytterligare områden. Ett ämne som flera europeiska finansministrar har kommenterat i starka ordalag är frågan om bonussystemens roll för den finansiella stabiliteten. Det råder samstämmighet bland EU:s finansministrar om att vi bör vara ledande när det gäller att kräva effektiva globala normer för att se till att bonussystemen inte får destabiliserande effekter och att bonusbetalningarna står i rimlig proportion till prestationen. Detta är en viktig del i den övergripande satsningen för att säkerställa större öppenhet och bättre tillsyn inom finanssektorn och det är avgörande för att kunna säkerställa stabilitet i framtiden.

Financial Stability Board har ombetts att rapportera till Pittsburgh-mötet om sitt arbete med att utveckla principer för bonussystem. Jag hoppas att denna rapport kommer att innehålla konkreta och praktiskt genomförbara strategier som garanterar att finansinstituten inför sunda och ansvarsfulla ersättnings- och bonusstrukturer. Därutöver hoppas jag att vi kan komma överens om att fortsätta ge nödvändig stimulans till våra ekonomier så länge det behövs, men det är också viktigt att vi åtar oss att avveckla åtgärderna när de inte längre behövs så att vi kan återgå till balanserade offentliga finanser när återhämtningen kommer.

Vi har precis börjat reflektera över dessa *exit strategies*. Utformningen och samordningen och hur de genomförs kommer att vara en väldigt viktig komponent för att nå en balanserad och långsiktig ekonomisk återhämtning. En annan stor utmaning handlar om sysselsättningen. Vi måste noggrant utforma de åtgärder som krävs samtidigt som vi har ett väl avvägt samspel mellan finans- och strukturpolitik. Jag är övertygad om att vi också kommer att upprepa behovet av att hålla stånd mot protektionismen och att säkerställa rättvisa spelregler på de globala marknaderna. Denna fråga kommer att kräva betydande samordning av finansreglering och tillsyn, men också när det gäller avveckling om extraordinära åtgärder som vi vidtagit för att stödja den finansiella sektorn. Det kommer fortfarande att krävas ett omfattande arbete på nationell nivå och EU-nivå.

Diskussionerna kommer att fortsätta imorgon och i Pittsburgh, men också under resten av året om reformen av de institutionella finansinstituten. Vi vill att de ska vara starka, med tillräckliga resurser, rätt mandat, politiska riktlinjer och ledningsstrukturer som korrekt avspeglar deras medlemssammansättning. Dessa frågor är invecklade och sammanlänkande, men det brådskar att ta itu med dem så att finansinstituten kan utföra ett arbete som blir allt viktigare.

Slutligen vill jag säga att det naturligtvis föreligger ett starkt behov av politisk beslutsamhet för att nå framsteg i diskussionerna inför klimatmötet i Köpenhamn. Detta är en mycket viktig prioritering för det svenska ordförandeskapet. Vi vill se till att alla har de rätta incitamenten att vidta åtgärder för att begränsa den globala uppvärmningen och anpassa de ekonomiska strategierna så att de gynnar en klimatvänlig utveckling.

Vårt mål är att Pittsburgh-mötet ska leda till framsteg när det gäller riktlinjer för finansiering av globala klimatåtgärder. Jag kan inte lova att vi kommer att uppnå allt vi vill eftersom det är mycket komplicerade frågor, men vi lovar att ordförandeskapet på ett ansvarsfullt sätt kommer att framföra och försvara EU:s ståndpunkter. Det är i denna anda jag ser fram emot fruktbara diskussioner med stats- och regeringscheferna i morgon kväll och de konkreta resultat som världen förväntar sig från Pittsburgh nästa vecka.

(Applåder)

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, fru Malmström, mina damer och herrar! Det här är första gången som jag talar inför parlamentet under denna nya valperiod. Först och främst vill jag gratulera er alla till att ni har blivit valda, eller i många fall omvalda. Jag är övertygad om att vi alla känner att vi har ett gemensamt ansvar för att ta itu med en av de största politiska utmaningarna för vår generation: att övervinna den djupa ekonomiska och finansiella krisen. Vi måste återställa våra medborgares tillförsikt och skapa stabilitet, samtidigt som vi ökar deras möjligheter och ser till att var och en garanteras högsta möjliga nivå av social sammanhållning.

Den fråga som kommer att behandlas vid G20-mötet i Pittsburgh nästa vecka är central för detta problem. Jag är övertygad om att diskussionerna om den här frågan kommer att fortsätta under nästa valperiod och även under parlamentets valperiod, oavsett om den diskuteras vid G20-möten, Europeiska rådets möten, under era debatter eller med anledning av de förslag till initiativ som nästa kommission kommer att lägga fram för parlamentet.

G20-mötet i Pittsburgh är det tredje som sammankallas på regeringschefsnivå sedan Lehman Brothers fall för ett år och en dag sedan, då en kris av sådana proportioner som vi inte sett på många årtionden inleddes.

I ljuset av de två första G20-mötena i Washington i november i fjol och i London i april i år, är det tydligt att G20 spelar en avgörande roll i samordningen av det globala svaret på krisen.

G20:s bidrag till att utveckla en samstämmig reaktion har varit av största vikt för att undvika en ännu djupare lågkonjunktur än den vi upplever i dag. Det har också varit mycket viktigt för att utforma grunderna för ett ekonomiskt och finansiellt system som i framtiden kan förhindra att sådana obalanser och överdrifter som har lett till dagens situation upprepas.

EU har spelat en aktiv och avgörande roll för att stödja G20 i detta avseende. Som ordförande José Manuel Barroso nämnde i går här i parlamentet var det första toppmötet i Washington ett europeiskt initiativ från det franska ordförandeskapet och ordförande Nicolas Sarkozy, tillsammans med kommissionen. EU bidrog också på ett avgörande sätt genom att ställa upp ambitiösa mål för de två tidigare toppmötena och aktivt delta i förberedelserna inför dessa möten för att man inte bara skulle komma fram till principförklaringar utan även konkreta resultat och åtaganden.

Alla inom EU, och alla EU:s institutioner, borde känna sig nöjda med detta. Vi kan också vara nöjda med samordningen mellan EU-företrädarna vid G20-mötet: de EU-länder som är G20-medlemmar och deltar i G20-mötena i denna egenskap, och EU:s ordförandeskap tillsammans med kommissionen, där kommissionen företräder alla EU-medborgares och alla medlemsstaters gemensamma ställningstaganden.

Vid toppmötet i Washington i november i fjol kunde alla de stora världsekonomierna – G20-länderna står för cirka 90 procent av världens BNP – enas om genomförandet av stimulansplaner för att stödja den ekonomiska aktiviteten förra hösten, då utlåningen, den internationella handeln och investeringarna plötsligt stannade upp som ett resultat av en gigantisk finansiell chock. Denna chock märktes först i augusti 2007 och hade i september 2008 eskalerat i otrolig omfattning.

Några dagar efter Washington-toppmötet i fjol lade kommissionen fram en europeisk ekonomisk återhämtningsplan som fick politiskt stöd av Europeiska rådet i december. Planen har utgjort grunden för EU:s finanspolitiska åtgärder och politik för att stimulera efterfrågan genom instrument som styrs av nationella regeringar och parlament, eller genom instrument som EU-institutionerna styr.

Baserat på den senaste informationen beräknas dessa användarstyrda finanspolitiska stimulansåtgärder bidra till den totala efterfrågan med motsvarande 5,5 procent av EU:s BNP mellan 2009 och 2010, tillsammans med verkan av automatiska stabilisatorer som är mycket viktiga i EU-länderna på grund av omfattningen av våra skattesystem och sociala välfärdssystem.

USA:s nya administration har också antagit en mycket viktig stimulansplan. Under förutsättning att de automatiska stabilisatorerna i USA inte är lika omfattande som i Europa innebär den totala summan av direkt stimulans och automatiska stabilisatorer att jämförbart stöd ges på båda sidor om Atlanten. Dessutom har länder som Japan, Kina, Kanada och andra G20-medlemmar vidtagit motsvarande finanspolitiska stimulansåtgärder.

Vid London-toppmötet i början av april insisterade man på att planerna snabbt måste omsättas i handling. Man ville ha noggrann kontroll över planerna och meddelade att dessa, om så blev nödvändigt, skulle kompletteras med ytterligare åtgärder. Vi kan nu bekräfta att dessa stimulansplaner tillsammans med de mycket viktiga monetära stimulansåtgärder som vidtagits av centralbankerna samt mobiliseringen av offentliga resurser för att stödja finansinstituten, i synnerhet bankerna, har lyckats bromsa det fria fallet i ekonomin. De har också bidragit till att vi nu i höst kan se de första tecknen på stabilisering, vilket tydligt framgår av de ekonomiska prognoser som jag hade tillfället att presentera för två dagar sedan i Bryssel. För första gången på två år har de tidigare prognoserna inte justerats ned i de nya prognoserna.

Ännu kan vi dock inte påstå att ekonomin klarar sig själv om stimulansåtgärderna skulle upphöra. Det är också sant att det trots pågående stimulansåtgärder finns risker för återfall med tanke på den mycket oroande ökningen av arbetslösheten och ännu ej lösta brister i det finansiella systemet.

Därför var ett av de budskap som finansministrarna i G20-länderna enades om vid sammanträdet i London i början av månaden, och som rör Pittsburgh-toppmötet, att man än så länge måste ha kvar de tillfälliga stödåtgärderna men samtidigt inte får glömma bort att man måste börja utveckla en samordnad "exitstrategi". Jag återkommer i korta ordalag till detta i slutet av mitt anförande.

De två första G20-mötena i Washington och London var också avgörande för att slå fast en global agenda för att reformera systemen för finansiell reglering och tillsyn. Man kan säga att vi nu ser ett radikalt förändrat tonläge efter nästan tre årtionden som dominerats av avregleringar och teorier om finansmarknadernas förmenta ofelbarhet.

I Washington fastslog G20-länderna grunderna, lade fast principerna och bestämde agendan för hur finansmarknaderna skulle underkastas striktare och effektivare styrning och kontroll. Man lämnade inte några områden, produkter eller finansaktörer utanför myndigheternas styrnings- och övervakningsbefogenheter. Myndigheterna måste samarbeta och samordna sina åtgärder mycket mer för att kunna rätta till de uppenbara bristerna i de nationella tillsynssystemen i förhållande till de globaliserade marknaderna och de finansinstitut som arbetar över gränserna på dessa marknader.

Vid Londontoppmötet i april arbetade man hårt för att få till stånd konkreta och avgörande framsteg i genomförandet av denna reformagenda. Vid detta toppmöte tog man avgörande steg för att infria de löften som getts i reformen, från detaljerade bokföringsregler för finansinstitut till bestämda insynskrav i icke-samarbetsvilliga jurisdiktioner, så kallade skatteparadis, inklusive reglering av hedgefonder och andra finansiella institutioner, att organisera öppna marknader för derivatinstrument och att anta bestämmelser om ersättning till finansinstitutens ledare och till de mäklare som är aktiva på marknaderna.

Resultatet är att EU har genomfört ett mycket viktigt uppdrag, inte bara genom att främja dessa överenskommelser på G20-nivå utan också genom att tillämpa dem. Under det senaste året har detta inneburit ett intensivt lagstiftningsarbete. Vissa av förslagen har redan antagits här i parlamentet och av rådet. Andra diskuteras för närvarande i parlamentet och rådet. Kommissionen planerar att i slutet av året anta en rad förslag, med början i nästa vecka – en dag före Pittsburgh-mötet – med förslaget att inrätta ett europeiskt systemriskråd och tre EU-myndigheter för mikrotillsyn på grundval av rekommendationerna i de Larosiére-rapporten, som både rådet och kommissionen har godkänt.

Den amerikanska administrationen har också aviserat en ambitiös finansiell reformplan och president Barack Obama bekräftade i veckan att den kommer att vara en av prioriteringarna under hans mandattid. Han har erkänt USA:s ansvar eftersom det var där krisen utlöstes och utvecklades.

Målen för toppmötet i Pittsburgh är bland annat att följa upp reformframstegen och se till att lagstiftningen på respektive sidor av Atlanten har nödvändig konvergens. Alla eventuella olikheter i lagstiftningen kan eller skulle i framtiden kunna utnyttjas av investerare för arbitrage-strategier som återigen skulle kunna skapa stora snedvridningar på marknaderna. Förutom att se till att det man redan kommit överens om efterlevs och att verka för att de antagna åtgärderna verkligen genomförs, måste man vid Pittsburgh-mötet sända ut ett tydligt politiskt budskap. Vi måste klargöra den bestämda önskan hos regeringar, politiska ledare, institutioner, våra egna länder och EU att fastslå stabila rättsliga ramar med ett tydligt åtagande och avskräckande budskap. Budskapet måste vara att ingen ska tro att man kan återgå till de gamla metoderna som utlöste krisen som om ingenting har hänt bara för att den värsta krisen är över.

Allmänheten förväntar sig garantier för att finansinstitutet och deras VD:ar ska tvingas följa vissa regler, särskilt om ersättningar, för att förhindra att de återigen äventyrar det finansiella systemet och hela realekonomin. Jag vill betona att hela EU är överens om denna punkt.

En annan punkt som stått högt på agendan vid flera G20-möten är reformeringen av de internationella finansinstitutet, som Cecilia Malmöström redan nämnt.

Det enda jag vill tillägga är att man i London tog ett mycket viktigt steg framåt när det gäller dessa instituts finansiella resurser, särskilt internationella valutafonden (IMF). IMF:s utlåningskapacitet har ökat med inte mindre än 500 miljarder US-dollar, och som ett resultat av detta uppgår de totala medel som IMF nu har tillgång till för sina verksamheter till 750 miljarder US-dollar. Dessutom kom man överens om att särskilda dragningsrätter på 250 miljarder US-dollar skulle fördelas proportionellt mellan alla IMF:s medlemsstater. Man enades också om att öka IMF:s finansiella resurser för att höja fondens koncessionslån till de fattigaste länderna. Allt detta pågår redan. Under sex månader har man gjort större framsteg än man tidigare gjort under flera år.

EU gick därför naturligtvis med på att bidra med sin del för att öka IMF:s fondmedel. EU:s medlemsstater har samtyckt till att öka sina vanliga bidrag med 125 miljarder euro, i proportion till finansieringen av de nya målen.

G20:s ledare kommer också att diskutera en förändring av olika länders representation i ledningsorganen i de internationella finansinstituten. Tillväxtländer och utvecklingsländer vill med all rätt vara bättre representerade. EU stöder denna strävan, men den måste omvandlas till konkreta överenskommelser. Därför fortsätter kommissionen – trots att det inte är ordförandeskapets officiella ståndpunkt – att säga att den bästa representationen för EU i dessa organ är en enhetlig representation, helt i linje med parlamentets åsikter.

Vid Pittsburgh-mötet kommer man även att ta upp andra frågor: finansiering av klimatförändringsarbetet som förberedelse inför toppmötet i Köpenhamn, behovet av att återuppta internationella handelsförhandlingar och inte ge efter för protektionistiska tendenser, och ökat stöd till de svagaste och mest sårbara länderna för att tackla krisen. Som ni vet antog kommissionen i förra veckan ett meddelande om finansieringen av klimatförändringsarbetet.

Låt mig avsluta med att ta upp den önskan som uttrycktes vid det förra mötet mellan G20-ländernas finansministrar och som kommer att diskuteras vid Pittsburgh-mötet: behovet av att fastställa grunderna för en framtida modell för en mer balanserad och hållbar tillväxt. Detta innebär först och främst att utveckla "exitstrategier" som inte ska tillämpas direkt utan när det är lämpligt och på ett samordnat sätt. Detta motiveras av att utvecklingen av sådana strategier inte bara är lösningen för att vi ska kunna ta oss ur den rådande krisen, utan samtidigt erbjuder utsikter till hållbarhet på medellång och lång sikt efter de djupgående effekter som krisen har haft på de offentliga finanserna, arbetslösheten och tillväxtkapaciteten hos våra ekonomier.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman, fru Malmström, kommissionsledamot Almunia! Vi befinner oss i en global kris. Vi har en finanssektor som fungerar på global nivå och därför behöver vi, så långt det är möjligt, komma överens om bindande regler för sektorn på global nivå. Därför är G20-mötet i Pittsburgh så viktigt, även om EU naturligtvis måste vidta kraftfulla åtgärder på sitt håll. Arbetet måste inriktas på att återupprätta balansen mellan frihet och ansvar, de värden som utgör grunden till vår sociala marknadsekonomi och är kärnan i vår valplattform i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater).

G20-toppmötet är viktigt och måste ha flera olika visioner – jag är glad att även ni har sagt detta. Vid toppmötet måste man fatta beslut. Det gäller strukturreformer inom riskhantering, ökad öppenhet och bättre lagstiftning om finansiell tillsyn. Kommissionsledamot Almunia, ni sade att det redan finns förslag som rör hedgefonder. Vad hoppas ni uppnå på denna punkt vid G20-toppmötet? Snabb reformering av IMF och Världsbanken behövs i högsta grad och, som ni båda redan till min glädje har sagt, en samordnad "exitstrategi" måste snabbt arbetas fram annars står vi snart inför nya problem.

Det är av största vikt att vi tar itu med den skamfilade bonuskulturen med hjälp av bindande lagstiftning, eftersom bonusar som belönar kortsiktiga vinster utgör en stor risk för finansinstitutens stabilitet. Men det räcker inte. Allmänheten är med rätta upprörd och därför är det mycket viktigt att vi visar att vi är bestämda på den här punkten.

Toppmötet kommer bara att bli framgångsrikt om bindande avtal uppnås. Jag har talat om finansregleringar, men klimatförändringen, förberedelserna inför ett lyckat toppmöte i Köpenhamn och att bekämpa protektionism för att behålla jobben är naturligtvis mycket viktiga frågor. Ni, EU, vi alla tillsammans, måste ta täten och därför är det viktigt att ni får medlemsstaterna att dra åt samma håll.

Udo Bullmann, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst kan vi inte bara fortsätta som förut i dagens ekonomiska situation. Med den metoden skulle återhämtningen gå långsamt och vi skulle få ytterligare dramatiska ökningar av arbetslöshetssiffrorna, även här i EU. Ni måste därför vara djärva. Det är det viktigaste budskapet som parlamentet kan ge företrädarna i Pittsburgh. Var djärva!

Herr Almunia, jag har lyssnat till ert uppfriskande anförande och jag vill gratulera er till det. Nu måste ni börja förverkliga detta. Det är bra att börja med bonussystemen, men det räcker inte. Vi behöver växla in på nya spår överallt där kortsiktiga finansspekulanter på grund av en felaktig lagstiftning har övertaget på den internationella finansmarknaden över dem som vill investera på lång sikt i arbetstillfällen, kvalitetsprodukter och långsiktiga framgångar för sina företag. Det är helt korrekt att säga att inga riskaktörer, inga riskfyllda finanscentrum ska få finnas kvar utan rimlig reglering. Därför behöver vi lagstiftning för de utlandsbaserade centrum som översvämmar världen med sina tvivelaktiga produkter. Det är den viktigaste uppgiften som vi måste åta oss.

Var inte heller rädd för att diskutera skattepolitik – det är inte förbjudet. En global transaktionsskatt som gynnar långsiktiga investeringar skulle föra oss framåt i hela den här diskussionen. Vi behöver kraftfull och förbättrad samordning av den ekonomiska politiken, både internationellt och på EU-nivå. Visst måste vi tänka på en "exitstrategi", men just nu är det ännu viktigare att vi kommer fram till hur vi kan ge ett stabilt stöd till ekonomin och öka samordningen i vår ekonomiska politik.

Sylvie Goulard, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru minister, herr kommissionsledamot! Vi uppskattar alla det arbete ni har nämnt och som faktiskt redan har kommit långt, men vi vill ha mer. Vi vill att ett antal av punkterna och åtagandena vid G20-mötet formaliseras. Jag vill särskilt fästa er uppmärksamhet på luckan mellan de relativt uppmuntrande siffrorna inom finanssektorn och de skrämmande arbetslöshetssiffrorna inom EU. Långtidsarbetslöshet innebär först och främst mänskliga tragedier, en börda för de offentliga finanserna och inget hopp om återhämtning genom konsumtion.

Vi, Alliansen liberaler och demokrater för Europa, fruktar ett japanskt scenario och en trög tillväxt under flera år. Fru Malmström, jag tror att ert land, Sverige, tyvärr har haft erfarenhet av detta. Hjälp oss ta vara på dessa erfarenheter.

Som jag ser det har vi tre viktiga uppgifter. För det första måste vi fortsätta det internationella samarbetet, fortsätta kämpa mot protektionism och stärka globala institutioner som IMF. Vi kan inte ta oss ur detta utan hjälp. Det är ett budskap som EU oförtröttligt måste hamra in.

För det andra måste vi lyckas genomföra effektiv övervakning och en mycket mer krävande form av stabilisering av bankerna. I detta avseende måste vi vara medvetna om G20:s reklamtrick. Det finns befogenheter att genomföra reglerna men mer arbete krävs på lagstiftningsnivå och för oss är kommissionens förslag om tillsyn ett steg i rätt riktning, men inte tillräckligt. I slutändan vill vi ha fler enheter inom EU. Därefter anser jag att vi måste överväga gemensamma strategier för oss att ta oss ur krisen och samtidigt bevara euron och se till att underskotten inte innebär några påfrestningar för normal monetär disciplin.

Avslutningsvis vill jag tacka kommissionsledamot Almunia för hans uttalande om att han var positiv till att EU framför sina ståndpunkter som ett organ i de internationella institutionerna. Därmed försvarar EU gemenskapsprincipen. Vi litar på att ni ser till att inte bara de stora länderna kan göra sina röster hörda utan att hela EU och hela den inre marknaden försvaras.

Sven Giegold, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans anförande. Det finns flera frågor som jag vill ta upp. Den första handlar om att utskottet för utveckling har utarbetat ett resolutionsförslag. Jag citerar från detta att utskottet "noterar med stor oro att krisen redan har fått stora konsekvenser för de sårbara befolkningarna i det fattigaste länderna med en förväntad ökning med ytterligare 23 miljoner arbetslösa, upp till ytterligare 90 miljoner extremt fattiga bara under 2009, livräddande läkemedelsbehandling till upp till 1,7 miljoner hotade personer och ytterligare 200 000–400 000 döda spädbarn per år i genomsnitt mellan 2009 och 2015".

Detta resolutionsförslag antogs tyvärr inte, trots att det författades gemensamt av alla grupper i parlamentet. Det beklagar vi djupt och vi anser att det är skamligt att parlamentet inte kunde utarbeta en resolution om G20 avseende utvecklingsfrågor.

Den stora frågan är hur man ska finansiera krisens konsekvenser och här föreslog den tyske finansministern, tillsammans med kanslern, att G20 skulle diskutera en möjlig global transaktionsskatt. Jag frågar kommissionen och rådet: stöder ni detta förslag?

Den andra frågan handlar om skatteparadis. G20 vill ta itu med detta genom ett informationsutbyte i varje enskilt fall. Vi vet att detta inte kommer att fungera. Utskottet för utveckling föreslog ett rapportsystem genom vilket man tar upp varje land för sig, så att transnationella företag måste rapportera om varje land för sig. Vi föreslår att man inför ett automatiskt informationsutbyte, så att information verkligen utbyts mellan olika länder.

Ett globalt finansiellt system kräver öppenhet. Vi vill också veta var ni står när det gäller dessa konkreta förslag om hur vi ska komma ur krisen och finansiera konsekvenserna.

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Tack för de anföranden vi har fått höra denna förmiddag. Det glädde mig särskilt att höra Cecilia Malmströms kommentarer om att G20-företrädarna i Pittsburgh måste komma överens om en större samordning när det gäller det fortsatta stödet till stimulansåtgärder, eller en avveckling av dessa åtgärder när detta är lämpligt, och en kraftfull samordnad insats för framtida lagstiftning.

Bakgrunden till detta toppmöte är emellertid att länderna har lagt biljoner dollar på fallskärmar och stimulanspaket, och i två av världens största ekonomier ser vi hur man har börjat tillämpa vissa protektionistiska åtgärder, särskilt avseende bildäck och fjäderfän. Två av världens mest komplicerade lagstiftningsstrukturer, dvs. EU och Förenta staterna, planerar en fullständig översyn av sina finansiella system. Jag hoppas därför att de viktiga frågorna om hur man ska samordna finansiella tjänster, särskilt nu när vissa länder uppvisar tidiga tecken på att de är på väg ut ur denna period av negativ tillväxt, blir det mest tongivande diskussionsämnet och inte den oviktiga frågan om att reglera bankanställdas bonusar.

Toppmötet bör inriktas på hur vi ska få till stånd en gemensam lagstiftningsram inom en gemensamt överenskommen tidsram, så att vi inte gör det möjligt för enskilda nationer att vinna konkurrensfördelar eller att lagfästa arbitragemöjligheter för spekulativ handel. Det kommer inte att bli några fördelar för snabba beslutsfattare i den finansiella lagstiftningen. Ett globalt, samordnat tillvägagångssätt är det enda som skulle främja de företag som vill få ihop medel i Wales, i EU och i resten av världen.

Om mina walesiska företag inte får tillgång till medel från Förenta staterna, om deras banker kommer att kräva så mycket kapital att EU:s skattebetalare måste ta ännu större risker, kommer vi inte att få beröm för att vi som första part tar itu med alltför betungande lagstiftning. Jag skulle vilja att man först och främst antar och tillämpar ett globalt, samordnat tillvägagångssätt för att säkra den framtida tillgången på kapital för alla våra företag i Wales, i EU och i resten av världen.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) I Portugal steg bankernas vinster med 18 procent under årets första kvartal. Det enda som steg mer än bankernas vinster var arbetslösheten. Portugal är inget undantag, utan ett exempel på ett ouppfyllt löfte från G20, nämligen att vi skulle lösa denna kris med en ny ekonomisk ordning och en ny världsordning.

Så har inte skett, och ytterligare 50 miljoner arbetslösa och ytterligare 200 miljoner fattiga bevisar att löftet är ouppfyllt. Jag uppmanar därför kommissionen och fru Malmström att ta itu med bonusar och hedgefonder, men först och främst vill jag att de ska ta itu med något som vi inte har nämnt i kammaren: att stoppa s.k. off-shore-bankverksamhet, skatteparadis, skatt på finansiella transaktioner och att stoppa banksekretessen. De bör göra vad som helst som syns och märks om de vill att allmänheten ska tro på dem.

Mario Borghesio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Hur kan folk ha förtroende för finansmarknadslagstiftningen när den har lagts i händerna på överstepräster i de globala finanstemplen, t.ex. Mario Draghi?

I Förenta staterna sker ett folkligt uppror just nu, en ny konservativ folkrevolution mot de finansiella oligarkierna. Vi som företräder folket tror inte på att använda skattebetalarnas medel för att rädda storfinansen, vare sig det gäller Förenta staterna eller EU. Regeringarna i EU bör i stället anslå lämpliga resurser till realekonomin. De bör tänka på produktionen och arbetstillfällena. Vi kan se resultaten av G20-mötet: man har inte tagit med någonting om tak och bonusar, ingenting om att få ett stopp på skatteparadis!

Åtgärderna är i stället helt inriktade på att rädda dem som är ansvariga för den finansiella bubblan: man har redan använt 23 biljoner euro, av vilka 5 biljoner har använts av Europeiska centralbanken. Pengarna i vår ekonomi har getts bort till dem som är ansvariga för den finansiella bubblan. I jämförelse med de 850 miljarder euro som har getts till bankerna, har bara 50 miljarder öronmärkts för den samhälleliga välfärden och för produktionsincitament. I verkligheten ger storfinansen order och politikerna lyder dem.

I Förenta staterna, på samma sätt som i EU, verkar politikerna bara vara de globala bankjättarnas tjänare. Vakna, Europa! Följ det amerikanska folkets exempel och starta en andra större revolution: det konservativa folkets revolution!

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver en demokratisk revolution. Detta står klart om man ser på denna process, som lyckligtvis har fått fart i och med den grupp som för tillfället kallas G20, eftersom fler kanske kommer att delta; man kan t.o.m. tänka sig ett G3. Hur skulle det vara om rådet hjälpte till med att inrätta en demokratisk kontrollmekanism, särskilt med tanke på rådets samförståndstraditioner? Det måste inte bli ett världsparlament omedelbart, men det som förs fram behöver granskas demokratiskt av valda parlamentariker inom ramen för ett mycket större forum än Europaparlamentet.

Jag vill också särskilt påpeka att frågan om systemrisker måste behandlas grundligt. Med tanke på den tröttsamma situation vi ständigt hamnar i, med början 1998 med LTCM, Hypo Real Estate och naturligtvis Lehman, och kedjereaktionerna, bör man anta bestämmelser med detta i åtanke så att det grundläggande

problemet "too big to fail" inte kan uppstå. Detta kan naturligtvis åstadkommas genom kartellagstiftning, men det är förvisso också grundläggande global fråga.

När det gäller en global transaktionsskatt inrättades Tobinskattgruppen här i parlamentet redan 1999. Det är bra att det har skett en utveckling här. När det rör övervakningspaketet måste vi snabbt handla på EU-nivå och inte låta oss hållas tillbaka av dem som vill se EU ta fel spår.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Statistiken håller på att förbättras. De många skilda orsakerna till krisen – och det handlar inte bara om kryphål i lagstiftningen – är långt ifrån avlägsnade. Om detta ska ske måste vi visa politisk vilja, beslutsamhet och mod.

I dag diskuterar vi G20. Det är en bra process. Vi behöver nya eller annorlunda strukturer, prioriteringar och bedömningsgrunder om vi ska kunna bygga upp en global ekonomi och en finansiell, social och rättslig ordning i världen.

Det finns tre villkor för detta: för det första måste vi utveckla en demokratisk, parlamentarisk legitimeringsprocess. För det andra behöver vi mer EU i Europa och mer Europa i världen, vilket också innebär att värderingarna i vår stadga för grundläggande rättigheter är våra exportartiklar, att vår modell med en ansvarstagande miljöpolitik och en socialt inriktad marknadsekonomi utgör grunden för vår globala ordning. För det tredje krävs EU-lagstiftning på områden där man ännu inte har enats inom ramen för G20.

Vi säger ja till en integrerad övervakning på EU-nivå, i stället för att bara samordna övervakningen av finansmarknaderna på grundval av ECB:s modell. Det räcker inte med de Larosièrerapporten. Vi säger ja till diskussionen om bonusbetalningar, men att ändra betalningsmetoderna är inte rätt väg att gå. Vi måste ändra bedömningsgrunden och det måste också finnas en straffkomponent när det ges bonusar.

Jag anser att diskussionen om att väga in konjunkturen inte är tillräckligt långtgående för tillfället. Vi måste avlägsna krisens konjunkturella effekter och den gällande lagstiftningen för 2009 och 2010. Vi måste uppbåda den politiska viljan. Rådsordförandens och kommissionsledamotens anföranden ger oss därför anledning att vara optimistiska när vi reser till Pittsburgh.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Ett år efter Lehman Brothers kollaps är det absolut nödvändigt att vi tillämpar den ståndpunkt som EU antar vid G20-mötet i Pittsburgh om vi vill förhindra en upprepning av tidigare händelser och vill att förändringens dynamik ska fortsätta att finnas överst på dagordningen. Jag har fyra kommentarer om denna fråga.

För det första: vid G20-mötet i London i april åtog sig stats- och regeringscheferna att öka IMF:s medel. Utmärkt. Vi har sett att det fanns tillräckligt stöd för att uppfylla detta mål. I det här sammanhanget fruktar jag att beslutsamheten att delta i den välbehövliga reformen av IMF:s ledning har varit svagare.

Min andra iakttagelse är att vi inte får falla för jippon. Jag vill inte att den ständiga diskussionen om bonusar och löner till både chefer och handlare – vilket är absolut nödvändigt om vi vill utveckla systemet till ett system som inriktas mindre på kortsiktiga och mer på långsiktiga investeringar – ska överskugga den lika viktiga kampanjen om utrotning av skatteparadis, som betonades mest under toppmötet i London.

Min tredje iakttagelse – och jag återknyter här till det som Udo Bullmann sade tidigare – är att detta är ett historiskt ögonblick för oss att återigen ta upp frågan om bankernas bidrag till finansieringen av krisens efterdyningar. Det kommer att göra det möjligt för oss att på nytt diskutera beskattningen av transaktioner, som också måste göra det möjligt att använda medel till långsiktiga investeringar. Återigen, med tanke på det sätt som bankerna har fått hjälp att klara av krisen, är det enda rätta att de i dag bidrar till finansieringen av ekonomin.

När vi bedömer den aktuella sysselsättningen anser jag avslutningsvis att våra G20-möten från första början har misslyckats med att ta itu med den makroekonomiska frågan, frågan om en global sysselsättningspakt, och frågan om att gå tillbaka till en strategi som, i morgon, kommer att göra det möjligt för oss att rätta till de globala obalanser som orsakade denna kris.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar G20:s snabba och beslutsamma gensvar på den globala finanskrisen. Det är mycket som har hänt. Det ser ut som att det värsta är över, men grunderna till vårt finansiella system är fortfarande instabila. Medborgarna är oroliga. Vinsterna återinvesteras för att gynna aktieägarna medan samhället får bära förlusterna, det är så medborgarna uppfattar situationen. Samtidigt börjar läget återgå till det normala för alltför många marknadsaktörer, som satsar stort i

stället för att koncentrera sig på vad de verkligen borde göra som tjänsteleverantörer, dvs. stödja realekonomin. Finansiell etik och ansvar verkar, som vanligt, vara främmande ord för många av dem.

Jag förväntar mig särskilda – och snabba – åtgärder från G20. Jag hoppas att alla EU-medlemsstater kommer att dra åt samma håll. Förutom nya övervakningsstrukturer behöver vi också ett större eget kapital som ökar i linje med risken, långsiktiga – inte kortsiktiga – stimulanssystem, en samordnad strategi för att komma bort från statligt stöd, åtgärder mot protektionism, passande lagstiftning i stället för godtycklig lagstiftning, vi måste få slut på de procykliska idéerna och en lösning på problemet "too big to fail" och, framför allt, måste vi hålla oss till den beprövade sociala marknadsekonomin.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! G20 har hittills koncentrerat sig på åtgärder för den finansiella sektorn. Alla verkar emellertid ha glömt bort att realekonomin också lider av girighet och en besatthet av kortsiktiga vinster.

Jag har stor respekt för små företag som, mot alla odds, försöker att överleva. De förtjänar att få de lån de behöver. Jag har emellertid ingen som helst respekt för ledningen i vissa större företag, som inte har någon känsla för de produkter eller tjänster de säljer utan bara tänker på att expandera och spekulera.

Jag uppmanar därför G20 att diskutera sätt att göra ekonomin mer demokratisk och hur man ska se till att arbetstagare och andra som företräder allmänintresset har tillräckliga befogenheter att övervaka företagsledningarna.

Inom EU måste vi återigen titta på stadgan för Europabolag. Vi bör se till att det blir omöjligt för aktieägare och företagsledningar att syssla med spekulativa tillväxtstrategier till skada för företagets och dess anställdas långsiktiga intressen.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! De allra flesta européer är inte företagsledare eller bankdirektörer. Det är vanligare att de driver ett familjefjordbruk, ett mindre företag eller är anställda inom offentlig sektor.

De allra flesta i EU är utleda på det nuvarande systemet, där globala multinationella företag och banker styr världen. De behöver, och vill ha, ett i grunden helt nytt system där vi har växlat från globalisering till lokalisering, från ett fullständigt vinst- och penningfixerat beslutsfattande till ett beslutsfattande som är mer inriktat på mänskliga och samhällsliga värden, från ett WTO-styrt frihandelsjordbruk till livsmedelssuveränitet, lokal produktion och lokala jordbruk.

Vid G20-mötet måste ni företräda de åsikter som de allra flesta EU-medborgare stöder.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vem bör övervaka vem och hur? Det blir en av de kontroversiella frågorna vid G20-mötet. Även om man enas om att vi inte kan återgå till en otyglad utveckling av de finansiella marknaderna, råder det fortfarande stor oenighet kring metoderna och lagstiftningens karaktär. Det är fortfarande möjligt att komma överens om bestämmelserna om eget kapital, om ratinginstitut, kanske t.o.m. om frågor som har att göra med derivat och tillstånd i sammanhanget, men det kommer att bli mycket diskussioner om orättvis konkurrens, skatter och övervakning. Frågorna om bonusar och EU:s krav på en Tobinskatt kommer också att bli mycket omdiskuterade.

Med andra ord, som européer har vi ett ansvar att göra vad vi ska oavsett resultatet av G20-mötet, och kommissionen är på rätt spår genom att den inte helt och hållet förlitar sig på mötet. Mottot måste vara: inga spelare på finansmarknaden, inga finansiella produkter och inga finanscentrum utan övervakning i framtiden.

Den globala ekonomiska återhämtningen står emellertid också på dagordningen. Vi kan inte fortsätta som tidigare och bevara obalanserna i världen till nytta för Förenta staterna och de stora industriländerna. Vi måste inrikta oss på att utrota fattigdomen och svälten i världen och G20-mötet måste ge nya impulser till detta.

Jag vill tillägga att ingen, med undantag för kommissionsledamot Joaquín Almunia, har uttalat sig hittills. Vi måste följa stabilitets- och tillväxtpakten i EU, inte begrava den. Det är bara på grund av att vi hade denna pakt, på grund av att vi såg över och behöll den, som det över huvud taget var möjligt för EU att agera. Detta bör förbli ett mål för EU: en strategi för att snabbt kunna åtgärda höga skulder och skapa en stabil ekonomi, med hjälp av stabilitets- och tillväxtpakten i sin nuvarande form.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Herr talman! Ett av de mest populära samtalsämnena handlar om bonusar, åtminstone i samband med nyheter som har att göra med G20-mötet. Det är tydligen en mycket het fråga, men samtidigt måste vi inse att det faktiska problemet är mycket mer komplext. Om dessa bonusar utgör

en risk för det finansiella systemet måste man naturligtvis övervaka dem. Vi måste emellertid komma ihåg att det var stora underskott i handeln mellan länder som ledde till denna kris, samt andra inhemska underskott i de offentliga finanserna.

Vi måste också beakta sysselsättningen. Vi känner till att eftersläpningen när det gäller sysselsättningen kräver ungefär ett år för att komma ikapp effekten av det senaste BNP-utfallet. När vi analyserar sysselsättningen måste vi därför fortsätta att tillämpa offentliga stimulanspaket tills de ger positiva resultat. Kommissionen måste se till att det inte finns några motsättningar och bör kräva att man kan påvisa ett minskat underskott innan detta äger rum.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Under G20-mötet var huvudfrågan hanteringen av bonusar, men jag kan inte ens i min vildaste fantasi tro att detta kommer åt grundproblemet. Tyvärr är detta inte ett steg i riktning mot en förbättring av det nuvarande systemet.

Förslagen till ändring av reglerna begränsas till en analys av ytliga frågor och inriktas inte på sociala mål. Målet bör vara en fullständig översyn av det finansiella systemet och offentlig och social övervakning, ett mer demokratiskt möte där man inbegriper alla stater och tar upp frågor som t.ex. ökad arbetslöshet och de allt högre priserna på basvaror och bränsle, ett möte där man fattar grundläggande beslut att ingripa på marknaden för att få slut på det ständiga privatiserandet och förstörandet av den sociala staten.

Detta är folkets verkliga behov. Dagens medborgare vill se en övergripande strukturell förändring, långt ifrån ett nyliberalt system som leder till underutveckling i stället för utveckling, långt ifrån den ohejdade spekulativen som arbetar mot folkets intressen.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag välkomnar er beslutsamhet.

EU har börjat tillämpa effektiv lagstiftning, men vi får inte bli isolerade. Det är nödvändigt med ett nära internationellt samarbete och det är just det vi förväntar oss av G20. Man måste på ett bestämt och kraftfullt sätt fullfölja de reformer som man tog initiativ till vid tidigare möten. Den internationella ramen för reglering av finanssektorn måste slutföras så att den kan bli ett stöd i samband med investeringar, tillväxt och sysselsättning. Man måste bekräfta vilka riktlinjer som ska tillämpas. Krisen är inte över. Vi får inte återvända till den tidigare situationen och överge åtgärder som behövs för att i så stor utsträckning som möjligt undvika att vi får nya kriser som kan vara särskilt skadliga för real ekonomin, tillväxten och sysselsättningen.

Det är lika viktigt att stärka övervakningen och lagstiftningen. Skyldigheterna avseende övervakningen bör spegla den grad av systemrisk som finansinstituten utgör för denna sektor. Spekulativ verksamhet, som står för en betydande risk, bör man avskräcka från genom att skärpa kapitalkraven och tillämpa Baselbestämmelserna internationellt.

När det gäller lönerna inom finanssektorn bör vi rekommendera betalningskommittéer, öka öppenheten i lönefrågorna med strängare krav på offentlighet och övervaka rörliga löner, framför allt bonusar. Stärkandet av globala finansinstitut samt reformeringen av IMF:s ledning och representation är också viktiga initiativ.

Detta är några av de förväntningar som medborgarna har på nästa G20-möte, och EU måste visa upp en enad front med beslutsamhet och övertygelse.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Kommissionsledamot Almunia, fru Malmström! Jag vill be er att i Pittsburgh inte glömma att vi inte bara genomgår en finansiell och ekonomisk kris av en aldrig tidigare skådad omfattning, utan även en enorm social kris med katastrofala effekter för de mest behövande, för dem som bara har sitt arbete, för småföretagare och för de mest missgynnade regionerna och länderna. Jag hoppas att man i Pittsburgh klagar att ekonomin är viktig, men att människorna är viktigare och att ekonomin tjänar folket.

Glöm dessutom inte i Pittsburgh att EU finns. Gör era röster starkare än de tre tenorernas. Jag har här skrivelsen av den 3 september från de tre europeiska statsministrarna. Det står inte ett ord om EU. De säger att det är viktigt att EU är samstämmigt, men de fortsätter själva att överrösta EU:s röst.

Ni måste överrösta dem. Ni måste klagöra att EU har både en rättighet och en skyldighet och att vår vision om den sociala marknadsekonomin är lösningen på krisen och att den kan förhindra ytterligare kriser.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Mina damer och herrar! Jag instämmer i många av era kommentarer, men jag vill gärna ta upp ett par andra punkter.

Jag håller med om att det är för tidigt att ta bort patientens kryckor, men det är dags att förbereda patienten på ett liv utan dem. Vi måste fortfarande absorbera överlikviditeten på marknaderna, rätta till obalanserna i de offentliga finanserna och återupprätta respekten för konkurrensbestämmelserna. I Pittsburgh måste vi göra åtskilliga saker som vi inte kan göra själva: vi måste upprätta förvarningssystem som fungerar, eftersom våra tidigare system inte fungerade. Vi måste se över lagstiftningen, därför att den befintliga lagstiftningen inte har fungerat.

Jag instämmer i att det är viktigt att lagstifta om bonusar och skatteparadis. Detta är nödvändiga åtgärder, men de är otillräckliga. Jag anser att det är viktigare att på nytt bygga upp finansinstituten styrka, begränsa skulderna och skapa reserver under goda tider, så att vi kan klara oss igenom de dåliga tiderna. Det är mycket viktigare att vidta åtgärder när det gäller övervakning.

Kommissionsledamoten vet att jag stödde de Larosièrerapporten, trots att jag ansåg att den var otillräcklig, eftersom jag är för en mer centraliserad övervakning. Det står dock klart att övervakningen på EU-nivå inte kan fungera utan en nära samordning med tillsynsmyndigheterna i världens övriga viktiga ekonomiska områden. Vi måste också göra något åt handeln. Visst är det bra att vi hjälper tillväxtländerna, men det är viktigare att vi avlägsnar de hinder som fortfarande hämmar varuhandeln.

Det viktigaste är att vi måste skapa grunderna för en stabil och ständig tillväxt under en generation. Vi behöver då fria marknader, marknader som är öppna för innovation och entreprenörer, men även marknader som underkastas en viss reglering.

Jag avslutar med ett citat som är bekant för min landsman Joaquín Almunia: "Skapa inte för många påbud, men när du gör det, se till att de är genomtänkta och framför allt att de följs", sade Don Quijote till sin vän Sancho.

Peter Skinner (S&D). – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten. Jag håller särskilt med honom när det gäller hans stadga för hållbar ekonomisk verksamhet. Jag anser att vi måste ta upp detta på G20-mötet, men jag håller inte med om att vi bör använda allt vårt kapital för att koncentrera oss på banktjänstemännens bonusar. Bonusarna är inte särskilt viktiga, även om man måste ta itu med dem. Uppriktigt sagt är det inte heller troligt att en önskelista för att lösa världens problem kommer att röna några framgångar.

Finansbranschen brinner. Vi måste först förvissa oss om att vi har släckt elden och att den inte flammnar upp igen. Vi behöver då ett konsekvent tillvägagångssätt. G20 är ett ledande forum, men vi behöver också permanenta strukturer som Transatlantiska ekonomiska rådet för att kunna hantera frågor som internationella redovisningsprinciper (IFRS). Om vi verkligen vill komma till rätta med systemriskerna måste vi sluta att titta i backspegeln och börja koncentrera oss på framtiden.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Den rådande krisen är djup och kommer att vara länge. Det är därför brådskande och oerhört viktigt att vi börjar tillämpa den nödvändiga lagstiftningen och övervakningen av finanssektorn och bankerna för att förhindra en ännu allvarligare upprepning av dagens kris. Det finansiella systemet måste återigen tjäna realekonomin och inte fortsätta att förstöra den.

Ur denna synvinkel avslutades som sagt det senaste G20-mötet i London med ofullständiga förslag, för att uttrycka sig milt. Framför allt hade man inte omsatt orden till handling och passiviteten på det finansiella området fortsätter.

Med hänsyn till denna situation, och för att se till att G20-mötet i Pittsburgh verkligen blir till nytta, måste EU försvara kraftfulla lagstiftningsåtgärder som får verkliga konsekvenser. Förutom de nödvändiga åtgärderna för övervakning av finanssektorn som flera av mina kolleger har räknat upp, skulle jag personligen vilja ta upp handel och utveckling, eftersom man i Pittsburgh också kommer att diskutera en ny Doharunda, under förutsättning att det främsta och centrala målet med denna runda, dvs. utveckling, inte återigen får spela andrafiolen. Våra partner i de sydliga länderna kommer med all rätt inte att godta att man fortsätter att nonchalera deras oro.

Det som står på spel vid detta G20-möte är större än finanskrisen: det handlar om att lägga grunden till nya globala styrelseformer.

Ramon Jauregui Atondo (S&D). – (ES) Fru Malmström, herr Almunia! Jag ska ge er tre idéer att fundera över.

För det första måste EU få ett större inflytande. Skälet till detta, med hänsyn till den globala situationen, är att EU måste stå förenat och kraftfullt. Om vi inte klarar det kommer inte EU att räknas och kommer inte att delta.

För det andra måste staten få ett större inflytande. Skälet till detta, förutom att utveckla nya styrelseformer för världen, förutom ny lagstiftning och övervakning, och även en större internationell samordning, är att vi måste stoppa skatteparadisen och se över den transnationella beskattningen. Jag anser att detta är en brådskande fråga för framtiden.

Slutligen behöver vi en mer välfungerande marknad. Jag anser att det är viktigt att upprepa behovet av en ny affärsmoral och även att främja en ny ansvarskultur för företagen. Jag menar att detta är nödvändigt. Företagen måste bli en del av samhället och därmed hållas ansvariga inför dessa intressegrupper och intressenter.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman, fru minister, herr Almunia! Den 3 september sände Tyskland, Storbritannien och Frankrike ett enhetligt budskap om en europeisk samsyn i frågan om reglering av bankbonusar.

På torsdag träffas de 27 rådsmedlemmarna för att förbereda sig inför G20. Jag vill uppmana er att arbeta aktivt för att hitta en lösning, ett gemensamt svar som lägger särskild vikt vid frågan om bankernas ersättningar till handlarna. De regler som antogs och de beslut som fattades vid förra G20-mötet, i april, har inte respekterats. Bankerna har fått statligt stöd och ändå snabbt satt undan pengar för att betala sina handlare.

EU:s medborgare förstår inte, och kommer aldrig att förstå, varför dessa överträdelser inte har bestraffats, trots att åtgärder vidtogs redan vid G20-toppmötet. När det handlar om statliga stöd måste överträdelser alltid bestraffas. Det är därför viktigt att konkreta och framför allt gemensamma åtgärder antas i Pittsburgh. Vi kan inte vara de enda med moral.

Kort sagt måste lönerna övervakas bättre genom regler om öppenhet, styrning och ansvarighet, och påföljder måste tillämpas vid överträdelser av reglerna.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Ni har presenterat en mycket ambitiös plan att lägga fram för G20. Jag oroar mig dock för vilka slutsatser G20 kommer att dra och vilka reella effekter det kommer att få i samhället, eftersom de resultat som hittills har filtrerats ned till EU-medlemsstatsnivå ännu så länge varken är påtagliga eller synbara.

Cecilia Malmström menade att det handlar om proportionella lönenivåer för bankchefer, men det måste framhållas att alla uppgifter tyder på att det var just i de sektorer som fick ekonomiskt stöd och som vi skyddade från konkurs som bankcheferna fick oproportionerligt höga ersättningar. Dessutom har ingenting hänt när det gäller offshorebanker – den mekanismen har helt enkelt inte satts i spel.

Allt detta leder till stigande arbetslöshet och problem för de små och medelstora företagen, och min åsikt är att vi kanske hellre borde inrikta oss på färre frågor i framtiden och i stället se till att de frågor vi tar upp faktiskt genomförs fullt ut.

Pascal Canfin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Ni talade om styrningen av IMF. Jag vill veta om ni även vid G20-mötet tänker ta upp frågan om villkorligheten för de summor som IMF lånar ut till staterna. Vi har sett att de hittills mycket liberala villkoren inte har ändrats, och detta gäller i synnerhet lån som beviljats vissa europeiska stater. Vad har ni för inställning till detta?

Min andra fråga är följande: Vad är kommissionens och rådets ståndpunkt i fråga om det kinesiska förslaget att inrätta en annan världsvaluta för att försöka reglera det världsekonomiska systemet med hjälp av ett alternativ till den amerikanska dollarn?

Min tredje fråga: G20-mötet är också en del av förberedelserna inför klimatmötet i Köpenhamn. Kommissionen har föreslagit ett totalbelopp på mellan 2 och 15 miljarder euro för att hjälpa länderna i syd att anpassa sig till klimatförändringen. Vad är rådets inställning till detta? Vilket belopp kommer ni att föreslå vid G20-mötet nästa vecka?

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! G20 har kommit med många bra svar, exempelvis om behovet att reformera den finansiella regleringen och tillsynen och agera samordnat. Våra nationella politiker säger en sak, men här i EU verkar vi göra en annan. Detaljerna i den reglering som en del av mina kolleger redan håller på att behandla uppvisar olikheter både när det gäller tidsplaner och detaljer i regleringen.

Våra ekonomier är fortfarande mycket sårbara. Arbetslösheten stiger och tillgången till finansiering är ett stort problem, särskilt för små och medelstora företag. Vill vi att våra företag i Storbritannien och EU ska missgynnas i konkurrensen när de behöver driftkapital? Vill vi göra det så dyrt att låna i en europeisk bank att våra kunder och företag i stället lånar på Wall Street och ger Wall Street ytterligare fördelar på de europeiska bankernas bekostnad?

(Talmannen avbröt talaren.)

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Jag vill belysa denna fråga med ett exempel på krisens snedvridningar. Ungerns medborgare har chockats över nyheten att de ungerska bankernas halvårsvinst nu uppgår till två tredjedelar av den nivå de låg på före krisen, medan landet fortfarande överlever tack vare stöd från IMF och EU, efter sju år av socialistiskt styre. Bankerna kan också ensidigt ändra sina avtal, vilket gör att medborgare som tagit lån i utländsk valuta för att kunna köpa sina egna bostäder hamnar i en mycket sårbar situation.

Vi måste agera mot tendenser i den här riktningen. Banker och andra aktörer på finansmarknaden måste ställas under regelrätt tillsyn. Vi måste stoppa den förödande bonuskultur som lever kvar sedan tiden före krisen. Vi har sett hur vi ideligen hamnar i en överdriven avreglering – nu bör de etiska yrkesreglerna huggas i sten. Låt oss skapa en värld som belönar ett gott arbete hellre än snabb, kortsiktig profit och överdrifter, en värld där socialt ansvarstagande är en grundläggande värdering. Vi måste samarbeta kring bra regler som kan få våra G20-partner över på vår sida.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Det finns ett tydligt budskap i det som sagts hittills, nämligen att vi måste agera mot bonusar och skatteparadis om vi ska kunna vinna tillbaka medborgarnas förtroende. Jag vill fråga Joaquín Almunia och Cecilia Malmström när den europeiska finansinspektion som föreslagits av Ungerns premiärminister kommer att inrättas. Det skulle vara en utomordentligt viktig uppgift för parlamentet, som inte har med G20 att göra, att skydda EU-konsumenternas och EU-medborgarnas intressen.

De är nu fullständigt utelämnade åt bankerna, som inte ger tillräckligt pålitlig information. En etisk kod har upprättats i Ungern. Jag skulle vilja föreslå att detsamma upprättas på EU-nivå, en etisk kod som kan styra medborgarnas och bankernas uppförande. Jag är övertygad om att det finns många oskyldiga offer på grund av att vanliga medborgare inte inser vilka risker det innebär att ta lån. Detta är en mycket viktig uppgift för EU.

Corinne Lepage (ALDE). – (FR) Herr talman, fru minister, herr kommissionsledamot! Det ambitiösa program som ni presenterar för oss är intressant, men tycker ni inte att vi borde ta upp det faktum att det fortfarande lönar sig att favorisera mycket kortsiktiga transaktioner och mycket kortsiktiga vinster på bekostnad av mer långsiktiga?

Bristen på finansiering till våra företag, särskilt inom EU, beror just på att mycket kortsiktiga investeringar fortfarande är lönsamma. Tycker ni inte att frågan bör tas upp?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack så mycket alla ledamöter som har bidragit till denna debatt. Jag tycker mig skönja en mycket stor samsyn här i kammaren om vad som är viktigt i den europeiska positionen och vilka frågor vi ska driva inför G20. EU har i dag en starkt samordnad och tydlig röst på den internationella scenen och jag vill verkligen tacka kommissionen och Joaquín Almunia för det arbete han har gjort för att bidra till att denna samstämmighet har kommit till stånd.

Många ledamöter har tagit upp de frågor som både jag och kommissionären var inne på. Ja, vi behöver en bättre tillsyn och en bättre reglering av de finansiella marknaderna. Vi hoppas att ett övervakningssystem kan komma på plats så snart som möjligt. Vi utgår från Larosière-rapporten och ser hur snabbt vi kan få det på plats. Vi behöver fler koordinerade, globala lösningar och effektiva och funktionella internationella institutioner. Vi behöver tydliga principer för bonussystem. Jag sätter stor tilltro till *Financial Stability Board* och att de kan komma fram med konkreta, genomförbara förslag som vi kan diskutera.

Vi vill också ta upp frågan om klimatfinansieringen. Vi kommer att uppmana alla länder att ta sitt ansvar, men jag är osäker på om det är realistiskt att vi också kommer att kunna diskutera siffror på mötet i Pittsburgh. Vi kommer naturligtvis att verka för det; det vore bra.

Vi behöver också globala lösningar. Vi kan inte bryta ut EU-lösningar från detta system, utan måste se till att få så många globala lösningar som möjligt på plats. Arbetslösheten är kanske det som människor runt om i Europa tydligast märker av när det gäller den ekonomiska och finansiella krisen. Arbetslösheten kommer att stanna i de alla flesta länder under en tid framöver och detta är mycket, mycket allvarligt. Här behövs det

europiska och nationella lösningar. Vi måste ha en stark arbetsmarknadspolitik, vi måste underlätta för företag och företagare att våga anställa och våga investera och vi måste se till att människor är anställningsbara genom att satsa på utbildning och forskning. Vi kommer att föra en särskild diskussion om arbetslöshet i Ecofin i oktober.

Vi måste också diskutera exitstrategier. Annars finns det risk för att de åtgärder som vi har vidtagit får negativa effekter just på arbetslösheten och tillväxten samt skapar underskott och inflation. Det drabbar alltid först dem som är mest utsatta i samhället. När det gäller de fattigaste länderna är vi mycket, mycket medvetna om att det är de som är de stora förlorarna i den internationella krisen. Den slår hårt mot de fattigaste människorna i världen. Vi har diskuterat och vi fortsätter att diskutera hur vi kan underlätta för dessa människor. Det är viktigt att de multilaterala utvecklingsbankerna, MDB, har tillräckliga resurser för att kunna ge s.k. mjuka lån. Det är också viktigt att vi ser till att det internationella handelssystemet fungerar och att det inte finns protektionism i det. Därför är olika diskussioner om globala skatter och olika varianter på Tobinskatten bara meningsfulla om detta verkligen gick att uppfylla globalt, och i dag finns inga förutsättningar för det. Då kommer de bara att vara kontraproduktiva och inte hjälpa våra ekonomier.

Många ledamöter har tagit upp frågan om hedgefonder och en ny finansreglering. Detta är prioriterade frågor för det svenska ordförandeskapet. Här är vi medbeslutande tillsammans med er och ser fram emot att jobba mycket nära med Europaparlamentet för att få direktiv om hedgefonder och finansreglering på plats så snart som möjligt. Jag är medveten om att det är svårt och komplicerat – att det finns många hänsyn som ska tas där – men vi är beredda att jobba med er så nära som möjligt för att få detta på plats.

Sammanfattningsvis kan G20-mötet naturligtvis inte lösa alla de problem som vi har diskuterat. Jag har en god förhoppning om att vi ändå kan komma en bra bit framåt i de frågor som vi har diskuterat. Det finns ett tryck bland europeiska medborgare, men det finns också människor runt omkring i världen som förväntar sig att vi visar prov på ledarskap och ökar stabiliteten i de finansiella systemen, gör vårt yttersta för att undvika denna typ av kriser i framtiden och ser till att vi kan komma starkare ur krisen i framtiden. EU står enat, EU står starkt, och jag kan garantera er att det svenska ordförandeskapet kommer att göra sitt yttersta för att försvara och framföra de europeiska åsikterna på G20-mötet nästa vecka. Tack så mycket för en mycket intressant debatt.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Jag tror att vi alla är eniga om att resultatet av G20-toppmötet i Pittsburgh kommer att bli mycket viktigt. I nuläget, då vi fortfarande brottas med stora och svåra utmaningar till följd av krisen måste vi tro att vi genom av dessa möten kommer att börja hitta och tillämpa lösningar på de problem och utmaningar vi står inför. Vi börjar nu faktiskt se en del viktiga tecken på återhämtning i vissa ekonomiska sektorer, särskilt genom tillväxten i den internationella handeln och ett ökat förtroende bland konsumenter och investerare. Det är därför som stats- och regeringscheferna bör, måste och förhoppningsvis kommer att enas om alla punkterna på toppmötets dagordning och börja genomföra dem efter mötet nästa vecka.

En av de viktigaste punkterna, som många av er också har tagit upp, är behovet av tydlighet, av tydliga budskap om hur de stora världsekonomierna har tänkt fortsätta samordna sitt agerande. Nästa steg i samordningen av ekonomipolitiken måste bli att fastställa en exitstrategi och gå in för ett beslut om när och hur denna strategi ska tillämpas på ett samordnat sätt. Vi måste ta lärdom – och det tror jag också att vi har gjort – från krisen den tjugonionde och inse att stimulansåtgärder inte kan dras tillbaka för snabbt när ekonomin, som sagt, fortfarande går på kryckor. Stimulansåtgärder får dock inte tillämpas under längre tid än nödvändigt, eftersom vi då skulle återskapa de förhållanden som gav upphov till bubblorna och obalansen som orsakade den här krisen. Detta är en mycket viktig fråga som måste klargöras vid mötet i Pittsburgh.

Vi måste undvika att upprepa tidigare misstag inte bara när det gäller den makroekonomiska politiken utan också i fråga om finansiell reglering och tillsyn. Detta åtagande har uttryckts mycket tydligt vid tidigare toppmöten. Vi måste vidareutveckla åtagandet och infria de löften som getts på såväl global nivå som på EU-nivå, i vårt fall.

I detta sammanhang håller jag med dem som i förmiddagens debatt framhöll att inte allt bara får handla om frågan om ersättningar. Jag instämmer dock även fullständigt i att ersättningsfrågan är mycket viktig, i såväl ekonomiskt, socialt och politiskt som i etiskt avseende. EU visar sitt ledarskap i denna fråga – som vi redan har gjort i andra frågor på G20:s dagordning – både genom var och en av våra stats- och regeringschefer och dessutom genom EU:s institutioner, Europeiska unionens ordförandeskap och kommissionen.

Vi får inte glömma att kommissionen i april i år lade fram rekommendationer för medlemsstaterna angående ersättningar, nästan exakt samma rekommendationer som nu föreslås för hela världen. Vi måste fortsätta vara uppmärksamma på det finansiella systemets problem – mer kapital, omstrukturering och korrigering av bankernas balansräkningar – på EU-nivå och på global nivå.

När man har fullständigt sammankopplade finansiella system är det ingen mening med att vi löser problemen inom våra gränser om ingen annan löser sina problem samtidigt. Ni måste komma ihåg att vi för ett år sedan, så sent som dagen före Lehman Brothers-krisen, fortfarande trodde att vi kunde undvika de värsta problemen med den finanskris som hade börjat i Förenta staterna. Samtidigt är det helt sant, som många av er redan har påpekat, att det politiska målet i slutändan inte bara är att reda ut en banks balansräkning eller kapitalisera dess tillgångar. Det grundläggande problemet är sysselsättningen, situationen för våra små och medelstora företag och bärkraften hos vår offentliga sektor och våra sociala trygghetssystem.

Utan ett fungerande finanssystem kan dock ingenting annat heller fungera. Det är denna utmaning som måste hanteras vid toppmötet i Pittsburgh, eller rättare sagt som G20 måste fortsätta att hantera vid Pittsburgh-mötet.

Slutligen vill jag säga något om en fråga som har tagits upp i många inlägg i debatten. Jag håller med det som många av er har sagt om olika punkter på G20:s dagordning, men jag vill särskilt ta upp en av dem – frågan om skatteparadis och icke-samarbetsvilliga jurisdiktioner.

Det stämmer att G20 vid sitt möte i London misslyckades med att hitta en lösning på alla problem med skatteparadis. Det är väldigt svårt att på en dag hitta alla lösningar på ett problem som funnits i många år. Helt sant är dock att man sedan toppmötet i London i april har löst många fler problem på dessa sex månader än vad man gjort eller kunnat göra under många år före Londonmötet. På just denna punkt har man nått en överenskommelse om utbyte av den information som behövs för att förhindra skatteflykt och förebygga att ekonomisk och finansiell verksamhet undanhålls myndigheterna genom utnyttjande av skatteparadis. Det stämmer alltså att vi inte har löst allting under dessa sex månader. Däremot har vi under detta halvår åstadkommit en hel del inom en fråga som är av stor betydelse för att förhindra att finansiell verksamhet som undanhålls reglerings- och tillsynsmyndigheter än en gång skapar snedvridningar i systemet. Detta är också oerhört viktigt när det gäller det budskap vi vill ge våra medborgare i fråga om ansvarsfördelningen och de insatser som krävs för att hantera krisen.

Slutligen var det någon som sade att EU:s röst måste höras tydligare än rösterna från de europeiska G20-länderna. Jag kan försäkra er att EU:s röst under det svenska ordförandeskapet och med kommissionen som språkrör sannerligen hörs. Man lyssnar till den med uppmärksamhet och respekt eftersom EU, inte bara ett par europeiska länder, utan Europeiska unionen, är den organisation som satte igång hela denna globala samordningsprocess. Detta visar tydligt att mer effektiva resultat kan åstadkommas om det finns en verklig samordning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Det kommande G20-mötet förväntas lägga stark tonvikt vid klimatmötet i Köpenhamn. Fortfarande står många olösta frågor i vägen för ett avtal som ska efterträda Kyoto-avtalet. Låt mig dela med mig av några tankar kring detta. För det första behöver vi bindande åtaganden på medellång sikt i stället för vaga långsiktiga löften. Åtagandena måste vara realistiska, rättvisa och redovisningsbara. Utöver faktorer som ekonomisk utveckling och naturtillgångar är det viktigt att också beakta hur Kyoto-åtagandena har uppfyllts hittills.

För det andra bör vi stödja linjen att EU ska bistå utvecklingsländerna finansiellt och hjälpa dem i deras strävan att uppfylla sina miljöpolitiska mål. Det krävs specifika finansiella garantier för att åstadkomma detta. För att garantera öppenhet måste dock även utvecklingsländerna göra bindande åtaganden och upprätta detaljerade handlingsplaner.

För det tredje måste flexibilitetsmekanismerna ha en fortsatt viktig roll. För att kunna främja investeringar måste vi snarast möjligt få till stånd avtal om hur certifikaten från de projekt som genomförts så här långt ska kunna räknas med.

För det fjärde måste marknadsbaserade instrument få större räckvidd i det nya systemet efter Kyoto. Exempelvis skulle en utökad handel med utsläppsrättigheter eller gröna certifikat kunna bidra till minskade utsläpp på de platser där detta medför minst kostnader. Jag tror inte att den ekonomiska krisen är ett hinder för en kompromiss i Köpenhamn. Ett rimligt avtal på medellång sikt skulle kunna stärka EU-ekonomins konkurrenskraft och samtidigt minska påfrestningarna på miljön.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) För fem år sedan åtog sig alla nya medlemsstater som anslöt sig till EU att införa euron. Hittills har fyra av dem gjort det. De andra länderna har släpat efter på detta område på grund av olika ekonomipolitiska hänsynstaganden och misstag, för att inte tala om det faktum att den allmänna finanskrisen har försatt dem i en sårbar situation. Lågkonjunkturen har gett bränsle åt protektionistiska tendenser som hotar att undergräva den inre marknadens funktion.

Den pågående ekonomiska krisen har belyst det faktum att euron har intagit en framträdande roll i de nära ekonomiska band som knutits mellan medlemmarna i euroområdet, men de stater som hoppats på att införa euron har nu hamnat i en ytterst sårbar situation på grund av de utdragna förberedelserna. Många, däribland jag själv, menar att lösningen på den kritiska valutasituation som har utvecklats vore att påskynda införandet av euron i dessa medlemsstater. Det måste fastställas ekonomipolitiska villkor för detta, men också med de villkor som redan finns kommer övergången till euron att ta flera år.

Jag anser att vi inte bara bör kontrollera att konvergenskriterierna är oförändrade. Den förordning som styr hur länge länderna måste tillämpa växelkursmekanismen ERM II måste också hanteras på ett flexiblere sätt av EU än vad som nu sker. Jag anser dessutom att det är mycket viktigt att granska hur processen för anslutning till euroområdet kan påskyndas, samtidigt som man uppfyller de villkor som kan uppfyllas. Detta skulle kunna stabilisera situationen i de länder som påverkas, för att inte tala om hur det skulle bidra till att skydda EU:s hela inre marknad. I värsta fall skulle annars länderna utanför euroområdet, om de drabbas av insolvens, kunna dra med sig euroområdet i fallet.

Liisa Jaakonsaari (S&D), skriftlig. – (FI) Herr talman! Marknadsekonomin är en bra tjänare men en dålig herre. På senare tid har dock rollerna börjat blandas ihop. Det är vanligt att man vid internationella konferenser pratar om trivialiteter, men nu behöver vi handling, och det snabbt. Nu vid G20-mötet i Pittsburgh har världen en historisk chans att än en gång enas om reglerna för den globala ekonomin. Pressen har talat mycket om bankernas bonusar, men de är bara toppen på isberget. Världsekonomin behöver en totalrenovering och nyckelordet är öppenhet. Vi måste försöka göra oss av med riskekonomin och röra oss mot en realekonomi. Det är bara bindande internationella regler som kan garantera att den casinoekonomin vi bevittnat under de senaste åren inte upprepas. I framtiden ska inte skattebetalarna behöva betala förödelsen. I mekanismer som förmögenhetsskatter finns alltid en risk att någon i den globala ekonomin visar sig vilja åka snålskjuts. Jag anser dock att vi åtminstone bör fundera över hur relevanta dessa fripassagerare kan vara.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) G20-mötet i Pittsburgh kommer att äga rum nästan på årsdagen av Lehman Brothers kollaps. Världens ledare bör ha denna bakgrund i åtanke. Krisen har haft återverkningar för invånarna i nästan alla delar av världen. Toppmötets främsta mål bör vara att minimera riskerna för en upprepning av krisen som orsakats av avregleringen av finansmarknaderna. G20:s ledare står inför uppgiften att skapa ett regelverk för att förhindra att fler spekulationsbanker dyker upp och, uppriktigt sagt, svindlar miljoner finansinstitutskunder över hela världen.

Under de senaste månaderna har vi ständigt fått allt sämre nyheter om chefer som fört sina företag till ruinens brant samtidigt som man tar emot statligt stöd. Under de senaste åren har vi här i EU bevittnat en inkomstklyfta utan tidigare motsvarighet i den europeiska sociala modellen. En av uppgifterna för G20 bör vara att jämna ut inkomsterna i EU och på global nivå. Den finansiella sektorn måste få regler som gör bonusarna beroende av långsiktig avkastning på investeringar och inte kortsiktiga vinster.

Ledarna för flera EU-länder och för hela Europeiska unionen kommer att närvara i Pittsburgh. Därför bör EU visa upp en enad front vid toppmötet. Jag väddar till Europeiska unionens företrädare att komma ihåg att gemenskapens intressen inkluderar alla medlemsstaters intressen, även de som inte har någon nationell företrädare vid toppmötet.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) I måndags hade vi den tvivelaktiga äran att arbeta på en årsdag att minnas. Exakt ett år tidigare kollapsade investeringsbanken Lehman Brothers. Denna kollaps anses vara det som faktiskt störtade världsekonomin i den nuvarande djupa lågkonjunkturen och finanskrisen.

Så här mellan denna årsdag och det kommande G20-mötet i Pittsburgh är det värt att stanna upp för att reflektera över vad vi lärt oss och vad vi fortfarande kan lära oss av krisen. Jag ser något mycket viktigt växa

fram ur krisen, nämligen möjligheten till en ordentlig översyn av hela den finansiella arkitekturen. Steg i denna riktning har redan tagits. G20-mötet i våras blev en bra grund för handling och riktlinjer kring en global samsyn om de åtgärder som behövs. Förenta staterna har nyligen aviserat ett omfattande finansiellt lagstiftningspaket. Europeiska kommissionen förväntas lägga fram ett förslag om uppbyggnad och tillsyn av EU:s finansiella arkitektur nästa vecka. Nyckelbegreppet här är "globalt tillvägagångssätt".

Vi måste upprätta internationellt bindande regler om reformen av Internationella valutafonden, regler om solvens och nya regler om betalningar av optioner. Lagstiftningen måste gälla alla finansiella produkter, och den måste vara flexibel så att den alltid kan anpassas till förändringar och nylanserade produkter inom sektorn.

I djupet av en kris som rubbar människors grundläggande trygghet, försörjning och välfärd är det också konstruktivt att fundera över nya sätt att mäta välstånd. I slutsatserna från den kommission som president Nicolas Sarkozy nyligen tillsatte rekommenderas att välståndet ska mätas med andra kriterier än enbart BNP, och att man i stället särskilt ska ta hänsyn till samhällets förmåga i ekonomiska termer att slå vakt om sina medborgares välbefinnande och en hållbar miljö.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Jag håller med dem som talat om behovet av ett globalt samordnat tillvägagångssätt. Detta är av yttersta vikt om vi ska kunna ändra maktstrukturerna i det globala finansieringssystemet. Varken kommissionen eller rådet har dock kommenterat konceptet med avvecklingsplaner (*living wills*) för banksektorn. I veckan är det ett år sedan Lehman Brothers kollaps. Man beräknar att det kommer att ta tio år innan investeringsbanken är färdigavvecklad. Detta kan jämföras med Dunfermline Building Society, vars avvecklingsplan gjorde det möjligt att tydligt identifiera alla tillgångar. Öppenhet är oundgängligt om vi ska kunna återställa konsumenternas förtroende för banksektorn.

5. SWIFT (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets uttalande om SWIFT.

Beatrice Ask, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! I den övergripande kampen mot terrorismen är frågan hur sådan verksamhet finansieras centralt. Att hindra finansiering av terrorism och följa de spår som transaktioner kan lämna kan både förebygga och vara viktigt i utredningar av terroristbrott. För att kunna göra det måste vi samarbeta internationellt. Vi bör här följa den uppmaning som följer av FN:s konvention mot finansiering av terrorism från 1999 och Europarådets konventioner på området.

De ledamöter som deltog vid den utfrågning bakom stängda dörrar den 3 september 2009 i Libe-utskottet hörde hur programmet för spårning av finansiering av terrorism, TFTP, bidragit till att öka säkerheten också för EU-medborgare. Under de senaste åren har information från TFTP bidragit till att avslöja och utreda terroristbrott och även kunnat förebygga terrorattentat på europeisk mark.

Ordförandeskapet har ett enhälligt förhandlingsmandat från rådet från den 27 juli 2009 som bygger på ett förslag från kommissionen. Det bästa hade varit om förhandlingarna med USA hade kunnat ske utifrån Lissabonfördraget. Då hade Europaparlamentet kunnat delta fullt ut, men som ni vet så är det inte möjligt än. Eftersom Swift flyttar sin databas från USA till Europa i slutet av året så är det helt nödvändigt att EU snarast sluter ett korttidsavtal med USA för att inte riskera ett avbrott i informationsutbytet. Det ligger i allas intresse.

Jag vill betona att det handlar om ett interimsavtal i mellanperioden fram till dess ett permanent avtal kan slutas. Det ska inte ha längre varaktighet än tolv månader och så snart ett nytt fördrag finns så har kommissionen aviserat att man avser att lägga fram ett förslag till permanent avtal. För att TFTP ska kunna vara till nytta för EU och för medlemsstaterna så måste USA fortsätta förse de respektive behöriga myndigheterna inom EU med information från TFTP på samma sätt som hittills. Det kommer också att ske.

Utöver det kommer interimsavtalet att ge uttrycklig möjlighet för EU:s brottsbekämpande myndigheter att själva begära uppgifter från TFTP-databaser i utredningar om terroristbrott. Ordförandeskapet är övertygat om nyttan med uppgifter från TFTP. Samtidigt är vi tydliga om att interimsavtalet måste innehålla nödvändiga mekanismer för att garantera skydd för den enskildes integritet, rättssäkerhet och dataskydd. Förslaget till avtal innehåller därför en bestämmelse om att det ska vara en särskild EU-myndighet som ska ta emot, behandla och godkänna en begäran från USA om att få uppgifter ur Swift.

Lika viktigt är att interimsavtalet kommer att innehålla detaljerade bestämmelser om dataskydd när det gäller den information som USA mottar från Swift via den europeiska myndigheten. Avtalet kommer här

att gå längre än vad som har gällt tidigare genom de ensidiga åtaganden gentemot EU som USA ingått i de så kallade TFTP-representations 2007, som finns publicerade i Europeiska unionens officiella tidning.

Låt mig få nämna några ytterligare bestämmelser som vi kommer att kräva att avtalet ska innehålla. Datauppgifter ska förvaras på ett säkert sätt, all tillgång till datauppgifter ska loggas, alla sökningar i TFTP-databasen ska vara begränsade och endast omfatta personer eller uppgifter där det finns en välgrundad misstanke eller tydlig koppling till ett terroristbrott, lagringstiden för de uppgifter som setts över ska vara begränsad och uppgifter ska raderas från databasen senast efter fem år och tidigare när så är möjligt.

Vi är helt tydliga med att slå fast att TFTP endast får användas vid utredningar om terroristbrott inklusive finansiering av terrorism. Vare sig USA eller EU kan använda systemet för att utreda andra slags brott eller för andra syften. Givetvis är det också viktigt att informationsöverföringen från EU till USA under TFTP är proportionerlig i avtalet. Därför finns förutom reglerna om den europeiska myndigheten som jag nyss nämnde en bestämmelse om att systemet ska utvärderas av en oberoende utvärderingsgrupp. Denna grupp består för EU:s del av representanter från ordförandeskapet, kommissionen, och två personer från medlemsstaternas nationella dataskyddsmyndigheter. Utvärderingsgruppens uppgift ska vara att granska att avtalet följs, att dataskyddsbestämmelserna tillämpas korrekt och att överföringen av data är proportionerlig.

Vi har ett gemensamt ansvar för att säkerställa att de brottsbekämpande myndigheterna kan arbeta effektivt mot terrorismen. Vi har också ett gemensamt ansvar för att säkerställa att det sker på ett rättssäkert sätt och med respekt för grundläggande rättigheter. Det är ordförandeskapets övertygelse att informationsutbytet med USA inom ramen för TFTP ökar skyddet mot terrorism och att vi kan nå både ett interimistiskt och så småningom ett långsiktigt avtal som uppfyller våra högt ställda krav på dataskydd och respekt för grundläggande rättigheter.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Jag vill uppriktigt tacka Beatrice Ask för denna sammanfattning av utvecklingen i Swift-frågan och av de pågående förhandlingarna med Förenta staterna om fortsättningen av programmet för spårning av finansiering av terrorism, TFTP.

Vid sammanträdet den 22 juli i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, hade jag själv tillfälle att förklara hur TFTP fungerar och varför vi behöver en interimslösning för att förhindra ett avbrott i verksamheten. Det gemensamma sammanträdet mellan utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för ekonomi och valutafrågor ägde rum den 3 september i närvaro av det svenska ordförandeskapet, Jonathan Faull vid generaldirektoratet för rättvisa, frihet och säkerhet samt Jean-Louis Bruguière. Jag hoppas att detta möte klarade upp ett antal frågor som fortfarande var olösta.

Jag vill bara snabbt understryka några av aspekterna. Bruguières rapport, som ledamöterna i de båda utskotten kunde ta del av vid det gemensamma sammanträdet i början av september, bekräftar mervärdet av att det amerikanska finansministeriet utvärderar uppgifter inom ramen för TFTP. Som ordförandeskapet också påpekade har denna dataanalys gjort det möjligt för de amerikanska myndigheterna att förhindra attacker och underlättat utredningar kring terroristattacker i både USA och EU.

Domare Jean-Louis Bruguières rapport bekräftar också att de amerikanska myndigheterna har uppfyllt de åtaganden de gjorde 2007 angående skydd av uppgifter – vilket Beatrice Ask också just förklarade – nämligen att begränsa sparandet av uppgifter och tillgången till uppgifter, så att de bara används vid misstanke om finansiering av terrorism. Kort sagt förklarade Jean-Louis Bruguière att åtagandena har uppfyllts.

Det står dock helt klart att den rättsliga ram som förhandlades fram 2007 inte längre kan användas, eftersom databasen inte kommer att finnas i Förenta staterna längre efter Swifts strukturuombyggnad som är planerad till årets slut. Det behövs ett internationellt interimsavtal mellan Europeiska unionen och Förenta staterna så att de amerikanska myndigheterna kan fortsätta att analysera uppgifter om EU-interna transaktioner som sker i Nederländerna.

Avtalet måste med nödvändighet innehålla alla garantier som krävs för att skydda våra medborgares grundläggande rättigheter, särskilt rätten till skydd av personuppgifter. Vi stöder naturligtvis helhjärtat ordförandeskapets insatser för att åstadkomma detta.

Vidare vill jag framför allt framhålla för parlamentet att vi, som Beatrice Ask just sade, talar om ett interimsavtal, ett korttidsavtal som inte ska vara mer högst än tolv månader. Det innebär att det kan

omförhandlas så snart Lissabonfördraget trätt i kraft, med Europaparlamentets fulla delaktighet. Jag kan försäkra er om att kommissionen naturligtvis kommer att hålla parlamentet informerat om utvecklingen.

Vi är nöjda med att vi får möjlighet att förbereda detta avtal, som kommer att bli permanent och långsiktigt, genom att självklart kräva full ömsesidighet från våra partner i USA. Kampen mot terrorism angår oss också och det finns ingen anledning till att det inte skulle råda fullständig ömsesidighet. Därför anser jag att det är till stor fördel att parlamentet deltar i dessa förhandlingar om ett framtida avtal på lång sikt.

Det är helt ärligt vad jag anser. Jag vill än en gång tacka det svenska ordförandeskapet och Beatrice Ask för en grundlig genomgång av situationen som i dag lett fram till detta interimsavtal.

Ernst Strasser, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ask, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! USA är en viktig partner i kampen mot terrorismen. Men när det särskilt gäller frågan om känsliga uppgifter vill vi i samarbetet med USA ha EU-regler om datasäkerhet, medborgarliga rättigheter och medborgarnas individuella rättigheter i samband med uppgifter. Det är därför vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) efterlyser en rad grundläggande kriterier för att ett sådant avtal ska kunna ingås.

För det första måste det finnas en balans mellan medborgarnas säkerhet och medborgarnas rättigheter. För det andra måste rättssäkerheten garanteras för de berörda företagen och för våra medborgare. För det tredje välkomnar vi Europaparlamentets roll som medlagstiftare och välkomnar därför också avsikten att ingå ett interimsavtal. Vi önskar Beatrice Ask och kommissionen framgång på detta område under de kommande veckorna.

För det fjärde anser vi att interna EU-uppgifter bör hanteras i enlighet med EU-lagstiftningen, både i interimsavtalet och i det slutliga avtalet. För det femte vill vi att ett instrument som liknar TFTP också införs på EU-nivå och för det sjätte anser vi att detta är ett villkor för ömsesidighet.

Detta är våra tankar och vi är säkra på att vi kommer att få en bred samsyn kring detta i plenum. När interimsavtalet väl har ingåtts kommer vi att behöva förhandla och ingå det slutliga avtalet snabbt.

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Swift har uppenbarligen blivit testområde för att hitta en balans mellan vårt samarbete med Förenta staterna, kampen mot terrorismen och skyddet av våra grundläggande rättigheter.

När parlamentet i sina resolutioner 2006 och 2007 begärde att Swifts databaskopia skulle flyttas från USA till EU var det givetvis för att vi ansåg att det skydd som USA:s regelverk kunde erbjuda EU:s medborgare inte nådde upp till EU-standard och därför måste förbättras. Detta är alltså en positiv utveckling och vår grupp välkomnar att Swifts två nya servrar nu flyttas till Europa och att en ny rättslig ram kommer att upprättas så att USA:s TFTP kan fortsätta använda och bearbeta uppgifter i samarbete med våra rättsvårdande myndigheter.

Min grupp konstaterar också att rådet i sina rekommendationer försöker ta upp en del av parlamentets och Europeiska datatillsynsmannens farhågor. Men några centrala frågor är fortfarande obesvarade. Om USA:s rättsnormer ska fortsätta tillämpas på EU:s territorium vid bearbetning av EU-uppgifter, hur kan vi då garantera att EU-normerna respekteras när det gäller processrätten och skydd för personuppgifter? Till vilken domstol kan en EU-medborgare eller ett EU-företag vända sig vid ett brottmålsåtal?

En av de viktigaste frågorna är naturligtvis tidsplanen för avtalet och att det är interimsavtal, som rådet och kommissionen har föreslagit. Valet av den tredje pelaren som rättslig grund och avtalets interimskaraktär ställer parlamentet – och därmed EU:s medborgare – helt utanför lagstiftningsprocessen. Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet är tydliga med att detta interimsavtal bara ska gälla i tolv månader och att ett nytt avtal ska förhandlas tillsammans med parlamentet som medlagstiftare så att vi här i kammaren kan försäkra oss om att den känsliga balansen mellan EU-medborgarnas grundläggande rättigheter skyddas i den viktiga och svåra kampen mot terrorismen.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Efter alla dessa varma ord kommer jag nu att röra om lite i grytan! Jag tänker inte säga något om innehållet, eftersom det säger sig självt att det som förhandlats fram är i linje med EU:s normer för rättsligt skydd och skydd av personuppgifter. Men jag vill ha några svar kring själva processen, eftersom detta är ännu ett av otaliga exempel på hur rådet fattar beslut som angår medborgarna bakom stängda dörrar. EU:s regeringar och den amerikanska regeringen vill veta allt om våra privatliv, men vi – medborgarna – får inte veta vad rådet gör. För mig känns detta lite bakvänt. Kampen mot terrorismen har i praktiken blivit ett skenande tåg, och rådet visar sitt totala förakt för EU:s medborgare och den parlamentariska demokratin. Varenda gång, oavsett om det rör sig om Swift, PNR, sparade uppgifter

eller vad det kan vara, får vi höra att detta är "oumbärligt i kampen mot terrorismen". Det tror jag säkert, men när kommer vi att faktiskt och för en gång skull få höra fakta, när kommer vi att göra en utvärdering? Det finns också ett antal frågor som jag verkligen hade velat få svar på när det gäller Swift, eftersom de inte besvarades den 3 september. Varför inte? Man visste redan 2007 att Swift skulle behöva byggas om. Varför kom då rådet med den här planen i sista minuten, i somras, när parlamentet inte hade börjat arbeta ännu? Varför har ni inte hört med de nationella parlamenten angående mandatet? Varför? Är inte detta ett fall av "politiktivt", när det i själva verket är så att EU:s regeringar försöker få tillgång till våra uppgifter via USA:s regering? Säg det rakt ut i så fall!

Slutligen något om öppenhet. Handlingarna, och särskilt den rättsliga bedömningen från rådets egen rättstjänst, måste offentliggöras. Inte bara i ett litet rum dit bara parlamentsledamöter har tillträde – eftersom vi redan hittat dem bredvid kopieringsapparaten vet vi vad det står i papperna – utan för alla EU:s medborgare. Det är äkta öppenhet.

Jan Philipp Albrecht, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Ordförandeskapet och kommissionen talar hela tiden om att stärka de medborgerliga rättigheterna och om medborgarnas EU. I själva verket urholkas de grundläggande rättigheterna, och den offentliga debatten hämmas. Man gör allt för att utestänga parlamenten och undanhålla information. Detta tillvägagångssätt är inte öppet och det är helt oacceptabelt för ett demokratiskt EU.

Det räcker inte med att ringa i alarmklockorna, ett ansvarstagande parlament måste stoppa denna oönskade utveckling. Ordförandeskapet måste avbryta förhandlingarna fram till dess att medborgarnas och parlamentens rättigheter kan garanteras. Den kohandel ni planerar med databaser, utan någon skyddsmekanism, kommer att sälja ut EU-medborgarnas rätt till skydd av uppgifter och skapa en preventiv allmän misstänksamhet gentemot alla medborgare.

Vi i De gröna vill inte ha med detta att göra. Inte ens tillfälligt och verkligen inte om vi ska ha servrar här i EU och inte bara i USA, eftersom uppgifterna ändå kommer att fortsätta skickas till USA och ingen kan garantera det rättsliga skyddet.

Marie-Christine Vergiat, för *GUE/NGL-gruppen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att för första gången få tala i denna kammare för de miljontals européer som vill ha ett annat Europa.

Swift-affären är symptomatisk för de säkerhetsmissar som tvingas på oss i terrorismens namn, och man visar ett totalt förakt för våra medborgares mest grundläggande rättigheter. I denna affär har USA tillskansat sig uppgifter ur databaserna utan rättslig grund och utan någon som helst information från myndigheterna i EU. Skandalen har fått EU:s myndigheter att vakna och reagera. Ett avtal har ingåtts med USA:s regering. En expert har gjort en bedömning av detta avtal. Men vilken expert är det då? Jean-Louis Bruguière, en fransk domare med terrorismbekämpning som specialitet, vars misstag inom området grundläggande rättigheter är väl kända i Frankrike. Vi är därför skeptiska när det gäller rapportens kvalitet.

Bortsett från principfrågan innehåller det förslag till resolution som vi har framför oss ett antal varningar som vi instämmer i, men de är otillräckliga. Vi föreslår ändringar för att stärka de krav som det är Europaparlamentets skyldighet att ställa. Vi måste gå längre och kräva att avtalet upphävs om de fastställda principerna överträds. Vi vill veta varför det har tagit EU-myndigheterna så lång tid att informera parlamentet och varför det var så bråttom att ingå det här nya avtalet.

Vi räknar med det svenska ordförandeskapet. Vi kommer fortlöpande att bevaka att de mänskliga rättigheterna respekteras. Ja, vi medborgare har rätt till säkerhet, men detta måste kunna skötas utan att vi ska tvingas leva i ett storebrorssamhälle där alla vet allt om oss.

Beatrice Ask, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack för viktiga synpunkter. Jag ska försöka att på den korta tid som finns besvara några frågor.

Det första som man naturligtvis frågar sig är hur man garanterar att USA följer avtal. Jag vill gärna säga att vi först har Bruguière-rapporten, som har gett en bra beskrivning av att villkoren följs i det som har gällt hittills. Sedan har vi i utkastet till avtalet dels en utvärderingsgrupp, som jag beskrev för er, dels ordförandeskapet, kommissionen och deltagare från nationella dataskyddsmyndigheter, vilket syftar till att kontrollera att verksamheten hanteras på ett korrekt sätt. Det är naturligtvis helt avgörande att vi kan lita på de uppgifterna. Viktigt är också att alla känner till att man när uppgifter sänds över i detta dataprogram inte

kan gå in och titta på dem hur som helst. Det krävs misstanke om ett terroristbrott eller finansiering av dylikt för att man ska få tillgång till dessa uppgifter. Det begränsar naturligtvis i sig hur de kan användas.

Apropå kritiken om att detta sköts nu och om att detta kommer under sommaren vill jag också säga att bakgrunden är att ordförandeskapen har ställt ungefär de frågor som ledamöter av Europaparlamentet ställer sig. Vi har haft i uppgift att bereda frågan grundligt och analysera bland annat denna rapport, som svarar på en del frågor, men också annat. Verkligheten är den att det inte är vi som har bestämt att SWIFT ska flyttas över till Europa, utan att detta har skett på grund av andra beslut. Men USA är angeläget om att kunna använda detta verktyg i sin terroristbekämpning och vi anser att också vi skulle ha nytta av motsvarande. För att detta ska komma på plats så krävs ett avtal. Eftersom Lissabonfördraget inte har trätt i kraft har vi ansett det nödvändigt att göra en temporär lösning. Det är det vi förhandlar om och har ett mandat från rådet att hantera. Jag har försökt beskriva detta.

Det är inte heller så att ordförandeskapet i något avseende i onödan vill begränsa insynen eller debatten. Detta är ju en offentlig debatt för det första, och för det andra så är vi naturligtvis beredda att berätta om hur diskussionerna går. Däremot kan man under en förhandling inte presentera dokumenten löpande eftersom förhandlingar just innebär att saker förändras fram och tillbaka. Jag har dock försökt beskriva våra utgångspunkter och de tydliga mandat som vi har från rådet. Där är vi mycket bestämda på att kombinera hög effektivitet och en praktisk användning av detta med högt ställda krav på rättssäkerhet och respekt för mänskliga fri- och rättigheter. Jag är helt övertygad om att vi också kommer att nå dit. Skulle vi mot förmodan inte nå dit så blir det ju inget avtal.

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag vill bara bekräfta kommentarerna från minister Beatrice Ask, som förresten drog en mycket klar slutsats: om vi inte får de garantier för skydd av personuppgifter som vi behöver för det långsiktiga avtal som ordförandeskapet måste förhandla fram och som kommissionen kommer att stödja, så blir det inget avtal.

På dessa premisser anser jag att vi bör kunna nå en uppgörelse och därigenom bekämpa terrorismen, samtidigt som vi, naturligtvis, respekterar de viktiga värderingar och principer som innebär att vi i EU fäster stor betydelse vid integritetsskydd å ena sidan, och vid att förhindra industrispionage å andra sidan.

Jag vill bara säga att jag sedan jag tillträdde som vice ordförande för min del naturligtvis var medveten om att rådet bad domare Bruguière ge sig ut på detta uppdrag för att leta fakta i Förenta Staterna. Bruguière-rapporten från december 2008 lämnades över till mig i januari 2009. Denna rapport lades fram för parlamentet och rådet (rättsliga och inrikes frågor) i februari 2009. Det var vid den tidpunkten som kommissionen ansåg att den hade de nödvändiga komponenterna för att garantera fortsättningen av programmet för spåra finansiering av terrorism i väntan på att Lissabonfördraget ratificeras och parlamentet blir medlagstiftare. Då kommer vi i sanning att kunna förhandla om ett långsiktigt avtal med alla de garantier som minister Beatrice Ask nämnde, samt de ömsesidighetskrav som framför allt Ernst Strasser tog upp.

Jag anser att rådet just har klargjort sina avsikter mycket tydligt. Kommissionen delar denna åsikt, detta fasta och tydliga åtagande från rådets sida att se till att parlamentet blir en medlagstiftare när tiden är mogen för ett bestående avtal.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag har en smärre ordningsfråga. Jag märker att vi återigen inte har fått svar från rådet på de frågor som vi ställt. Jag frågade rådet varför man väntade två år innan man i sista ögonblicket tog ett beslut om denna överenskommelse, och jag skulle också vilja veta – och svaret får gärna vara skriftligt – varför de nationella parlamenten helt har uteslutits från hela förfarandet. Slutligen har jag läst ert svar, vilket är ganska oklart, och ni verkar säga att ni inte kommer att offentliggöra yttrandet från rådets rättstjänst.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

(Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 17 september 2009.)

6. EU:s strategi för Östersjöregionen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om EU:s strategi för Östersjöregionen.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Det är väldigt glädjande för mig att få presentera en av det svenska ordförandeskapets huvudprioriteringar – utvecklingen av Östersjöstrategin. Det här är ett förslag som i mycket är inspirerat av det initiativ som Europaparlamentet tog redan 2005 i en tvärpolitisk arbetsgrupp under ledning av Christopher Beazley. Sverige har för avsikt att använda ordförandeskapet till att arbeta fram en sammanhängande och heltäckande strategi för området som grundar sig på förslag från kommissionen.

Ett av huvudevenemangen är ett stort högnivåmöte som äger rum i Stockholm imorgon och i övermorgon. Naturligtvis har Sverige och de angränsande länderna ett stort intresse av Östersjöstrategin, men vi tror också att den kan tjäna som modell för andra regioner och andra regionala strategier som hela EU kan dra nytta av. Genom att samarbeta över gränserna och mellan olika sektorer i en särskild region kan vi kollektivt och på ett effektivare sätt hantera vanliga utmaningar som föroreningar och miljöförstöring, skapa nya affärs- och arbetstillfällen, och förbättra transportförbindelserna.

Därför är det viktigt att regionala strategier är en del av en bredare europeisk politik. Förslaget till Östersjöstrategi var resultatet av en begäran från Europeiska rådet till kommissionen i december 2007, och initiativet stöddes av Europaparlamentet i en resolution från den 12 december 2007. Förhoppningen är att strategin ska få stöd av Europeiska rådets möte i slutet av oktober.

Syftet med strategin är att förbättra miljön i Östersjön och att öka integrationen och konkurrenskraften i området. Strategin siktar in sig på fyra särskilda utmaningar: att säkerställa en hållbar miljö, att öka välfärden, att öka tillgängligheten och attraktionskraften, samt att garantera säkerheten och tryggheten i området. En av huvudprioriteringarna är förstås att ta itu med miljöfrågan. Det finns mycket allvarliga hot mot miljön i Östersjön, vilket i sin tur innebär att den ekonomiska utvecklingen riskerar att påverkas. Det är en mycket känslig marin miljö som utsetts för olika slag av miljöpåverkan.

Det krävs snabba och beslutsamma insatser. Särskilt övergödningen och den algbloomning som förorsakas av överskottet från näringsämnen hotar den ekologiska jämvikten i Östersjön. Samtidigt påverkas Östersjön också av föroreningar från landbaserade källor, farliga ämnen och effekterna av klimatförändringen. De akuta och allvarliga miljöhoten gör Östersjön till en självklar prioritering på miljöområdet och vi hoppas att vi kan anta slutsatser om detta i december.

Men det allvarliga hälsotillståndet i Östersjön är inte den enda utmaning som regionen står inför. Den ekonomiska krisen gör frågan om jobb och tillväxt högaktuell. De flesta av Östersjöländerna är små och exportberoende. Det gör att vi måste öka integrationen så att konkurrenskraften stärks runt hela Östersjön. Här har vi tydliga ambitioner och mål. Vi vill att den inre marknaden ska fungera bättre i vår region än någon annanstans, och vi vill att den nya Lissabon-strategin för jobb och tillväxt ska genomföras effektivt i denna del av Europa.

Vi måste möta krisen med ökat samarbete och engagemang i vårt närområde. Global konkurrenskraft kräver samarbete över gränserna mellan länder och företag, inom forskning och genom innovationer.

Målet med Östersjöstrategin är inte att skapa nya institutioner. Strävan är istället att använda de instrument och politikområden som redan finns så att de tillsammans kan gynna området på ett mer strategiskt samordnat och intelligent sätt. Strategin tillför heller inga nya medel för området. Det bygger på befintliga EU program och befintliga strukturer och på att vi finner bättre sätt att samordna.

Vi kommer naturligtvis inte uppnå målen i en handvändning, men vi är ambitiösa när det gäller våra syften. Vi förtjänar en renare Östersjö i centrum av ett område som erbjuder utsikter till hållbar ekonomisk utveckling över gränserna, med stöd från hela EU. Om vi kan uppnå detta är jag övertygad om att vi både kommer att tjäna Östersjöområdets intressen och förhoppningsvis också skapa en modell som kan anpassas och effektivt tillämpas i andra regioner. Jag vill tacka för det goda samarbete vi har haft med kommissionen i denna fråga, och inte minst Europaparlamentet som ju är den institution som ursprungligen har tagit initiativet och hela tiden varit pådrivande i Östersjösamarbetet.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka parlamentet för att ni har tagit upp den nya Östersjöstrategin på föredragningslistan för debatt i plenum.

På så vis uppmärksammas strategin, vilket är mycket uppskattat. Det kommer självklart inte som en komplett överraskning att parlamentet visar ett sådant intresse för strategin. Parlamentets pionjärbete genom tvärgruppen för Östersjön var en mycket viktig katalysator för hela den makroregionala strategin.

Östersjöstrategin har krävt ett helt nytt tillvägagångssätt från kommissionens sida, eftersom det är första gången som vi har utarbetat en integrerad strategi för en grupp medlemsländer som står inför samma utmaningar och kan dra nytta av samma möjligheter. Jag vill inte sticka under stol med att förberedelserna har inneburit alldeles särskilda utmaningar, men vi har klarat av dem.

Strategins fyra grundpelare skapar en struktur för att förbättra den allmänna situationen i Östersjöregionen. I strategin behandlas miljö, ekonomi, energi och transport samt säkerhets- och trygghetsfrågor och den utgör därför ett integrerat tillvägagångssätt som täcker flera politiska områden, samtidigt som den garanterar ett nära samarbete mellan de olika sektorerna.

Sedan kommissionen antog strategin i juni har det svenska ordförandeskapet lett positiva och konstruktiva debatter i rådet, vilka resulterade i slutsatser redan i oktober. En sådan snabb utveckling är viktig om vi ska behålla drivkraften när vi börjar genomföra strategin.

Jag vill betona denna punkt eftersom det måste stå klart att alla våra förberedelser av den strategiska ram som jag just beskrivit inte kommer att vara värda något om vi inte börjar leverera verkliga, synliga och konkreta resultat ute i regionen. Därför är strategins handlingsplan, som också har utformats under förberedelserna, så viktig.

Handlingsplanens genomförande kommer att kräva verkligt samarbete, engagemang och ledarskap från medlemsländerna och regionala aktörer för att förverkliga de runt åttio projekt som planen omfattar i detta skede. Finansiellt innebär strategin inga extra medel från EU:s budget, men det finns förslag om ett mer samordnat nyttjande av befintliga tillgångar, samt ett mer kreativt tillvägagångssätt vad gäller annan finansieringshjälp, till exempel Europeiska investeringsbanken eller Nordiska investeringsbanken.

Jag vill nu med några få ord nämna det planerade ledningssystemet som har föreslagits för strategins operativa genomförande. Detta är ett område som har gett upphov till stora diskussioner mellan medlemsländerna, men den generella slutsatsen är att rådet kommer att bestämma den politiska inriktningen. Kommissionen kommer att samordna kontroll och rapportering och det praktiska genomförandet leds av medlemsländerna eller organisationer i Östersjöregionen.

Dessutom föreslår kommissionen att den kan hjälpa till och underlätta eventuella problem. Jag vill dock markera att kommissionen varken har kapaciteten eller viljan att leda genomförandet av själva handlingsplanen.

Ansvaret måste ligga hos de berörda medlemsländerna och andra aktörer som är involverade på plats. Det är enda sättet att garantera lokalt egenansvar från medlemsländernas och aktörernas håll.

Vilka är då nästa steg? Så fort vi har meddelats slutsatserna från rådet och Europeiska rådet kommer vi att börja genomföra strategin. Vi förväntar oss då att se en våg av samordningsmöten för att snabbt sätta i gång de olika prioriterade områden och enskilda projekt som ingår i handlingsplanen.

Den första formella utvärderingen av arbetsförloppet kommer att presenteras under det polska ordförandeskapet, under andra halvåret 2011. Innan dess kommer dock det första årliga forumet för Östersjöstrategin att äga rum nästa år. Där kommer alla aktörer att få möjlighet att utvärdera hur de första månaderna av strategin har gått och vilka lärdomar man kan ta fasta på redan i detta skede.

Jag vill avsluta med att säga att jag ser fram emot ett nära samarbete med parlamentet om alla punkter i strategin. Kommissionen förväntar sig i högsta grad ett aktivt engagemang från parlamentet vad gäller evenemang såsom det årliga forumet. Ert stöd är ytterst viktigt för att garantera att strategin får en bred uppmärksamhet och politiskt stöd på hög nivå, och för att se till att medlemsländerna och de regionala aktörerna har ett ständigt tryck på sig att visa resultat.

Tunne Kelam, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Europeiska folkpartiets grupp (PPE) vill gratulera det svenska ordförandeskapet till den ledande rollen i insatserna för att börja genomföra Östersjöstrategin. Denna strategi återspeglar en grundläggande förändring i den här regionen för fem år sedan. Sedan 2004 är Östersjön EU:s innanhav. Därför behöver EU ett allsidigt tillvägagångssätt för att kunna reagera samordnat på de möjligheter och utmaningar som uppstår ur denna nya situation.

Därutöver är Östersjöstrategin ett exempel på utmärkt samarbete mellan EU:s viktigaste institutioner. Som ni kanske vet, och som har nämnts tidigare, så togs initiativet till strategin av parlamentet för tre år sedan, närmare bestämt av Europaparlamentets tvärgrupp för Östersjön och Europa under Christopher Beazleys utmärkta ledning. Jag vill också uttrycka min särskilda tacksamhet till ordförande José Manuel Barroso

kommission. Hans förståelse och stöd sedan 2007 har varit avgörande för att ta fram en genomförbar version av strategin, vilken ledde till kommissionens meddelande i juni.

Jag vill klargöra tre punkter. För det första var initiativtagarnas målsättning att förvandla Östersjöregionen till en av de mest konkurrenskraftiga och tillväxtstarka regionerna i EU. Om vi bara drar största möjliga fördel av Östersjöstrategin skulle den här regionen mycket väl kunna bli en framgångssaga för det som nu kallas Lissabonprogrammet.

För det andra behöver regionen en bättre och säkrare energiförsörjning. EU och medlemsländerna måste komma överens om alternativa kanaler för energileveranser. Först och främst handlar detta om att skapa ett förenat energisystem runt Östersjön.

Slutligen bör frågan om det bilaterala och i huvudsak politiska projektet Nord Stream avgöras genom att man respekterar alla Östersjöstaternas intressen och definitivt inte innan den ryska regeringen ansluter sig till Esbokonventionen.

Constanze Angela Krehl, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Malmström, mina damer och herrar! Det gläder mig mycket att det svenska ordförandeskapet har placerat samarbetet i Östersjöregionen högst upp på sin dagordning. Det är inget som vi behöver diskutera vidare, vi behöver ta vara på resurser och också värna om klimat och natur. Samtidigt råder det ingen tvekan om att vi måste koncentrera samarbetet i Östersjöregionen på ekonomisk utveckling. I detta sammanhang har ni vårt fulla stöd.

En del frågor uppstår ändå. Ni sade precis att det inte finns några ytterligare resurser att tillgå. Precis som vi redan diskuterat i utskottet ska alla finansiella medel ställas till förfogande från den nuvarande sammanhållningspolitiken. Jag frågar mig då om detta gäller befintliga projekt som redan finansieras genom sammanhållningsresurser, eller nya projekt. I så fall måste vi fråga oss vilka redan godkända sammanhållningsprojekt som kommer att bli av med sina resurser igen.

Denna punkt är mycket viktig, för jag vet redan att städer, kommuner och regioner kommer att vända sig till mig och fråga "vad ska vi göra för att engagera oss i Östersjöstrategin? Hur ansöker vi om medel för att genomföra den här sortens projekt?" Om vi inte kan ge dem ett bra svar och förklara hur samarbetet ska organiseras, kommer medborgarnas entusiasm för Östersjösamarbetet snart att bli till frustration. Det är inte vår målsättning, och därför måste vi föra intensiva samtal om hur vi ska organisera samarbetet.

Därför ber jag er, och jag vill också be er, herr kommissionsledamot, att ta till er detta, att inte enbart rådet och kommissionen ska få delta i Östersjöstrategin, utan att även parlamentet får en tillfredsställande roll i samarbetet och i genomförandet av strategin. Vi vill nämligen att andra regioner också ska kunna dra nytta av strategin, som i fallet med Svartahavspolitik, eller samarbetet mellan de länder som gränsar till floden Donau. Det är mycket viktigt för oss.

Anneli Jäätteenmäki, för ALDE-gruppen. – (FI) Herr talman! Min grupp är väldigt nöjd med att kommissionen har utformat EU:s första Östersjöstrategidokument. Det är också det första strategidokumentet av detta slag för regionen i fråga och vi hoppas att det kommer att bidra till att skynda på rensningen av den eutrofa Östersjön. Regionens problem kan bäst lösas genom samarbete mellan dess folk, länder, organisationer och näringsliv. Min grupp gläder sig särskilt åt att Sverige har belyst vikten av att stävja människohandeln och brottsligheten. Jag vill speciellt tacka Cecilia Malmström för detta, eftersom jag anser att hon har bidragit till denna utveckling. Det är en viktig fråga och det är faktiskt ganska konstigt att vi år 2009 fortfarande ska behöva tala om förekomsten av människohandel i Östersjöregionen. Vi behöver nu en handlingsplan för Östersjön för att få ett slut på detta.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Det är väldigt bra att kommissionen har tagit fram ett förslag till en Östersjöstrategi och att Sverige har placerat det på sin dagordning. Jag hoppas att Sverige kommer att åstadkomma något mer påtagligt i sina insatser för att skydda den marina miljön, framför allt när det gäller jordbruk och sjöfart. När allt kommer omkring är Östersjön ett av världens mest förorenade hav, där det största problemet är eutrofiering. Jordbruket är den huvudsakliga orsaken till detta på grund av kväve- och fosforläckage från EU:s åkrar. Kväve och fosfor skapar syrebrist på havsbotten och ger näring åt giftiga alger i ytskiktet. Frågan om huruvida Östersjön ska rensas upp ligger till stor del i EU:s händer. Kommissionen erkänner detta i sin strategi, men åtgärdsförslagen är otydliga. I stort sett är den enda specifika åtgärden ett förbud mot fosfater i tvättmedel. Det är en nödvändig åtgärd, men vi är också i skriande behov av nya regler för jordbruket så att vi kan producera livsmedel utan att samtidigt kväva Östersjön.

Marek Gróbarczyk, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill uppmärksamma att man i riktlinjerna för EU:s Östersjöstrategi utgick ifrån att strategin skulle främja ett omfattande program för utvecklingen av denna del av Europa, bland annat genom att etablera de mest naturliga och kortaste transportruterna för att jämna ut utvecklingen mellan länderna i det "gamla" och "nya" Europa. Därför är jag mycket förvånad över kommissionens och rådets förslag till förändring av den centraleuropeiska ledens dragning.

Den mest ekonomiska förbindelsen mellan Adriatiska havet och Östersjön är den centraleuropeiska leden, som följer floden Odras lopp, vars väg över land slutar i hamnen i Szczecin-Świnoujście. Jag förslår ett tydligt memorandum för att återställa strategin till dess ursprungliga form, där man nämner en centraleuropeisk led som inte kommer att radera viktiga hamnar som Szczecin-Świnoujście (som redan drabbats av kommissionens beslut om att avveckla dess varvsindustri) från EU:s utvecklingsplaner.

Rolandas Paksas, för EFD-gruppen. – (LT) Om exakt 2 564 timmar kommer reaktorn i kärnkraftverket Ignalina i Litauen – landets sista oberoende energikälla – att stängas. EU har redan investerat 200 miljoner euro i detta kärnkraftverks säkerhet. För dess avveckling måste medlemsländerna bidra med ytterligare 800 miljoner euro. Ur en rättslig synvinkel har EU antagligen rätt. Varje land måste leva upp till de åtaganden man gjort, men är det verkligen rätt? Är det rätt mot Litauens och andra länders medborgare? Jag anser inte det. Pengarna till avvecklingen måste tas från människor som drabbats av finanskrisen. När det råder kris i EU, när Litauens BNP har minskat med 22 procent och arbetslösheten nått 15 procent och vintern är på väg, är det då logiskt eller riktigt att stänga ett fungerande kärnkraftverk som är säkert, låt mig upprepa: säkert? Nej, detta är fel. Litauen har gett sitt ord och kommer att rätta sig efter villkoren i anslutningsfördraget, men det innebär en stor uppoffring. Efter denna uppoffring kommer Litauen att få det mycket svårare att klara finanskrisen. Arbetslösheten i landet kommer att stiga och fattigdomen att öka.

Behöver EU verkligen en sådan uppoffring i dagsläget? Finns det inte bättre sätt att spendera de 800 miljonerna euro just nu? Jag väddar till var och en av er, till ert samvete, er ekonomiska logik och ert sunda förnuft. Jag uppmanar er att göra ett tillägg till strategin som vi debatterar i dag om att kärnkraftverket Ignalina ska vara i drift fram till 2012, dvs. fram till slutet av dess säkra livstid. Jag hoppas att parlamentet när man antar talman Jerzy Buzeks politiska program på energiområdet, vilket omfattar en diversifiering av energiförsörjningen och utbyggnad av kärnkraften i medlemsländerna, kommer att fatta de konkreta beslut som krävs. Mina damer och herrar, det återstår endast 2 563 timmar och 58 minuter tills reaktorn stängs.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Teoretiskt bör vi välkomna projekt som dessa, om regionalt främjande av gränsöverskridande samarbete, eftersom de är väldigt förnuftiga. Strategier har dock ofta den nackdelen att deras hållbarhet försummas redan under genomförandefasen, även om mål har beslutats och till och med uppnåtts. Hållbarhet måste därför vara en del av strategin redan på planeringsstadiet.

När denna integrerade strategi för Östersjöregionen – ett mycket viktigt modellprojekt för EU – genomförs, är det därför viktigt att regioner och organisationer samarbetar i nätverk, eftersom dessa aktörer vet bäst vad som är viktigt för dem på olika områden, till exempel natur, sociala strukturer och infrastruktur. De vet bäst vad som ska göras. Detta är en region med 100 miljoner invånare och en investeringsbudget på 50 miljarder euro. Vi måste vara mycket försiktiga så att detta pilotprojekt blir en framgång. Pilotprojektet är också, som redan nämnts, mycket viktigt för andra projekt längs floden Donau, för länderna som gränsar till Donau i centrala och sydöstra Europa.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) En makroregion behöver en samordnad politik för hållbar utveckling. Det var vad parlamentet och sedan rådet ansåg 2007 när det rekommenderade att kommissionen skulle ta fram en Östersjöstrategi och en handlingsplan. Här skulle jag vilja uppmärksamma kommissionsledamot Danuta Hübners roll i utarbetandet av denna strategi. Denna politik förs nu vidare av kommissionsledamot Pawel Samecki, som jag också vill gratulera innerligt.

Bland annat så är strategin en reaktion på de grundläggande utmaningar som nämnts här, t.ex. att skapa välstånd i en region där innovationen och entreprenörsandan inte utvecklas, att inte erkänna Östersjön som en gemensam tillgång utan att skapa en hållbar miljö, säkerhet i regionen (inklusive energisäkerhet) utan att bygga nya energialstrande anläggningar och infrastruktur. Samma sak händer med medborgarnas säkerhet och tillgängligheten i regionen tack vare att man bygger transeuropeiska kommunikationsförbindelser.

Jag vill betona den enormt viktiga roll (och det är verkligen ett omfattande bidrag) som beslutsfattarna har spelat i rådgivningen för detta strategiförslag, särskilt medborgarorganisationer, lokala och regionala myndigheter, nationella regeringar och Östersjöorganisationer. Dessa organisationers aktiva deltagande borde komma till stor nytta i genomförandet av dessa strategier.

Östersjöstrategin är ett bra exempel på hur vi kan använda gemenskapspolitiska medel för att förverkliga en politisk vilja i en av EU:s stora makroregioner.

Herr kommissionsledamot! Jag vill bidra med fyra punkter. Först av allt anser jag att det är nödvändigt att koncentrera sig på att förvalta Östersjöstrategin så att man kan undvika att intresset urholkas på lokal, nationell och gemenskapsnivå. Vi bör också se till att finansiera genomförandet av och arbetet med strategin på ett lämpligt sätt – ett ändringsförslag till budgeten har redan antagits i denna fråga. För det andra måste vi genomföra inre marknadsprinciperna i makroregionen fullt ut, samtidigt som vi tar hänsyn till erfarenheter och engagemang på lokal och regional nivå. De två sista punkterna är institutionellt stöd för finansiella åtaganden inom strategins tillämpningsområde och att värna om bra förbindelser med våra partner i regionen, bland andra Ryssland, Norge och Vitryssland.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tycker att det är fantastiskt att både kommissionen och nu särskilt det svenska ordförandeskapet har tagit fasta på parlamentets idéer och ambitioner för detta känsliga område.

Vi känner alla till miljöproblemen i Östersjön och de särskilda ekonomiska svårigheterna i området, men parlamentet har höga ambitioner och jag tror att man verkligen vill engagera sig. En av mekanismerna som ni inte nämnde var möjligheten att regelbundet rapportera till parlamentet så att vi kan hålla en debatt som i dag, för att se hur saker och ting utvecklas.

Jag för min del kommer som vice talman för parlamentet att ha nöjet att delta i den konferens som ni anordnar på fredag. Jag tror att det fortfarande finns reservationer när det gäller finansieringen. Jag vill se till att parlamentet får se de resultat av strategin som det förtjänar.

En makroregional ekonomisk strategi skulle kunna vara vägen framåt i andra avseenden, på andra platser i Europa. Låt oss hoppas att den här strategin fungerar väl.

Isabella Lövin (Verts/ALE). - Herr talman! Det är mycket glädjande att miljöfrågan är en huvudprioritering i den nya Östersjöstrategin. Östersjön lider av två stora akuta miljöproblem. Det ena, övergödningen, har redan tagits upp av Satu Hassi. Det andra problemet är överfisket. Det är samtliga forskare helt eniga om. Relativt ny kunskap säger att bristen på toppredatorer, dvs. torsk, har förvärrat algbloomingen ytterligare. Problemet är att Östersjön behöver ett friskt ekosystem. Därför vore det varit väldigt bra om man inom ramen för den nya Östersjöstrategin inrättar ett pilotprojekt, ett så kallat *Fast Track Project*, med regional förvaltning av fisket i Östersjön. Vi skulle även behöva införa ett dumpningsförbud för torsk som börjar gälla omgående. Idag dumpas stora mängder av de nya årsklasser torsk som just har kommit in i Östersjön. Jag uppmanar det svenska ordförandeskapet att ta till sig min uppmaning och ta itu med denna problematik.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Redan under det förra parlamentets mandatperiod kom man överens om att Östersjöregionen var lämplig för ett pilotprojekt med målsättningen att genomföra en intern EU-strategi för makroregionen. Jag anser att det är lämpligt att man inom ramen för denna strategi, som bygger på en mer konsekvent tillämpning av gemenskapsrätten och mer effektivt bruk av EU-resurser, inte inför nya lagar eller institutioner och inte blir beroende av någon speciell slags finansiering.

Jag kan se besparingsmöjligheter i förenandet av lokala och regionala organ. Ett hållbart genomförande av Östersjöstrategin kräver att man omorganiserar ansvarsområdena för olika förvaltningar inom systemet för styrning på flera nivåer så att de olika organens och organisationernas verksamhet inte överlappar varandra. I framtida debatter om den förestående sammanhållningspolitiken vore det lämpligt att samtidigt klargöra hur de olika makroregionala strategierna och en formell europeisk regionalpolitik ska kunna genomföras samtidigt. Det vore också lämpligt att fastställa hur Östersjöstrategin kommer att påverka den planerade tillämpningen av den territoriella sammanhållningspolitiken.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Herr talman! Vi diskuterar en 1 200 km lång gasledning under Östersjön från Vyborg i Ryssland till Greifswald i Tyskland genom ett ekologiskt känsligt bihav med stora nivåskillnader i havsbotten, genom ett område där odetonerade sprängämnen från två världskrig och giftiga kemikalier från pappersindustrin påträffas med jämna mellanrum. Runt 100 miljoner euro har lagts ut på miljöanalyser av företaget som ska lägga gasledningen, det vill säga Nord Stream – ett gasförsörjningsavtal mellan Gerhard Schröder och Vladimir Putin. Jag tänker inte ens nämna säkerhetsproblemen i samband med det ökade inflytande som Ryssland därigenom får över Östersjön, utan i stället håller jag mig till de miljöproblem som är förknippade med projektet. Olyckligtvis har Finland redan godkänt projektet, men på Timo Soinis vägnar

och mina egna skulle jag nu vilja få veta var den information om projektet finns som medborgarna i alla länder runt Östersjön behöver ta del av innan anläggningsarbetet påbörjas.

Inese Vaidere (PPE). – (LV) Fru Malmström, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Utarbetandet av en strategi för Östersjöregionen är en mycket viktig bedrift för parlamentet, där ledamöterna i tvärgruppen för Östersjön spelat en betydande roll. Denna strategi är jämförbar med strategin för Medelhavsregionen som på sin tid stimulerade snabb ekonomisk tillväxt i södra Europa. Den kommer att bli ett bra verktyg för att utveckla Östersjöregionen och därigenom hela EU. När det gäller prioriteringar skulle jag först vilja nämna utvecklingen av en gemensam energipolitik för EU, där en konkurrenskraftig baltisk energimarknad ingår. Detta handlar inte bara om de olika aspekterna av en säker energiförsörjning och effektivt energiutnyttjande utan också självklart om utbyggnaden av förnybar energi.

Estland, Lettland och Litauen måste integreras i det regionala energinätverket, däribland NORDEL. Vår andra prioritering är vidare utbyggnad av infrastrukturen. På grund av klimatförhållandena och ibland även ineffektiv politik är vägarna i några Östersjöländer i ganska dåligt skick. Utvecklingen av trafikkorridorer och trafiknät kommer att stimulera affärslivet och skapa nya jobb. För att vi ska kunna tala om effektiv ekonomisk utveckling och bra miljöskydd är vår tredje prioritering en innovativ ekonomi, vilket betyder en balanserad och kunskapsbaserad tillväxt. För att genomföra strategin krävs extra finansiering och den måste absolut komma i EU:s nästa budget.

Vi måste nu utnyttja energiprogrammet på 5 miljarder euro, samt globaliseringsfonden och andra finansiella instrument. Det är också viktigt med en effektiv mekanism för genomförandet och kontrollen av strategin. Den måste vara enkel, insynsvänlig och fri från onödig byråkrati. Regelbundna granskningar av införandet av strategin samt lägesrapporter är nödvändiga. Den första rapporten bör lämnas redan 2010. Jag välkomnar det svenska ordförandeskapets aktiva roll för att få i gång strategin. Jag hoppas att vi kommer att kunna genomföra denna speciella handlingsplan på ett effektivt och flexibelt sätt.

Tomasz Piotr Poreba (ECR). – (PL) Herr talman! För fem år sedan blev Östersjön verkligen ett innanhav i Europeiska unionen. I dag debatterar vi ett utkast till en strategi som kommer att låta oss släppa loss regionens enorma slumrande potential, ett projekt som parlamentet var initiativtagare till. Alla parlamentets rekommendationer har dock inte antagits av kommissionen. Det viktigaste utelämnandet är bristen på och oviljan att inrätta en separat budgetpost för Östersjöregionen. Kommissionen försäkrar att strategin kommer att finansieras genom befintliga medel, främst strukturfonderna. Jag fruktar dock att vi utan öronmärkta resurser för detta syfte inte kommer att kunna uppnå alla våra mål.

Strategins författare nämner behovet av ett nära samarbete med Ryssland. I detta sammanhang får vi dock inte glömma bort det största hotet mot Östersjön just nu, nämligen Nord Streams gasledning. Förra året ställde sig parlamentet negativt till ledningen. Jag hoppas att den nya kommissionen kommer att ha denna resolution i åtanke när den fastställer handlingsplanen för strategin.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Detta är verkligen ett unikt europeiskt regionalpolitiskt initiativ som dessutom är ett pionjärprojekt. I det gemensamma förberedelsearbetet för strategin är det viktigt att fokusera på fyra områden: innovationsdrivet välstånd, miljön, lättillgängliga transport- och energiförbindelser samt säkerhet och trygghet. Detta förberedelsearbete sker i samverkan mellan samtliga tre EU-institutioner (parlamentet, kommissionen och rådet), nationella regeringar, regionala och lokala myndigheter, näringslivet, den akademiska världen och icke-statliga organisationer. Mellan alla dessa har det uppstått ett verkligt partnerskap.

Utvecklingsutmaningarna håller sig allt mindre inom administrativa och politiska gränser. Östersjöstrategin kommer att göra det möjligt att ersätta de ofta fragmenterade och splittrade politiska åtgärderna med en genuin och gemensam insats i syfte att råda bot på de utvecklingsproblem vi delar och att ta till vara på de möjligheter som finns.

Europaparlamentets utskott för regional utveckling leder detta projekt, och det kommer att fästa stort avseende vid ovanstående saker i sitt arbete. Vi kommer att ordna en debatt med kommissionen och rådet den 6 oktober samt utarbeta initiativbetänkandet under kommande månader. Vi kommer även att fortsätta att se över genomförandet av strategin. Jag har tilltro till att denna handlingsinriktade strategi ökar unionens chanser att bygga upp gröna, moderna och konkurrenskraftiga ekonomier.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Europeiska unionen blev medveten om Östersjöfrågan ganska sent. Sammanlagt 100 miljoner människor lever vid dess stränder, och även Ryssland är beläget i detta område. Detta är viktigt! Strategin kommer att omfatta en tydlig miljömässig dimension, något som är bra

eftersom miljöproblemen i och vid Östersjön är enormt stora. De utgörs bland annat av eutrofiering, minskad biologisk mångfald, problem med St. Petersburgs avloppsvatten och miljöproblem i Kaliningrad. Av stor vikt är också, vilket nämnts här, att strategin kommer att förändra EU:s sammanhållningspolitik. Jag hoppas att man kommer att fortsätta att diskutera frågan här. Minister Cecilia Malmström framhåller att utvecklingen mot en sammanhållningspolitik kommer att medföra en risk; när vi talar om Donastrategin och Svarta havsstrategin kan vi komma att ignorera andra delar av Europa, däribland de norra regionerna, trots att de arktiska områdena just nu genomgår den snabbaste förändringen i världen. Detta är viktigt att komma ihåg.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Herr talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Östersjöområdet är speciellt på många sätt, och jag är därför glad över att Sverige har gjort denna strategi till en av sina prioriteringar under sitt ordförandeskap. Det är viktigt att vi utvecklar och genomför strategin. Östersjöstrategin innehåller inte bara en stark miljödimension; jag anser att strategin även har ett stort inflytande på regionalpolitiken. Under sitt ordförandeskap har Sverige dessutom knutit regionalpolitiska frågor närmare till och integrerat dessa i EU:s strategi för Östersjöområdet. Visserligen kan strategin huvudsakligen ses som ett dokument där man hänvisar till länderna längs Östersjöns stränder och deras kustområden. Den har dock definitivt även en stark karaktär av regional strategi. Hur vi går tillväga när det gäller att i strategin integrera miljöexpertis och teknisk kompetens samt frågor som rör inre farvatten, och den enorma påverkan på transportpolitiken som detta kommer att leda till, kommer också att i hög grad ge återverkningar på inlandet. EU:s strategi för Östersjöområdet måste därför införlivas i EU:s gemensamma program. Jag hoppas att den får starkt stöd från parlamentet så att strategin inte bara blir tomma ord och så att vi kan uppnå något i sak.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Som ledamot av Europaparlamentet och vald av Lettland välkomnar jag att det första exemplet på en strategi för en makroregion rör Östersjöområdet. Icke desto mindre har enligt min åsikt ett antal av gemenskapens mål, exempelvis en hög nivå av socialt skydd, glömts bort här. Vissa av regionens medlemsstater, däribland Lettland, har tagit allvarig skada av den ekonomiska krisen. Vår finanssektor är sammankopplad med Skandinavien och detta betyder att problem här leder till problem där. Det handlar inte om en nationell fråga.

Lettland fick nyligen ta emot medelfristigt ekonomiskt stöd till betalningsbalansen från kommissionen. Olyckligtvis finns det inga sociala villkor för ett sådant stöd. Som ett resultat av detta drar regeringen in på pensioner och förmåner med kommissionens goda minne.

Det andra som jag oroar mig för är grundläggande rättigheter. Stor förekomst av statslösa människor samt skydd av minoriteter utgör fortfarande en aktuell fråga i två av regionens medlemsstater: Lettland och Estland. Jag anser att strategin måste vara mer ambitiös i sina försök att uppnå alla EU:s mål.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Herr talman! Jag vill tacka kommissionen och den svenska regeringen för den aktiva roll som de har spelat. Jag anser att Östersjöområdet är mycket viktigt, men utan ordentlig finansiering kommer projektet inte att lyckas utan kommer att stanna av när strategin väl har antagits. Parlamentet har under många år diskuterat hur man skulle kunna finansiera detta, och förra året enades man enhälligt om att budgeten skulle ha en rubrik för Östersjöstrategin. Detta är ett medel, ett instrument för att knyta ihop alla oräkneliga projekt som Östersjöstrategin nu behöver för att kunna utvecklas vidare. Jag vet att budgetutskottet nu har lagt fram förslag om att lägga undan lite pengar under denna budgetrubrik, och jag hoppas att rådet och kommissionen också kommer att ge sitt stöd till detta. Om man inte gör det kommer projektet helt enkelt inte att bli framgångsrikt. Dessutom måste vi för att kunna rädda Östersjömiljön åtminstone engagera Ryssland i detta projekt. Vissa personer har varit beredda att ställa sig bakom beslutet om en gasledning genom Östersjön utan att Ryssland skulle behöva stödja slutsatserna i Esbokonventionen. Jag anser att detta är ofattbart.

Victor Boştinaru (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar idén om en strategi för Svarta havsområdet som ett pilotprojekt för de makroregionala strategierna.

För initiativ av detta slag behövs en samordning av de verktyg som EU förfogar över för att man ska få till stånd en enhetlig, stabil och hållbar utveckling i de berörda regionerna.

Vid rådets sista sammanträde sades att en strategi för Svarta havsområdet skulle ha tagits fram till slutet av 2009. Detta är ett mycket viktigt initiativ eftersom en sådan strategi kan leda till en harmoniserad utveckling och välfärd för en region som i jämförelse med Svarta havsområdet är betydligt mer komplex när det gäller inblandning av olika aktörer och mer relevant när det gäller säkerhet, stabilitet, energi och miljö.

Jag vill fråga det svenska ordförandeskapet när en sådan strategi för Svarta havsområdet kommer att läggas fram och när parlamentet kommer att informeras och ges möjlighet att delta i denna fråga.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Herr talman, fru Malmström, kommissionsledamot Samecki! Som nyvald ledamot för Mecklenburg-Western-Pomerania, stöder jag i hög grad utvecklingen av en strategi för Östersjöområdet och den handlingsplan som är kopplad till denna, kommissionsledamoten hänvisade tidigare till totalt 80 flaggskeppsprojekt.

Våra gemensamma mål är givetvis att förbättra vår ekonomis konkurrenskraft i Östersjöområdet och särskilt beakta främjandet av små och medelstora företag och en gemensam energipolitik, där även förnybara energikällor tas i beaktande. Detta väcker frågan om hur vi ska handskas med offshoreanläggningar i Östersjön. Att hålla vattnet, vår basala naturresurs, rent spelar en mycket viktig roll här med tanke på fiskeri och turism. Det är därför investeringar i reningsverk måste främjas.

Jag anser att vi måste enas om ett gemensamt planeringsprogram för alla medlemsstater i Östersjöområdet. Vi måste besvara följande frågor: Var kommer trafikleder att placeras i framtiden? Var kommer offshoreanläggningar att byggas? Hur kommer man att ta itu med sjösäkerheten? Det är därför som vi också måste vara klara över var energiförsörjningsvägarna, i vilka elen ska levereras, ska gå när det gäller Nord Stream ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack till alla ledamöter för det stora stöd som ni har gett oss för det fortsatta arbetet med Östersjöstrategin. Det är ganska naturligt att det finns stöd i Europaparlamentet, för ni är faktiskt ursprungligen mamma och pappa till hela idén om en Östersjöstrategi och jag gläder mig över att ni också i fortsättningen kommer att se till att denna strategi verkligen blir verklighet. För den kan bara bli framgångsrik – den kan bara bli någonting verkligt konkret bortanför vackra ord och retorik – om alla medlemsländer verkligen känner ägarskap och verkligen känner ansvar för att se till att projekten realiserar.

Att jobba med dessa projekt, att sätta tydliga tidsplaner för när de ska realiseras och att regelbundet stämma av är en garant för att vi ska lyckas. Jag är säker på att parlamentet precis som kommissionen kommer att fortsätta att sätta press på oss alla för att det verkligen ska bli av.

Det finns 100 miljoner invånare i denna region. I varje ögonblick finns det 2 000 skepp på Östersjön. Det är klart att det finns enorma utmaningar att ta itu med här. Vi har haft en mycket bred förankringsprocess och jag vill tacka kommissionen – Danuta Hübner först och nu kommissionär Samecki – för det arbete de har lagt ner. Det finns ett stort stöd i det civila samhället och bland kommuner runt Östersjön för att detta verkligen ska bli av.

Flera ledamöter, Krehl och Itälä, har tagit upp frågan om resurser. Det är inte tänkt att det ska anslås några nya medel till strategin. Däremot finns det mycket resurser i regionen som vi kan använda. Vi har 55 miljoner euro anslagna till regionen under den nuvarande budgetplanen. Vi vet också att vi kan hoppas på bidrag från internationella institutioner såsom EIB, som har visat stort intresse för Östersjöregionen. Målet är att hålla alla administrativa kostnader så låga som möjligt och jobba just med de lokala och nationella ansvarstagandena för de olika flaggprojekten.

Ett sådant handlar om trafficking, ett område som Jäätteenmäki tog upp. Det finns ett projekt som handlar om att förstärka utbildningen av tull och polis i regionen för att bättre kunna identifiera och arbeta med traffickingfrågan. Hassi och Lövin tog upp frågan om havsmiljön, jordbruket och fisket. Här finns det några sådana projekt, och jag skulle mycket gärna se att de blir fler. Jag tror också att strategin kan ge oss möjlighet att få en bättre överblick över våra miljöinsatser och vår fiske- och jordbrukspolitik och att se till att de går åt ett gemensamt håll.

Det finns ju också andra samarbeten i Östersjöregionen. Vi har ett omfattande och växande energipolitiskt samarbete där vi syftar till att binda ihop energiinfrastrukturen i regionen, att minska beroendet och att öka effektiviteten. Detta är naturligtvis något som unionen fortsätter att arbeta med. Ignalina har ju ingenting med Östersjöstrategin att göra. Det är ett gammalt beslut som fanns med redan under de litauiska medlemsförhandlingarna. Northstream har heller ingenting att göra med detta. Det har naturligtvis med Östersjön att göra men är ingen del av strategin. Det är ett kommersiellt projekt som har prövats enligt gängse internationella miljökonventioner och nationell relevant lagstiftning.

Östersjöstrategin är en EU-intern strategi. Den blir vad vi gör den till. Men det är också viktigt, som flera ledamöter har påpekat, att tredje land involveras. Vi har sett till att hålla t.ex. Ryssland och Norge involverade och att berätta för dem om arbetet med strategin samt att signalera till dem att vi gärna samarbetar med dem i konkreta projekt av gemensamt intresse.

Vi ser fram emot konferensen imorgon och på fredag och gläds åt att vice talman Diana Wallis kommer till Stockholm. Då kommer vi att diskutera Östersjöstrategin och förhoppningsvis få ett starkt åtagande av de berörda länderna att arbeta för att den blir konkret, men också diskutera makroregioner i allmänhet. Här har Donauregionen och Svarta havsregionen nämnts. Jag tror att det finns väldigt mycket att göra här och att inspireras av. Vi hoppas kunna komma framåt i diskussionen även om det är lite för tidigt att i dag slå fast konkreta tidtabeller. Jag vill återigen tacka för det starka stöd som finns i parlamentet för Östersjöstrategin och ser fram emot att vi vid flera tillfällen få diskutera detta med ledamöterna.

Paweł Samecki, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka parlamentsledamöterna för deras kommentarer och påpekanden angående de olika aspekterna av strategin. Ett engagemang visar att strategin kommer att bli föremål för intresse under de kommande åren. Det är bra!

Jag kommer inte att kunna besvara alla kommentarer och frågor som ställts i debatten eller i era uttalanden utan nöjer mig med att hänvisa till tre huvudsakliga grupper av frågor. Den första handlar om utformningen. Jag anser att strategin har utformats i linje med medlemsstaternas mål och avsikter. Kommissionen lade sig inte i fastställandet av prioriteringar och inte heller i utformandet av dessa, så idéerna om att inkludera vissa projekt eller modifiera vissa prioriteringar är förstås möjliga att förverkliga. Man måste emellertid enas om detta i det kommande arbetet med att genomföra strategin.

Jag kan försäkra er om att strategin är utvecklingsbar och kan ändras i stor utsträckning i framtiden om medlemsstaterna och de berörda parterna så önskar.

För det andra vill jag när det gäller förvaltning och styrning understryka att vi behöver göra en tydlig fördelning av uppgifter, arbete och ansvar. Vi får inte ha några illusioner om detta utan skilja mellan medlemsstaternas ansvar, kommissionens ansvar och ansvaret hos andra organisationer som är inblandade i förvaltningen.

Här vill jag också tillägga att vi vill involvera lokala regeringar och även tredjeländer i genomförandet av strategin, något som redan nämnts av ministern.

Vi räknar naturligtvis med att rapportera till parlamentet om de framsteg som görs i samband med detta.

Den sista frågan handlar om finansiering. Flera ledamöter nämnde behovet av ytterligare medel för nya projekt. Jag vill tydliggöra att principen om att ingen ytterligare finansiering ska anslås antogs precis när vi började utforma strategin.

Vi har för närvarande mer eller mindre tre alternativ. Vi kan reglera användandet av existerande EU-medel, genom att till exempel ändra urvalskriterierna för nya projekt. Det andra alternativet är att utnyttja andra källor, exempelvis internationella finansiella institut, och som ett tredje alternativ kan vi fortfarande, även om det är svårt i en tid av ekonomisk tillbakagång, försöka använda oss av nationella resurser. När det gäller detta ser jag fram emot resultatet av konferensen som ska hållas i Stockholm. Detta är en konferens som kan komma att stå modell för medlemsstaternas och kommissionens sätt att ta sig an makroregionala frågor i framtiden, och här bör man även beakta hur eventuella framtida strategier ska finansieras. Därför passar det bra att se över hela den övergripande makroregionala politiken vid konferensen i Stockholm de kommande dagarna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig*. – (FI) Herr talman! Jag vill tacka Sverige för att ni under er tid som ordförandeland har haft modet att göra er egen region, Östersjön, och frågor som rör denna, till en sådan viktig fråga på programmet. Det passar bra, vi har hållit på länge med att förbereda Östersjöstrategin och vi har ingen tid att förlora. De viktigaste målen för Östersjöstrategin och handlingsprogrammet är att förbättra regionens miljö och konkurrenskraft. Dessa mål måste tas på allvar både när det gäller att avsätta medel och att genomföra åtgärder. De måste genomföras i praktiken och strategin får inte bara bestå av tom retorik. Vi hoppas särskilt att strategin kommer att påskynda reningen av Östersjön – havet lider av eutrofiering – och bidra till att man gemensamt tar itu med gränsöverskridande utmaningar. Det är på grund av dessa mål som alla blickar nu riktas mot Finland där man snart kommer att besluta om huruvida man ska tillåta byggandet

av gasledningen Nord Stream eller inte i landets vatten. I enlighet med Östersjöstrategin måste projekt som dessa undersökas med avseende på dess miljöpåverkan genom ett förfarande som är rättsligt bindande internationellt, så att man inte ska kunna ta alltför lätt på frågan. Vi måste därför insistera på att Ryssland ska ratificera Esbokonventionen från 1991 om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang. Den finska regeringen bör ställa detta som villkor för att bevilja tillstånd att bygga en gasledning. Ryssland, som också drar fördelar av Östersjöstrategin, agerar bara i enlighet med avtalet när det passar landet. Detta kan inte fortsätta längre, det är alltför mycket som står på spel. Vi måste få kännedom om projekt som skadar Östersjön innan det är för sent.

György Schöpflin (PPE), skriftlig. – (EN) Östersjöstrategin, som har lyfts fram av den svenska regeringen, är mycket välkommen. Den skulle lätt kunna stå modell för andra europeiska makroregioner exempelvis Donauregionen. Det finns emellertid en aspekt av utvecklingen i Östersjöregionen som måste beaktas omedelbart. Det är gasledningen Nord Stream, som ska dras på havsbotten mellan Ryssland och Tyskland. Gasledningen är inte bara en källa till allvarlig oro för miljön, utan – och detta är ännu mer akut – ett projekt som har sprungits förbi av tiden. En fast anordning för att leverera naturgas via gasledningar är inte framtiden – det är däremot flytande naturgas. Det är mycket troligt att Nord Stream kommer att bli ett helt onödigt och malplacerat projekt, och det bör dess förespråkare överväga igen innan man binder upp mer pengar, mer resurser, insatser och energi i projektet.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Syftet med Östersjöstrategin, som tillkännagavs i juni 2009, är att skapa en miljövänlig, framgångsrik, lättillgänglig, attraktiv och trygg region. Detta är särskilt viktigt eftersom Östersjöområdet står inför ökade utmaningar sedan utvidgningen 2004.

Regionen är för närvarande ett av de mest förorenade havsområdena i världen. Det är därför viktigt att vidta åtgärder för att förbättra miljön i det här området. På havsbotten finns tusentals ton av giftiga toxiska agenser i minor, kulor, bomber, containrar och tunnor. Man beräknar att det rör sig om 30 000 till 60 000 ton kemikalier, där senapsgas ensamt uppskattas utgöra 13 000 ton. Kemiska vapen sjönk här efter andra världskriget i slutet av 1940-talet. De hade hamnat i tyska ockupationszoner, och eftersom det var svårt att begrava dem under jorden beslutade man att helt enkelt sänka ned dem i havet.

Vilket projekt som helst skulle kunna leda till en miljömässig katastrof i detta område. Att bygga en gasledning under Östersjön skulle innebära ett särskilt stort hot mot ekosystemet genom att kemiska vapen från andra världskriget som ligger på havsbotten skulle röra upp. Därför är det nödvändigt att göra en bedömning av effekten av bygandet av en gasledning i Östersjöns naturliga havsbottenmiljö.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

I dag står vi inför en ovanligt viktig, men också symbolisk omröstning. Vart femte år beslutar Europaparlamentet om vem som ska leda en annan EU-institution.

7.1. Val av kommissionens ordförande (omröstning)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman ...

(Talaren blev avbruten av häckande från höger.)

Är ni sjuka eller något? Är ni sjuka?

Eftersom vi hade problem med omröstningen i går vill jag be er att kolla maskinerna.

Det är väl inte en så dum idé, eller hur, mina damer och herrar?

Talmannen. – På förslag genomför vi en försöksomröstning, det vill säga en omröstning för att kontrollera att alla har röstkort, att vi alla sitter ned på rätt sätt och att utrustningen fungerar.

Mina damer och herrar! Jag upprepar följande: Vart femte år beslutar Europaparlamentet om vem som ska leda en annan EU-institution. På dagordningen i dag står valet av Europeiska kommissionens ordförande. Detta val kommer att stärka denna institutions demokratiska karaktär, och det är vi, de valda företrädarna för EU:s alla regioner som ska göra detta.

Europeiska rådet har nominerat José Manuel Barroso till kommissionens ordförande. Parlamentet kan i enlighet med artikel 105.2 i arbetsordningen godkänna eller avvisa den nominerade kandidaten genom en majoritetsomröstning. Omröstningen är hemlig. Låt oss nu välja kommissionens ordförande i enlighet med arbetsordningen. Omröstningen kommer att genomföras med hjälp av det elektroniska systemet. Jag vill upprepa att ni kan rösta från vilken plats i plenisalen som helst så länge som ni placerar era röstkort i den personliga röstordningen. Jag säger detta eftersom det finns många nya ledamöter i parlamentet. Som vanligt vid omröstningar får ni rösta för eller mot kandidaten, eller lägga ner er röst.

(Omröstningen genomfördes)

Resultatet av omröstningen är som följer: 718 avgivna röster, varav 382 röster för, 219 röster mot och 117 nedlagda röster.

(Höga applåder)

Talmannen. – Resultatet av omröstningen visar – vi kommer snart att kunna se det på tavlan – att rådets nominerade kandidat, José Manuel Barroso, har valts till Europeiska kommissionens ordförande.

Hjärtliga gratulationer till den valda ordföranden för kommissionen! Vi har mycket arbete framför oss. Vi kommer att ställas inför utmaningar och våra medborgare förväntar sig att vi ska agera energiskt och leva upp till deras förväntningar.

Herr kommissionsordförande! Jag vet att ni är medveten om Europaparlamentets prioriteringar. Genom att ni har följt diskussionerna, vilka vi också har hållit inom våra politiska grupper, exempelvis i går, vet ni vilka förväntningar vi har. Därför ser vi verkligen fram emot att samarbeta med er de kommande fem åren. Vi förväntar oss framför allt att kunna svara mot våra medborgares behov. Än en gång: Grattis och bästa lyckönskningar! Ni får nu ordet om ni vill säga något till oss.

(Höga applåder)

José Manuel Barroso, kommissionen. – *(PT)* Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag uttrycka den tacksamhet som jag känner av hela mitt hjärta för det stora förtroende som ni har visat mig. Jag är oerhört ärad och mycket rörd över detta och jag kommer att ta arbetet på stort allvar. Denna förtroenderöst är också en signal från Europaparlamentet att det fullt ut ställer sig bakom det ambitiösa program som jag har för EU de kommande fem åren. Jag vill arbeta med alla politiska grupper som stöder programmet.

Precis som jag sade under diskussionerna som föregick omröstningen vill jag arbeta med alla politiska grupper som vill delta i projektet att skapa ett EU som kännetecknas av solidaritet och frihet. Jag måste emellertid rikta ett särskilt tack till gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater). Den tog risken att stödja mitt program i Warszawa redan före valet i ett försök att redan då ge större utrymme för europeisk parlamentarisk demokrati.

Som kommissionens ordförande kommer, som jag sade här i parlamentet i går och som jag har sagt vid andra tillfällen nyligen, mitt parti att vara "Europa" och det kommer att bestå av dem som vill följa med på denna spännande resa vars mål är att förena Europa. Det är med dessa människor som jag vill skapa det samförstånd som vi behöver för att utöka det europeiska projektet.

Låt mig vid detta tillfälle säga några få ord om mitt eget land Portugal. Utan initiativet och stödet från dess regering och från premiärminister José Sócrates skulle jag inte ha kunnat ställa upp i valet. Jag vill tacka Portugal för dess stöd, även förmedlat till mig genom presidenten, professor Cavaco Silva. Jag vill ge mitt erkännande till stödet från var och en av alla engagerade européer som tror på detta europeiska projekt.

(EN) Slutligen vill jag upprepa till er, herr talman, och till alla ledamöter i parlamentet, att jag har en uppriktig vilja att arbeta nära er under de kommande fem åren så att ni kan bygga upp en starkare parlamentarisk demokrati i Europaparlamentet. Jag anser att Europaparlamentet och Europeiska kommissionen, som typiska

EU-institutioner, har ett särskilt ansvar gentemot våra medborgare. Jag kommer att göra precis det som jag har sagt att jag ska göra: skapa ett starkare Europa för frihet och solidaritet!

(Applåder)

Talmannen. – Jag vill göra ett officiellt uttalande. I enlighet med artikel 105.3 i arbetsordningen ska jag informera rådet om det resultat som vi fick för 10 minuter sedan, och jag vill också be rådet och den nyvalda ordföranden för kommissionen att gemensamt föreslå nomineringar till kommissionärsposterna. Med tanke på det omfattande arbete som ligger framför oss bör vi arbeta så snabbt som möjligt.

Detta var det officiella uttalandet angående valet av José Manuel Barroso som ordförande för Europeiska kommissionen.

7.2. Utnämningar till de interparlamentariska delegationerna (omröstning)

7.3. Skogsbränder under sommaren 2009 (omröstning)

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar:

Val av kommissionens ordförande

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! I går bidrog ordföranden för kommissionen till att stärka respekten för gemenskapsmetoden. Och detta med all rätt, metoden garanterar att alla medlemsstater och gemenskapsinstitutioner får delta i beslutsprocesserna ända från början.

Det sätt som G4 har handskats med bank- och finanskrisen 2008 på visade dock motsatsen till det som José Manuel Barroso uppmanade till i går eftermiddag. År 2008 väntade vi förgäves på att kommissionsordföranden skulle uppmana till ordning.

Europeiska unionen består naturligtvis av Frankrike, Storbritannien, Tyskland och Italien, dvs. alla medlemmarna i G4. Men den består också av Österrike, Belgien, Estland, Lettland, Rumänien, Polen, Ungern, Luxemburg och så vidare. Dessa blev uteslagna från en viktig fas i beslutsprocessen 2008.

Ordförande Barroso! Ni borde ha stärkt respekten för gemenskapsmetoden redan 2008 genom att göra det uttalande ni gjorde i går. Det är därför som jag inte kan stödja er kandidatur i dag.

Herr talman! Får jag lägga till en personlig kommentar. Det är svårt för dem som har ordet att tala på grund av allt detta oväsen.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter mitt tal kommer jag att säga några ord på napolitanska (*Denna del är inte transkriberad eftersom napolitanska inte är ett officiellt språk*). Jag kommer inte att göra detta för att skapa "lokalfärg" utan för att skapa ett politiskt och medialt intresse för den nödsituation som Syditalien befinner sig i för närvarande. Jag röstade för ordförande Barroso, inte minst på grund av att jag hoppas att han kommer att bli ordförande för hela EU, även Syditalien.

Syditalien är beläget mitt i Medelhavsområdet och är därför en port mot Europa och en länk mellan olika världar. Genom dess historia, dess geografiska läge och kultur av gästfrihet kan området spela en viktig roll för hela den gamla kontinenten. Syditalien bör behandlas med samma respekt som andra platser i EU, och när området nu står inför problem måste EU ingripa lika energiskt som när man lät 150 miljoner medborgare från Östeuropa bli EU-medborgare. Detta hade sitt pris: om en arbetstagare från Gdańsk i dag tjänar 28 gånger mer än tidigare är det bland annat tack vare Italiens och Syditaliens ansträngningar.

(Talaren fortsatte på napolitanska.)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Med tiden har vi kanske vant oss vid ihålligheten i den ritual som vi just har utfört. Eftersom vi har blivit så vana vid EU:s struktur har vi slutat se hur felaktigt och hemskt där är att vi låter den högsta verkställande och lagstiftande makten vara i händerna på en byråkrati som inte är

vald och som inte tar ansvar. Majoriteten av medlemsstaternas lagar kommer från en kommission som ingen röstar fram och som ingen kan bli av med. Endast i ett avseende gör man anspråk på demokratisk legitimitet – i den ritual som vi just har genomfört här i parlamentet. Jag kan inte låta bli att säga att detta påminner mig om ett av parlamentets tillfälliga sammanträden under den gamla Comecon-eran där vi alla stod upp och gratulerade oss själva för att ha stämplat ett beslut.

Jag har personligen inga problem med José Manuel Barroso. Om vi ska ha en federalistisk ordförande för kommissionen – och vad jag förstår är detta parlamentets vilja – kan det lika gärna vara han som någon annan. Han verkar vara en trevlig kille, och som alla brittiska politiker älskar jag Portugal djupt och är medveten om vårt förhållande till vår äldsta bundsförvant. Men det ligger något farsartat i att låtsas tro att ett system som ger monopol på rätten till lagstiftningsinitiativ till personer som vi inte kan rösta på och som vi inte kan göra oss av med präglas av ett demokratiskt engagemang.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Precis som föregående talare, som för övrigt är min kollega, vill även jag uttrycka mina reservationer mot att José Manuel Barroso blir omvald som ordförande för kommissionen.

Trots allt är han mer än någon annan hängiven ytterligare europeisk integration, ofta mot de europeiska folkens vilja. Han kom dock till ECR-gruppens sammanträde och förklarade att han var för smart reglering.

Givetvis råder det mycket tvivel om vad "smart reglering" verkligen betyder. Många människor tror att smart reglering är lika med dålig reglering, eller att reglering över huvud taget är motsatsen till smart.

Om ordförande Barroso verkligen är för smart reglering skulle jag vilja be honom att försäkra sig om att kommissionen genomför en ordentlig ekonomisk konsekvensbedömning av varje direktiv. Nästa år kommer parlamentet att gå igenom direktivet om alternativ investeringsförfattning. Kommissionen har än så länge misslyckats med att genomföra en ordentlig ekonomisk konsekvensbedömning – den säger till och med att detta inte låter sig göras.

Hur ska vi, under dessa omständigheter, kunna få tillstånd en smart reglering? Jag ber José Manuel Barroso att tänka över det igen.

Gemensamt resolutionsförslag: om skogsbränderna sommaren 2009 (RC-B7-0039/2009)

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Jag motsatte mig det gemensamma resolutionsförslaget om skogsbränderna, trots att jag är positivt inställd till att EU-länderna samarbetar frivilligt för att förebygga, bekämpa och reparera de förfärliga skador som orsakats av skogsbränder.

Jag motsätter mig emellertid upprättandet av ett EU-organ som får mer makt över medlemsstaterna än vad som är nödvändigt för att handskas med dessa problem. Min uppmärksamhet drogs till punkterna 3, 7 och 8 i det gemensamma resolutionsförslaget.

Enligt detta förslag utnyttjas beundransvärda humanitära insatser i samband med dessa fruktansvärda tragedier för att gå vidare mot att upprätta en europeisk räddningsstyrka vid namn "Europe Aid", enligt vad som beskrivs i Michel Barniers rapport.

Philip Claey's (NI). – (NL) Herr talman! Jag lade ned min röst i den slutliga omröstningen om denna resolution, även om jag gjorde det med viss reservation och en del tvivel eftersom texten utan tvekan innehåller många positiva delar som ingen egentligen kan motsätta sig. Jag tänker t.ex. på stödet för att stärka medlemsstaternas åtgärder för civilskydd genom överföring av expertkunskaper och arbetsmetoder. Förra sommaren såg vi återigen att vissa skogsbränder får en sådan omfattning att det är nödvändigt att samarbeta men att samarbete mellan medlemsstaterna redan sker. Sådant samarbete kan givetvis fördjupas ytterligare men frågan är vilket värde det har att t.ex. ha en separat insatsstyrka för EU. Det skulle bara ta medlemsstaternas resurser i anspråk och innebära att ännu ett EU-organ inrättas med sin egen personal och än mer byråkrati.

Skriftliga förklaringar

Val av kommissionens ordförande

Maria da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Tack vare ordförande José Manuel Barroso är EU världsledande i kampen mot klimatförändringen. EU är det enda internationella block som har en tydlig och konsekvent förhandlingsposition till Köpenhamnskonferensen. De politiska riktlinjer för kommissionen som har stakats

ut av ordförande Barroso visar en ambitiös och modern vision för EU, där kampen mot klimatförändringen och kunskapstriangeln är centrala frågor.

Vi står inför komplexa utmaningar och därför måste svaren präglas av en helhetssyn. För perioden efter 2010 föreslår José Manuel Barroso därför ett samordnat och samstämmigt angreppssätt där Lissabonstrategin, energi- och klimatpolitiken och socialpolitiken ingår. Det föreslås nya källor till tillväxt och social sammanhållning utifrån en ny industristrategi för EU, en modern tjänstesektor och en dynamisk landsbygdsekonomi.

Ordförande Barroso prioriterar sålunda realekonomin och moderniseringen av den genom vetenskaplig forskning, teknisk utveckling, innovationer och hållbarhetsprinciperna. Kommissionen under ledning av ordförande José Manuel Barroso kan i partnerskap med Europaparlamentet och rådet bidra till att skapa ett blomstrande, hållbart och socialt avancerat EU.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot omvalet av José Manuel Durão Barroso för den politiska konsekvensens skull och av respekt för vår valkrets. Under sina fem år i ämbetet har José Manuel Durão Barroso exploaterat vissa medlemsstaters stöd för George W. Bushs krig i Irak, aldrig lyckats blåsa nytt liv i EU eller stärka EU gentemot nationella egenintressen. Han höll inte måttet när den finansiella, ekonomiska och sociala krisen uppstod.

Allt han har gjort under dessa fem år är att följa den finansiella kapitalismens nyckfulla vägar i stället för att föreslå den nya lagstiftning som EU behöver för 2000-talet. Kommissionens politik behöver en ny inriktning. José Manuel Durão Barroso är inte rätt man för jobbet. Hans program kan inte matcha omfattningen av den aktuella krisen: det saknar en europeisk återhämtningsplan, en sysselsättningspakt, reglering och effektiv övervakning av finansmarknaderna och mer robusta och snabba instrument för att korrigera den bristande balansen. Vi behöver ett direktiv om offentliga tjänster och att kommissionen omorienterar lönepolitiken. Om vi vill rädda vår sociala modell i EU behöver vi en mycket mer ambitiös social dagordning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är glad över att säga att jag som portugis och ledamot av Europaparlamentet röstade för omval av José Manuel Durão Barroso som ordförande för Europeiska kommissionen. Jag anser att hans insatser under den gångna mandatperioden som omgavs av så många politiska, finansiella och sociala svårigheter tillsammans med den erfarenhet han har förvärvat på sin post motiverade regeringarnas stöd och parlamentets förnyade förtroende.

Jag beklagar djupt de många försök – som inte alltid var öppna eller allvarliga – att hindra att hans kandidatur skulle lyckas, och jag konstaterar att de ointetgjordes, inte bara för att trovärdiga alternativ saknades utan också för att de grundades på dåaktiga argument. Jag beklagar att ledamöter från mitt eget land inte kunde motstå frestelsen att slå in på den vägen, vilket är lika lätt som inkonsekvent.

Jag hoppas att den andra Barrosokommissionen kan kombinera teknisk kompetens med det där lilla extra. Jag hoppas också att man verkligen kommer att respektera och tillämpa subsidiaritetsprincipen och välja att skynda långsamt i små steg, som Jean Monnet förordade, snarare än att anta en snabbspårsstrategi som lovat runt men hållit tunt när det gäller verkliga framsteg för det europeiska projektet och den europeiska drömmen. Hur mycket vi än blickar mot horisonten kommer vi bara dit genom att sätta den ena foten framför den andra. Låt oss gå rätt väg.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar resultatet av denna omröstning som innebär att José Manuel Durão Barroso på nytt blir Europeiska kommissionens ordförande. Portugal är stolt över att kommissionen leds av en så erkänt duglig och skicklig portugis som Barroso. Ännu stoltare blir man när man ser tillbaka på insatserna under hans första mandatperiod mellan åren 2004 och 2009. Europaparlamentets omröstning innebär ett erkännande åt dessa insatser. Han valdes faktiskt med mycket bred majoritet – med större majoritet än den som krävs enligt Lissabonfördraget.

Barroso har under de senaste fem åren visat prov på ett starkt och allsidigt ledarskap. Energi- och klimatfrågorna, tjänstedirektivet och kemikalieförordningen är bara några exempel på områden där han har nått framgång och visat ledarskap. Han har även varit en förgrundsgestalt för att söka efter lösningar och lägga fram konkreta förslag för att lösa den ekonomiska kris som vi fortfarande lider av. Europaparlamentet har nu skickat ut ett budskap om att EU är starkt och har en stark ledare. Därför kan vi nu med hopp och tillförsikt gå vidare framåt mot ett mer välmående och solidariskt EU.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De politiska riktlinjerna för kommissionens kommande mandatperiod som just har presenterats är en bekräftelse på att dess ordförande har för avsikt att i huvudsak

hålla fast vid principerna i riktlinjerna från den mandatperiod som nu går mot sitt slut. Dessa riktlinjer ligger till grund för den djupa ekonomiska och sociala kris vi nu upplever, vars följdverkningar – arbetslöshet, ojämlikhet, fattigdom och utslagning – så skoningslöst har drabbat EU:s arbetstagare och befolkning.

I Portugal har genomförandet av den politik som är en följd av dessa riktlinjer inneburit en ödeläggelse eller fullkomlig lamslagning av väsentliga produktionsområden såsom jordbruk, fiske och industri, ett angrepp på arbetstagarnas rättigheter, sänkta löner och en motsvarande ökning av arbetslöshet och osäkra arbetstillfällen, en orättvis lönefördelning, som nu tydligt avviker från EU-genomsnittet, samt en misslyckad politik med avregleringar, liberalisering och privatisering av basnäringarna, vilket har lett till en avveckling av offentliga tjänster och kommersialisering av väsentliga delar av vårt samhällsliv. Om man håller fast vid dessa riktlinjer bevarar man också förmögenhetskoncentrationen, skapar divergens i stället för konvergens, och lägger grunden för att den latent systemkrisen på nytt blossar upp inom kort och ställer till med skada.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Vi vill alla skapa ett starkare EU där folk har det bättre ställt! Att döma av de politiska riktlinjer för nästa kommission som ni presenterade för parlamentet har ni samma avsikter. Men det krävs mer än så av någon som är påtänkt som kommissionens framtida ledare: han förväntas berätta hur han tänkt sig åstadkomma detta och inte bara räkna upp alla utmaningar.

Målen är i själva verket så vittomspännande att det finns en risk för att de tränger undan varandra, och det kommer säkert att komma en tid då man tvingas rangordna de olika prioriteringarna. Vad skulle ni t.ex. välja om målet att skapa ett ekonomiskt konkurrenskraftigt EU skulle råka i konflikt med målet om en hög sysselsättningsnivå? I den text ni skickat till oss ges inget tydligt svar på den frågan.

Jag fick intrycket att ert dokument bara är en önskelista med mål som aldrig förverkligades under den första mandatperioden. Frågan är varför de aldrig förverkligades?

Jag vill också säga några ord om den punkt i ert program som handlar om Internet. Ni nämner Internets betydelse för den ekonomiska utvecklingen och den sociala sammanhållningen i EU och lovar till och med att den nya kommissionen kommer att utarbeta en s.k. europeisk digital dagordning. Jag skulle gärna vilja veta hur ni har tänkt er att omsätta detta förslag i praktiken och på vilket sätt denna dagordning kommer att innebära ett mervärde i förhållande till de tidigare initiativen?

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Liksom de vänner som företräder de nationella rörelserna i Europa tillhör också jag en av de 219 Europaparlamentsledamöter som röstade mot José Manuel Durão Barroso. Han är en sympatisk och kultiverad man, men framför allt är han en symbol för Europeiska unionens misslyckande. Han har misslyckats med att värna våra ekonomier och arbetstillfällen mot orättvis global konkurrens, att hjälpa EU-länderna ur krisen, att reformera det finansiella systemet för att tygla ohämmad spekulation, att garantera demokrati, att garantera självförsörjning på livsmedelsområdet och att tygla den tilltagande avindustrialiseringen av våra länder.

Han har kort sagt misslyckats med att bevisa att det Brysselstyrda EU är mer än ett maskineri för att förtrycka, utarma och underkuva folk och nationer. Vid en närmare undersökning är valet av José Manuel Durão Barroso också en symbol för hur EU fungerar. Vilket rabalder skulle det inte ha blivit om en statschef, och inte kommissionens ordförande, som med sin politik kommer att påverka vardagen för 500 miljoner EU-medborgare, hade valts med drygt hälften av rösterna trots att han var den enda kandidaten?

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade i dag mot José Manuel Durão Barrosos kandidatur av tre huvudsakliga skäl. För det första på grund av hans egna meriter under de senaste fem åren: ett svagt, konservativt och liberalt ordförandeskap som förhöll sig passivt inför krisen och inte förmådde stimulera en samordnad återhämtning utan uteslutande rättade sig efter stats- och regeringschefernas önskemål. José Manuel Durão Barroso har verkligen inte främjat ett starkt EU. För det andra på grund av hans bristfälliga gensvar på de villkor som uppställdes av Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet: varken en verklig återhämtningsplan eller en sysselsättningspakt, ingen reglering, tillsyn eller effektiva instrument för att komma till rätta med obalansen på finansmarknaderna, och inte ett enda åtagande om ett ramdirektiv till skydd för offentliga tjänster. Det sista skälet har att göra med budskapet från väljarna i samband med valet till Europaparlamentet, som visade att de inte längre är intresserade av ett försvagat och obegripligt EU där kompromisser uppfattas som en högre dygd än tydliga politiska direktiv.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Valet av ordförande till Europeiska kommissionen är ett ytterst viktigt beslut och EU:s väljare har rätt att få information om hur deras företrädare röstar.

Personligen beklagar och förkastar jag det förfarande med slutna omröstning som leder till en total avsaknad av ansvarsskyldighet.

Eftersom jag inte kan finna några beröringspunkter mellan min egen uppfattning och José Manuel Durão Barrosos program kan jag dessutom bekräfta att jag inte kommer att stödja hans utnämning till kommissionens ordförande.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Om man vid slutet av den femåriga mandatperioden (2004–2009) skärskådar Europeiska kommissionens verksamhet framställs ordförande Barroso inte i särskilt ljus dager. Mot den bakgrunden finner jag det nödvändigt att lägga ned min röst, särskilt i en tid då en nejöst vore ett politiskt oklokt beslut med tanke på avsaknaden av alternativ, och en jaöst vore liktydigt med att uttrycka ett ovillkorligt och obefogat förtroende för ett otillfredsställande program.

Jag anser att medlemsstaternas stöd till ordförande Barroso är ett odiskutabelt bevis för att han inte har varit en stark ordförande utan snarare en ordförande som har prioriterat nationella intressen genom att låta de nationella ledarna staka ut riktlinjerna för sitt mandat. Kommissionen behöver en ordförande som stöder utarbetandet av en gemenskapspolitik och hela tiden eftersträvar integration och främjar tanken på ett enat Europa. Han får inte på något sätt göra sig till talesman för nationella intressen. Ur ett socialdemokratiskt perspektiv har ordförande Barroso misslyckats med att leva upp till många av de åtaganden som gjordes under början av hans mandat år 2004. Kommissionen har visat väldigt lite intresse för många av dessa frågor, t.ex. att konsolidera ett socialt Europa. Jag väljer att inte rösta för en nyutnämning av ordförande Barroso.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för utnämningen av José Manuel Durão Barroso som ordförande för Europeiska kommissionen.

Fyra skäl ligger bakom detta beslut.

Europeiska rådet lade enhälligt fram förslaget om José Manuel Durão Barrosos kandidatur.

Enligt min uppfattning om demokrati har valets vinnare rätt att välja en person ur sin egen krets.

Det finns inga andra alternativ än José Manuel Durão Barroso. Ingen alternativ lösning har allvarligt övervägts.

Den kritik som riktats mot den avgående ordföranden är felaktig på en avgörande punkt. Det är nämligen kommissionen som lägger fram förslag och medlemsstaterna som fattar beslut.

Mitt stöd är även förknippat med vissa förväntningar.

Under sin andra mandatperiod bör José Manuel Durão Barroso uppträda något mer oberoende, inte minst i förhållande till de större medlemsstaterna, och verka för att målet med hans åtgärder uteslutande ska vara att tjäna gemenskapens bästa.

Jag beklagar att kommissionen har en tendens att bli ett konglomerat av kommissionsledamöter som kan agera efter eget gottfinnande. Jag vill uppmana José Manuel Durão Barroso att använda sitt inflytande för att bryta denna utveckling.

Jag skulle vilja att kommissionen i egenskap av fördragets väktare återvinner sin ursprungliga styrka, d.v.s. förmågan att staka ut kursen med samlande projekt.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) José Manuel Durão Barroso, Europeiska kommissionens ordförande, bär ansvaret för den finansiella, ekonomiska, livsmedelsmässiga och miljömässiga kris som EU befinner sig i. Ingen har så här långt insett hans misstag utan skulden har i stället lagts på Förenta staterna. Kommissionen har hittills försökt skapa ett EU som bygger på privatiseringar och nedmontering av välfärdsstaten.

Kommissionen antog Lissabonstrategin, där man förutspådde en ekonomisk tillväxt på 3 procent och skapandet av 20 miljoner arbetstillfällen fram till år 2010. Det är uppenbart att denna strategi är ett misslyckande. Trots detta föreslår nu kommissionen att strategin ska förnyas och fortsätter med samma politik som har gett upphov till krisen. Krisen är ingen pandemi utan resultatet av en satsning på en enda strategi: den strategi som antogs av kommissionen. I kommissionens utrikespolitiska program nämns Sahara eller Palestina över huvud taget inte alls. Dessa frågor är inte bara frågor som inte prioriteras, utan EU planerar dessutom att ge en framskjuten ställning åt Marocko och att uppgradera förbindelserna med staten Israel.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det arbete som utförts av ordförande José Manuel Barroso under de senaste fem åren har kännetecknats av pragmatism, allvar och fasthet i bevakandet av EU:s viktigaste intressen.

Hans ledarskap i världen när det gäller kampen mot klimatförändringarna, det tidsmässigt lägliga initiativet att öka EU:s engagemang i världshaven genom sjösättandet av den nya europeiska sjöfartspolitiken, och hans förmåga att skapa samsyn om budgetplanen i en europeisk union med 27 medlemsstater är några exempel på skäl som motiverar att han bör fortsätta att leda Europeiska kommissionen.

Ekonomisk tillväxt, investeringar i innovation och fortbildning och kampen mot arbetslöshet är grundläggande förutsättningar för att den europeiska integrationen ska kunna fortsätta, och dessa frågor utgör också José Manuel Durão Barrosos prioriteringar inför framtiden.

Vid en tidpunkt då världen befinner sig i en ekonomiskt och finansiellt besvärlig situation behöver EU en stark ledare som kan blåsa nytt liv i det europeiska projektet.

Av bland annat dessa skäl anser jag att José Manuel Durão Barroso är den idealiske ordföranden för att styra över EU:s öde under den kommande mandatperioden.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Liksom 381 av mina kolleger gav jag mitt stöd till José Manuel Durão Barrosos utnämning till ordförande för kommissionen. Det beslutet fattade jag av många skäl, inte minst på grund av att vissa personer riktar synnerligen orättvisa anklagelser mot denne kandidat. Vissa drömmer om en ny Delors, samtidigt som de glömmer att vi har skapat en annan värld ... och ett annat EU. Kohls och Mitterrands EU med tolv medlemsstater finns inte längre och kommer med all sannolikhet heller aldrig tillbaka.

Som första ordförande för en kommission med 25, och sedermera 27 ledamöter, fick José Manuel Durão Barroso den känsliga uppgiften att hantera 2004 års utvidgning. Det var en mandatperiod präglad av konsolidering. Den andra mandatperioden kommer att präglas av ambitioner. Jag hoppas och tror att det blir på det viset. Jag vägrar att leka trollkarlens lärling, vägrar att vänta, inte på Godot, utan på en annan hypotetisk kandidat som rådet inte har några planer på att föreslå. Jag vägrar att vänta och därmed ytterligare försvaga våra institutioner och försämma det goda anseende som Europeiska unionen fortfarande har hos medborgarna. Så vi förväntar oss att han ska hålla sina löften om bekämpande av klimatförändringar och diskriminering, och om snabba gemensamma insatser mot den ekonomiska och sociala krisen. Att skjuta upp denna omröstning ytterligare en gång vore att slå in på ett villospår. Det vore ett misstag att vänta på en spökkandidat.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) En stark och ambitiös kommissionsordförande är en förutsättning för att EU ska kunna återta sin ställning som världsledare genom att finna en god balans mellan å ena sidan ekonomiska och politiska mål och å andra sidan social och territoriell sammanhållning. Prioriteringarna måste fastställas på ett pragmatiskt sätt samtidigt som man tar hänsyn till de värderingar som ligger till grund för det europeiska projektet.

Vi står inför en rad utmaningar, bland annat att reformera gemenskapsbudgeten, som EU måste ta itu med genom att bevisa att man klarar av att påverka den globala dagordningen i en rad frågor som t.ex. kampen mot klimatförändringarna och regleringen av finansmarknaderna. Vid en tidpunkt då arbetslösheten skjuter i höjden i många medlemsstater är det av avgörande betydelse att man finner ett hållbart sätt att komma ur den rådande ekonomiska och sociala krisen. Detta mål bör ena medlemsstaterna kring solidaritetsprincipen och stärkandet av EU:s inre marknad.

Eftersom jag anser att José Manuel Durão Barroso har de kvaliteter som gör det möjligt att för honom att också fortsättningsvis infria de förväntningar vi har på honom, eftersom jag anser att det är hedrande för Portugal att han innehar denna post, och eftersom jag uppfattar det som en fördel för en litet och avlägset randområde som Madeira att ha en företrädare för kommissionen som på allvar förstår dess situation, stöder jag hans nya kandidatur till posten som ordförande för Europeiska kommissionen.

Frank Vanhecke (NI), *skriftlig*. – (NL) Jag röstade mot omvalet av José Manuel Durão Barroso till kommissionens ordförande eftersom han under de senaste fem åren har varit själva sinnebilden för den kommission som på ett sådant föraktfullt och arrogant sätt valde att sätta sig över det demokratiska förkastandet av Lissabonfördraget. José Manuel Durão Barroso har upprepade gånger argumenterat för en ny våg av massinvandring och genomgående tonat ned de problem som är förknippade med Turkiets eventuella anslutning till EU. Det är dessutom mycket talande att José Manuel Durão Barroso i går vägrade

att svara på en befogad fråga från en brittisk ledamot angående hans avsikter när det gäller tillsättande av en europeisk människorättskommissionär, dvs. internt inom Europeiska unionen. Storebror Europa marscherar vidare utan att någon, inte ens Europaparlamentsledamöterna, ska ha kunskap om detta.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Även om jag vanligtvis inte brukar lägga ned min röst kände jag att det var riktigt under dagens omröstning om valet av kommissionens ordförande. Jag godtar att José Manuel Durão Barroso har gjort vissa eftergifter, till exempel i frågan om sociala konsekvensbedömningar. Men José Manuel Durão Barroso har inte lyckats visa prov på engagemang när det gäller att lägga fram förslag som är viktiga för S&D-gruppen – t.ex. att skärpa direktivet om utstationerade arbetstagare, ett direktiv av avgörande betydelse för att skydda walesiska arbetstagare. Det behövs även ett tydligare åtagande när det gäller portföljerna för de nyutnämnda kommissionsledamöterna och en tydlig förklaring från José Manuel Durão Barroso om hur nästa kommissionskollegium ska sammansättas. Jag anser inte att José Manuel Durão Barrosos utfästelse om att bekämpa social dumpning i EU är tillräckligt långtgående, och det är av detta skäl, utöver det jag tidigare sagt, som jag har beslutat mig för att lägga ned min röst.

Bernadette Vergnaud (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot José Manuel Durão Barrosos kandidatur framför allt på grund av att jag tror på att verkligt politiskt EU, och ett sådant mål går inte att uppnå med en kommission som är styrd av storföretagens önskemål. Jag anser vidare att man inte kan bedriva kampanj genom att efterlysa ett annat slags europeiskt ledarskap, för att sedan ge fritt spelrum åt en första klassens liberal vars program kännetecknas av brist på ambition och värderingar. En man som gömmer sig bakom beteckningen bättre lagstiftning för att avreglera allt som jag som socialist vill försvara: offentliga tjänster, socialt skydd för arbetstagare, respekt för hälso- och sjukvårdssystemen, reglering av den finansiella ekonomin och skydd av konsumenter och miljö mot industrigruppernas makt. Av respekt för mina egna och väljarnas värderingar upplever jag att dessa värden inte kan åsidosättas för baktankar och konstgrepp i syfte att få futtiga eftergifter från de konservativa som innehar majoriteten i medlemsstaterna, Europaparlamentet och kommissionen, och som inte kommer att låta sig nöjas förrän de har drivit igenom sin avregleringspolitik.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Även om valet av Europeiska kommissionens ordförande sker genom sluten omröstning vill jag offentligt uttala mitt stöd för kandidaten från vår egen partigrupp, José Manuel Durão Barroso, och uppriktigt lyckönska honom till nyutnämningen. Eftersom Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) vann valet till Europaparlamentet är det ganska naturligt att ordföranden för den nya kommissionen ska komma från våra egna led. Trots de fruktlösa missnöjesyttringarna från den splittrade vänstern och de gröna, som dock inte hade någon egen kandidat att föra fram, lyckades därför José Manuel Durão Barroso bli omvald med god marginal. Jag välkomnar också hans förnyade åtagande att föra ett nära samarbete med vår församling, där han kan lita på vår beslutsamhet och vårt stöd närhelst förslagen om vårt europeiska projekt ska gå till omröstning. Parlamentet och kommissionen kommer nu att kunna sätta igång med sitt arbete utan dröjsmål, vilket ju var det allra viktigaste i denna svåra tid då många utmaningar kräver snabba åtgärder för alla EU-medborgares bästa. Eftersom EU deltar aktivt inom G20 och i klimatförhandlingarna måste vi dessutom stå enade och vara funktionsdugliga: dagens klara och entydiga röstsiffror stärker även EU gentemot andra världsmakter.

Gemensamt förslag till resolution: skogsbränderna sommaren 2009 (RC-B7-0039/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution av den 16 september 2009 om skogsbränderna sommaren 2009. Denna resolution är en i raden av resolutioner där man belyser den täta förekomsten av, allvaret och komplexiteten hos och konsekvenserna av naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan i EU, som har ökat de senaste åren. Fenomenet med skogsbränder förvärras av avfolkningen av landsbygden, det gradvisa övergivandet av traditionell verksamhet, dåligt skogsbruk, förekomsten av vidsträckta ytor med skogsodlingar med ett enda trädslag, plantering av dåligt anpassade trädslag, avsaknaden av en effektiv politik för förebyggande av bränder, de lindriga straffen för dem som gör sig skyldiga till mordbrand och det bristfälliga genomförandet av den lagstiftning som förbjuder olaglig byggverksamhet och garanterar återplantering av skog. Det är beklagligt att kommissionen trots Europaparlamentets krav inte har tagit något initiativ för att inrätta en europeisk civilskyddsstyrka, och jag välkomnar de åtgärder som har vidtagits av min vän Michel Barnier, som länge har drivit frågan om att inrätta en sådan enhet. När privata försäkringsbolag inte längre erbjuder brandförsäkringar för skogar och den privata sektorn inte förmår lägga fram alternativ, är det absolut nödvändigt att man överväger ett offentligt-privat gemensamt instrument för att försäkra skogarna mot stormar och bränder.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Förhållanden med extrem torka och skogsbränder har tyvärr blivit allt vanligare och allvarigare i södra Europa. Enorma skador har vållats i form av förlust av människoliv (elva personer dog under den gångna sommaren), minskad ekonomisk verksamhet och miljöförsämringar, framför

allt genom tilltagande ökenspridning till följd av att omkring 400 000 hektar europeiska skogar har försvunnit årligen under det senaste årtiondet.

Klimatförändringen bidrar till det växande antalet naturkatastrofer, men i många fall är de omöjliga att förutse eller uppkommer genom brottsliga handlingar. Därför behövs fortsatt vetenskaplig forskning för att ta fram förbättrade riskbedömningsmetoder, system för förebyggande av bränder och brandbekämpningsutrustning. Även de ekonomiska resurser som behövs för ändamålet måste anslås.

Vi behöver en europeisk strategi för att motverka naturkatastrofer och en förbättrad överensstämmelse och samordning mellan de olika gemenskapsinstrumenten. Medlemsstaterna bör förbättra samarbetet och samordningen sinsemellan för att garantera solidaritet och tillgång till fler snabbinsatsresurser när dessa naturkatastrofer ska bekämpas.

Jag uppmanar rådsordförandeskapet att snabbt fatta beslut om inrättandet av den nya solidaritetsfonden så att den blir tydligare och lättare att utnyttja i händelse av ett nödläge.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Sydeuropa har drabbats av katastrofer (torka och bränder) som har hotat människoliv, ekonomier och lokala ekosystem och som bidrar till avfolkning av de vidsträckta områden som en gång var befolkade, brukade och omvårdade. Från att ha varit ett problem som bara berör vissa enskilda länder har detta fenomen och dess allvarliga följdverkningar nu blivit gränsöverskridande till sin natur och kräver därför utan tvekan lämpliga åtgärder på EU-nivå.

Som jag tidigare har sagt kommer Europeiska unionen att gynnas om vi behåller en enad front också i tider av motgångar och lyckas mobilisera resurser såsom solidaritetsfonden samtidigt som vi lyckas finna system och metoder för att förhindra orsakerna och mildra konsekvenserna av dessa gissel, och tillhandahåller ett flexibelt, snabbt och lämpligt motmedel mot dem.

Utöver kommissionen, som bör spela en ledande roll för att finna lösningar och genomföra bästa metoder, bör hela skogsindustrin uppmanas att dela med sig av kunskap, utarbeta lösningar och hitta sätt att bidra till att variera de verksamheter som bedrivs i våra skogar.

Enligt en portugisisk barnramsas är ett träd en vän. Europeiska unionen bör återgälda denna vänskap och följaktligen stödja landsbygdens framtid.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Skälet till att jag röstade ja är att det behövs en verksam solidaritet och omedelbar mobilisering av finansiella resurser för att vi så snabbt som situationen kräver ska kunna hantera den socialt och miljömässigt tragiska situation som har drabbat de områden och samhällen som drabbades av sommarens bränder.

Jag anser dock att man i resolutionen mer borde betona effekterna av vissa delar av gemenskapspolitiken, särskilt den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP), som leder till att människor överger marken och produktionssystemen, samt verksamhet som bidrar till att förebygga problemet med bränder.

Konsekvenserna av GJP, särskilt i länder som Portugal, utgör en av de underliggande orsakerna till de bränder som i dag ödelägger stora markområden år efter år. Jag anser dock att detta möjliga och önskvärda samarbete mellan medlemsstaterna för att bekämpa skogsbränder inte får utnyttjas för att bana väg för avlägsnandet av viktiga delar av varje medlemsstats suveränitet när det gäller räddningstjänster och införandet av åtgärder för att styra och ingripa på deras territorium.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Denna sommar har skogsbränder återigen ödelagt södra Frankrike. I likhet med våra andra europeiska grannar har våra medborgare tvingats bekämpa lågorna, en katastrof som leder till både materiella skador och mänskligt lidande. Det är skälet till att jag har förespråkat inrättandet av en oberoende permanent europeisk insatsstyrka som ska bistå medlemsstaterna och de drabbade regionerna vid skogsbränder och andra katastrofer. Vi har även uppmanat kommissionen att införa en strategi som gör det möjligt att bevara de rika ekosystemen i våra naturparker, vare sig det är Bauges, Ardèche eller Lubéron. Arbetet skulle bygga på finansiering inriktad på förebyggande åtgärder och insatser för att återställa det skadade ekosystemet. Det kan vara berättigat att tillämpa den gemensamma jordbrukspolitiken för att förhindra spridningen av skogsbränder, som alltför ofta är en följd av riklig undervegetation i vissa områden. Slutligen har jag även förespråkat en mobilisering av EU:s solidaritetsfond, en fond som i dag blockeras av rådet, trots att den verkligen behövs.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Under måndagens debatt om skogsbränderna sommaren 2009 sade jag att naturförhållandena kommer att förändras i takt med klimatförändringarna.

Det är ett faktum som inte kan bestridas. Det förklarar dock inte miljökatastrofer, särskilt inte om samma fenomen uppträder med några års mellanrum. Vi kan och måste vara bättre förberedda. Det är skälet till att jag var tvungen att rösta mot min grupps ståndpunkt i dag i fråga om ändringsförslag 5. För att vara helt ärlig är jag rätt förbryllad över denna ståndpunkt. Det är verkligen dags att EU:s medlemsstater tittar sig i spegeln. Det känns fullständigt berättigat att påstå att den ödeläggelse som orsakats av skogsbränderna skulle ha kunnat undvikas om vissa medlemsstater hade utarbetat och genomfört mer ändamålsenliga förebyggande åtgärder och satsat mer på att stoppa den brottsliga verksamheten knuten till förvärv av ytterligare mark att bygga på.

Politikerna får inte blunda för fakta. Det är inte bra för någon, särskilt inte när det gäller en mänsklig tragedi av en sådan storleksordning som den som orsakas av skogsbränderna. Det har hävdats att klimatförändringarna är en av orsakerna till ökningen av antalet skogsbränder. Det är sant att Europa kommer att behöva förbereda sig på längre skogsbrandssäsonger än bara från juni till september, vilket hittills har varit det normala. Somrarna börjar tidigare och de är varmare och torrare, särskilt i söder. Risken för bränder ökar därmed. Själva problemet med bränder härrör dock inte från någon gradvis förändring av naturförhållandena. Orsaken ligger någon annanstans. Det är en sak att anpassa sig till den föränderliga miljön. Det är en helt annan sak att acceptera en stelbent, dålig praxis och inte förbereda sig.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) I Grekland förstördes 130 000 olivträd av bränderna, samt många hektar av vingårdar, boskap, biodlingar, magasin, stall och ett stort antal växthus och hus. I Spanien har 95 769 hektar drabbats av skogsbränderna, vilket har lett till elva dödsfall och beräknade förluster på 395 miljoner euro.

Bränderna har lett till enorma sociala, ekonomiska och miljömässiga skador för de lokala ekonomierna, produktionsverksamheten och turismen, vilket har gjort det nödvändigt med stöd till drabbade medborgare och återställande av tidigare miljöförhållanden genom omedelbara ingripanden på nationell nivå och gemenskapsnivå.

Vi uppmanar kommissionen att utan dröjsmål mobilisera EU:s nuvarande solidaritetsfond och frigöra de resurser som krävs för att stödja återställningsplaner för de drabbade områdena, för återställande av deras produktionskapacitet och fullständig återbeskogning av de förstörda områdena.

Avskogningen är delvis orsakad av väg- och järnvägsbyggen. Kommissionen måste främja åtgärder för att offentliga arbeten som finansieras av EU-medel ska omfatta en viss offentlig investering i förbättring, underhåll och ökning av offentlig skog.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Olyckligtvis präglades sommaren 2009 av ödeläggande skogsbränder i Sydeuropa, vilka orsakade enorma materiella och ekologiska skador. Det stod i detta sammanhang klart att mordbrännare, som vinner på att förstöra skogarna, uppmuntras av bristerna i och avsaknaden av skogsregister eller genom bristfälligt preciserad markanvändning. Det var därför viktigt att i detta resolutionsförslag uppmana medlemsstaterna att revidera eller ändra dessa register.

Förutom återbeskogning krävs samarbete mellan experter, brandkårer och andra inblandade grupper i både nödsituationer och i förebyggande syften. Resolutionsförslaget innehåller logiska förslag, exempelvis om hur medlemsstaterna kan ges stöd vid en katastrof i överensstämmelse med solidaritetsprincipen. Det är skälet till att jag röstade ja till det gemensamma resolutionsförslaget om skogsbränderna sommaren 2009.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Vi måste slå fast direkt att det inte är en lätt uppgift att förebygga naturkatastrofer och anpassa sig till klimatförändringarna. Även om EU klarar sig lite bättre än andra regioner i världen, genom inrättandet av en stärkt räddningstjänstmekanism och den finansiella gudagåvan i form av solidaritetsfonden, förstörs mer än 600 000 hektar varje år.

Jag tänker inte bara på skogsbränderna kring Medelhavet, av vilka de värsta ägde rum sommaren 2009 i högländet kring Aten. Jag anser att två förslag är avgörande för att förbättra situationen. För det första måste Michel Barniers rapport från 2006 om en europeisk räddningstjänststyrka genomföras till fullo. Vi väntar fortfarande på att en europeisk räddningstjänststyrka ska inrättas för att förverkliga den europeiska räddningstjänstpolitik som medborgarna har röstat ja till. För det andra är det viktigt att kommissionen har rätt att övervaka vad som sker lokalt. Det skulle vara minst sagt förvånande om EU-bidrag betalades ut när vissa av skogsbränderna troligen anläggs av brottslingar med det enda syftet att förbereda marken för exploatering.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Jag röstade ja till resolutionen om skogsbränder. Hittills i år har mer än 200 000 hektar skog förstörts av bränder i EU. Det är mer än under hela 2008! I Polen är hotet från skogsbränder ett av de största i Europa. I april 2009 var antalet bränder det högsta på fem år.

Vi måste vidta brådskande och ändamålsenliga åtgärder för att motverka klimatförändringarna, som är en av orsakerna till bränderna. En annan viktig fråga i den antagna resolutionen är samordningen av EU-mekanismer för förebyggande av klimatförändring och i synnerhet ändamålsenlig användning av solidaritetsfonden för att begränsa brändernas konsekvenser.

Vi måste inrätta en europeisk insatsstyrka som kan agera snabbt i händelse av naturkatastrofer. Detta skulle på ett finansiellt och organisationsmässigt plan komplettera de insatser som genomförs i medlemsstaterna. Jag hoppas att kommissionen vederbörligen kommer att beakta parlamentets resolution om bekämpande av brändernas effekter och att den kommer att sporras att intensifiera sina egna insatser på området.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Dagens debatt om skogsbränder välkomnas. Ödeläggelsen av många natursköna platser är en förlust för oss alla. Vi måste visa solidaritet med våra kolleger och hjälpa de drabbade länderna.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) De senaste undersökningarna visar att skogarna på Madeira som ett resultat av den återbeskogning som främjas av regionala myndigheter samt genom miljöskyddsorganisationernas initiativ, har ökat med nästan 5 000 hektar under de senaste 36 åren, en bedrift som blir än mer anmärkningsvärd med tanke på att den går emot den nationella tendensen. Det ovärderliga arvet måste skyddas. Även om vi absolut måste vara redo att reagera på skogsbränder anser jag att det är nödvändigt att balansera tilldelningen av resurser mellan förebyggande av bränder, upptäckt av bränder samt brandsläckningen i sig. Jag röstade ja till resolutionen eftersom jag anser att denna politik kan främjas på EU-nivå genom en solidaritetsstrategi där man strävar efter att samordna brandförsvar och ändamålsenligt förebyggande av riskfyllda typer av beteenden.

I denna strategi bör särskild uppmärksamhet ägnas åt de yttersta randområdena och den bör medföra att både myndigheter och ägare av skogsmark deltar i att röja skogsmarken, plantera inhemska arter och återbefolka landsbygdsområden. Brottsliga handlingar bör också straffas på lämpligt sätt på nationell nivå. En flexibel tillämpning av förfaranden för utnyttjandet av befintliga eller nya strukturfonder, som EU:s solidaritetsfond, kommer att möjliggöra snabbare hjälp till människor som har förlorat odlingsmark, hem och boskap som en följd av bränder eller andra katastrofer.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jag lade ned min röst i slutomröstningen om kompromissresolutionen om skogsbrändernas följder 2009. Skälet var att jag konstaterar att en majoritet i parlamentet anser att bekämpandet av skogsbränder på EU-nivå inte bör begränsas till stöd och samordning, utan i själva verket anser att en slags separat europeisk brandkår bör inrättas, ytterligare ett EU-organ som skulle kosta mycket pengar och bara överlappa det arbete som redan görs av andra.

Det illustrerar i varje fall att EU-federalisterna är mindre intresserade av att på ett effektivt och kompetent sätt leda kontinenten och mer intresserade av att ge en signal, nämligen att allting måste styras på EU-nivå – trots att vi så ofta hör subsidiaritetsprincipen lovordas.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.50 och återupptogs kl. 15.00.)

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

10. Finansiella tjänster (undertecknande av rättsakter)

Talmannen. – Enligt medbeslutandeförfarandet undertecknas rättsakter av Europaparlamentets talman och rådets tjänstgörande ordförandeskap. Innan sammanträdet återupptas kommer ett lagstiftningspaket att undertecknas för att därmed bli gällande. Cecilia Malmström, minister för Europafrågor, kommer att underteckna för rådet. Jag är mycket glad över att kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner också närvarar i dag.

Jag skulle vilja säga några ord om den lagstiftning vi är i färd med att underteckna i dag. Denna dag, strax före EU:s förberedande toppmöte inför G20-toppmötet i Pittsburgh, är ett bra tillfälle att stärka Europaparlamentets roll som medlagstiftare. Jag har ombetts att företräda Europaparlamentet vid statschefernas middag. Vi, Europeiska unionen, kommer att förbereda oss för G20-toppmötet i Pittsburgh.

I dag har vi framför oss ett viktigt paket med fyra rättsakter som vi inom ramen för medbeslutandeförfarandet har godkänt som svar på finanskrisen. Vad innehåller paketet? Ett kapitalkravsdirektiv, en förordning om kreditvärderingsinstitut, en ny förordning om gränsöverskridande betalningar och ett beslut om inrättande av ett gemenskapsprogram till stöd för särskild verksamhet på området för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision.

Direktivet och förordningarna inriktas på att skydda EU:s investerare och EU:s finansiella system, stärka konsumenternas rättigheter och garantera bättre tillsyn. Syftet med dessa rättsakter är att stabilisera finansmarknaderna. Vi infriar därmed förhoppningarna, men den lagstiftning vi undertecknar utarbetades av parlamentet under den föregående valperioden. Vill minister Cecilia Malmström yttra sig innan rättsakterna undertecknas?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi ska nu underteckna ett antal rättsakter som är väldigt centrala för EU:s respons på den finansiella och ekonomiska kris som har drabbat Europa så hårt och som kommer att fortsätta att sätta sina spår. Jag vill ta detta tillfälle i akt och tacka det tjeckiska ordförandeskapet som gjorde ett mycket hårt arbete för att på kort tid få till stånd dessa rättsakter. Tack vare det tjeckiska ordförandeskapet fick vi snabbt till stånd ett väl fungerande samarbete mellan rådet och parlamentet och snabba och effektiva överenskommelser.

Vi är, som jag sade tidigare, försiktigt optimistiska angående den ekonomiska situationen, men vet också att arbetslösheten kommer att slå mycket hårt i många länder den närmaste tiden. Det finns därför fortsatta skäl för oss i parlamentet, rådet och kommissionen att arbeta nära tillsammans. Jag ser fram emot det samarbetet och jag är stolt över få skriva under de här rättsakterna tillsammans med er, herr talman.

Talmannen. – Jag vill uppmärksamma er på att det vi gör är ett uttryck för rådets, parlamentets och kommissionens kontinuitet. Under mellantiden har valet till Europaparlamentet genomförts, vilket inte på något sätt har inverkat på vår verksamhet eller vårt arbete.

Jag ber nu minister Malmström att inleda det gemensamma undertecknandet, som ska genomföras vid detta bord. Jag ber även kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner samt Pervenche Berès och Sharon Bowles – föregående respektive nuvarande ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor – att komma hit till mitten, samt föredragandena Othmar Karas och Jean-Paul Gauzès. Ni kommer att närvara vid undertecknandet, samtidigt som ministern och jag kommer att underteckna.

Jag vill även påpeka att Margarita Starkevičiūtė och Karsten Friedrich Hoppenstedt är tidigare föredragande som dock inte längre sitter i Europaparlamentet, eftersom de var ledamöter under föregående valperiod.

Vi övergår nu till undertecknandet.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. De interparlamentariska delegationernas sammansättning: se protokollet

13. Partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska gemenskaperna och Tadzjikistan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– rådets och kommissionens uttalanden om partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska gemenskaperna och Tadzjikistan, och

– rekommendationen av Alojz Peterle, för utskottet för utrikesfrågor, om förslaget till rådets och kommissionens beslut om ingående av ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska gemenskaperna

och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Tadzjikistan, å andra sidan (12475/2004 – 11803/2004 – C6-0118/2005 – 2004/0176(AVC)) (A7-0007/2009).

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Ärade ledamöter, fru kommissionär, föredragande Peterle! Det gläder mig att denna eftermiddag ha möjlighet att diskutera EU:s förbindelser med Tadzjikistan och särskilt den vikt vi lägger vid att lägga en ny grund till våra förbindelser med landet genom att ingå partnerskaps- och samarbetsavtal.

Jag vet att detta parlament har ett stort intresse för frågan. Redan i februari 2008 i er resolution för en EU-strategi för Centralasien uppmanade ni medlemsstaterna att snabbt ratificera partnerskaps- och samarbetsavtalet och bekräftade därmed parlamentets avsikt att godkänna avtalet inom en snar framtid.

Nu har avtalet ratificerats och vi hyser en stark önskan om att gå vidare med de kvarvarande stegen så snabbt som möjligt, så att partnerskaps- och samarbetsavtalet kan träda i kraft snarast möjligt, förhoppningsvis före årets slut. Det kommer i så fall att sända en tydlig signal om att vi öppnar ett nytt kapitel i våra förbindelser mellan Europeiska unionen och Tadzjikistan.

Tadzjikistan är en viktig del av vår övergripande strategi för Centralasien. Det är ett svårtillgängligt land, ett av de fattigaste länderna i världen. Det har en dåligt övervakad gräns mot Afghanistan och är därigenom en viktig smugglingsväg för narkotika och en inreseväg för radikala islamister till regionen. Därför har vi ett stort intresse av att stödja Tadzjikistan, både för dess egen skull och för att försöka lösa gemensamma problem. Det gör vi redan genom en rad kontakter. Det svenska ordförandeskapet skickade en högnivågrupp till regionen i juli, och en ministerkonferens med Centralasien ägde rum i Bryssel i går.

Men Tadzjikistan är ett av de mycket få länder i EU:s östra grannskap med vilka vi ännu inte ingått en övergripande avtalsöverenskommelse efter det kalla kriget. Om vi på allvar vill ta itu med alla de frågor som jag har nämnt måste vi skapa en lämplig ram för våra framtida förbindelser. Arrangemangen för den politiska dialogen och det praktiska samarbetet med Tadzjikistan måste förbättras så att det bättre avspeglar de gemensamma utmaningar regionen står inför. Med ett partnerskaps- och samarbetsavtal skulle det vara möjligt att på ett mer strukturerat sätt diskutera frågor av gemensamt intresse: mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen, narkotikabekämpning och organiserad brottslighet, liksom terrorism och religiös organisering.

Samtidigt måste vi göra framsteg i frågor som rör demokrati, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter i regionen. Vi är väl medvetna om att detta inte är en lätt uppgift. Det är därför mycket välkommet att det finns en strukturerad dialog om mänskliga rättigheter med Tadzjikistan som ger oss möjlighet att föra en uppriktigt diskussion. Den andra rundan i denna dialog äger rum den 23 september i Dushanbe.

Vi måste fortsätta att uppmuntra Tadzjikistan att inleda ett reformprogram. Händelseutvecklingen är ofta mycket oroande. Vi skulle vilja se ett mer demokratiskt synsätt inom landet när det gäller föreningsfrihet, religionsfrihet, mediefrihet och utvecklingen av det civila samhället. Vi måste göra vårt yttersta för att övertala Tadzjikistan om att rättsstatsprincipen måste iaktas i kampen mot olaglig verksamhet, narkotikahandel och terrorism. Vi måste betona att mänskliga rättigheter och grundläggande friheter måste respekteras som ett sätt att förebygga etniska eller kulturella konflikter.

Vi är också mycket oroade över den omfattande korruption som finns i landet. Den hindrar såväl utvecklingen av Tadzjikistan som effektiva bidrag från givare. Vi bör använda alla kanaler som står till buds för att vädja till de tadzjikiska myndigheterna om att de så snabbt som möjligt tar itu med detta problem. Vi kan inte bortse från att alla transitvägar för narkotikahandel – eller väldigt många i alla fall – korsar Tadzjikistan. Landet riskerar att utsättas för radikala rörelser och internationell organiserad brottslighet. Vi måste öka vårt stöd för Tadzjikistan för att motverka denna verksamhet, men samtidigt ha alternativa inkomstkällor med i beräkningen. Denna strategi överensstämmer också väldigt mycket med vårt åtagande i Afghanistan och arbetet med att stabilisera det landet. Vi välkomnar Tadzjikistans intresse för att samarbeta och bidra till dessa ansträngningar.

Tadzjikistan har visat en öppen och konstruktiv attityd till diskussioner om våra gemensamma utmaningar. Det är positivt. Denna dialog är ett viktigt inslag när det gäller att bistå Tadzjikistan i arbetet med att främja samarbetet med sina grannar och finna lösningar på angelägna och komplicerade regionala problem, t.ex. klimatförändringar, vatten och gränsförvaltning. Med tanke på att vi har ett starkt intresse av att man tar itu med många av dessa problem mer effektivt och verkningsfullt så välkomnar jag möjligheten att skapa en ny grund för våra förbindelser med Tadzjikistan. Partnerskaps- och samarbetsavtalet ger oss en ram inom vilken vi kan vidareutveckla de bilaterala förbindelserna och därigenom bidra till de övergripande målen för vår

strategi i hela Centralasien. Jag uppmanar därför detta parlament att samtycka till att avtalet ingås, så att detta kan träda i kraft så snart som möjligt.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Till att börja med skulle jag vilja tacka Alojz Peterle för hans utmärkta betänkande och resolutionen, som ger en väldigt bra analys av situationen i Tadzjikistan och innehåller rekommendationer som jag kan ställa mig bakom.

Sedan EU:s strategi för Centralasien antogs i juni 2007 har våra förbindelser med alla länder i Centralasien fördjupats, till ömsesidig nytta. Vi har tätare kontakter, och det finns nu en gemensam förståelse av fördelarna med närmare samarbete i säkerhetsfrågor, gränsförvaltning och gränskontroll, utbildning, politiskt styre och energidiversifiering. Genom strategin etableras ett nytt slags partnerskap med de fem centralasiatiska republikerna.

Utan tvivel vilar dock denna övergripande strategi på individuella och differentierade bilaterala förbindelser som speglar de berörda ländernas skilda ambitioner och inriktning. Som ni vet regleras vårt samarbete med Tadzjikistan fortfarande genom det avtal om handel och samarbete som undertecknades med Sovjetunionen 1989 och som godtogs av Tadzjikistan 1994. Detta avtal speglar inte längre till fullo våra ambitioner inom ramen för strategin för Centralasien och stöder inte heller den typ av förbindelser vi nu eftersträvar med Tadzjikistan.

Ert samtycke till det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Tadzjikistan, som utgör ämnet för dagens debatt, skulle därför innebära ett viktigt steg framåt och göra det möjligt för oss att utvidga och fördjupa vårt samarbete med detta land.

Som redan har nämnts står dagens Tadzjikistan inför stora ekonomiska och sociala utmaningar. Det är viktigt och i EU-medborgarnas eget intresse att Tadzjikistan lyckas bemästra dessa svårigheter. Detta är ett land som har en nära 1 500 km lång gemensam gräns med Afghanistan och ligger nära Swat-dalen i Pakistan. Det är ett territorium som är utsatt för influenser från dessa konflikthärddar och för militanta islamisters infiltration.

Tadzjikistan spelar även en nyckelroll i insatserna för att dämpa upp flödet av olaglig narkotika till Europa från Afghanistan. Ett närmare samarbete med EU kan därför bidra till att förebygga en spridning av instabiliteten.

En nyckelfaktor som gör Tadzjikistan sårbart är landets svaga ekonomi. Denna den fattigaste av Centralasiens republiker har drabbats hårt av kraftigt minskade priser på aluminium och bomull på grund av den globala konjunkturedgången. Tillsammans med 34 procents minskning av remitteringarna under första halvåret 2009 ger detta upphov till farhågor om att fattigdomen kan vara på väg att öka och att den ovissa socioekonomiska situationen skulle kunna leda till oro i samhället.

Jag anser att Tadzjikistan nu genom vårt stöd och uppmuntran till nödvändiga reformer är på rätt väg. Detta har även legat i fokus för de täta besöken av EU:s särskilda representant Pierre Morel och för mitt eget besök på våren 2008. Det görs framsteg, men helt klart måste det göras mer. Regeringen har klargjort att den förutom mer handel och samarbete är redo att genomföra åtgärder för att förbättra den sociala tryggheten, hälsovården, utbildningen, ta itu med korruptionen och stärka de mänskliga rättigheterna.

Det är välkommet att president Emomalii Rahmon har inrättat en ombudsmannapost. Ombudsmannen kommer att vara en viktig samtalspartner för oss i nästa runda av dialogen om mänskliga rättigheter mellan EU och Tadzjikistan den 23 september, som ni nämnde. Reformen av rättsväsendet går fortfarande långsamt, men vi hoppas att rekommendationerna från ett av de civila samhällets nyligen genomförda seminarier om mänskliga rättigheter i Dusjanbe kommer att beaktas av regeringen, särskilt när det gäller reformer inom juristkåren och de nya reglerna för brottnålsrättegångar i Tadzjikistan.

Jag är naturligtvis högst medveten om era farhågor i fråga om demokrati och mänskliga rättigheter i Tadzjikistan och jag kan därför försäkra er om att kommissionen kommer att ta fullständig hänsyn till dessa farhågor i vår dialog med landet.

När det gäller de ekonomiska reformerna sker det framsteg exempelvis när det gäller utarbetandet av en mekanism för lösning av bomullsskulden, som förhoppningsvis kommer att bana väg för mer vittgående jordbruksreformer och genomförandet av en "frihet att bedriva jordbruk", som är avgörande för att bekämpa fattigdomen i landet.

Europaparlamentets samtycke till partnerskaps- och samarbetsavtalet i dag kommer att hjälpa oss att fortsätta arbeta med Tadzjikistan i fråga om en hel rad politiska och ekonomiska reformer, med särskild inriktning på demokrati och mänskliga rättigheter och se till att de genomförs till fullo. Reforminsatsen bygger redan på ett förhållandevis stort bilateralt bistånd från kommissionen. Det ligger på 66 miljoner euro för perioden 2007–2010, ett belopp som till och med kommer att höjas till 70 miljoner euro för de tre åren 2011 till 2013.

Vår hjälp kommer att inriktas på sektorsstöd för socialt skydd och hälsa, reformer inom förvaltningen av de offentliga finanserna och tekniskt stöd till utveckling av den privata sektorn. Denna process kommer att stödjas av vår delegation i Dusjanbe. Min avsikt är att vårt regionkontor där före slutet av året ska bli en fullfjädrad delegation i syfte att stimulera reformprocessen och främja ett fullständigt genomförande av partnerskaps- och samarbetsavtalet. I synnerhet hoppas jag att det kommer att hjälpa oss att grundligt utvärdera framstegen inom de nyckelområden som jag har nämnt, vilka vi sedan kommer att jämföras med tydliga riktmärken.

Alojz Peterle, föredragande. – (SL) Beslutet att ingå ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska gemenskaperna, deras medlemsstater och Tadzjikistan ligger i linje med Europeiska rådets strategi för ett nytt partnerskap med Centralasien och Tadzjikistans tydliga önskan att utveckla ett omfattande samarbete med EU, både när det gäller handel och på många andra områden.

Jag är glad över att samtliga medlemsstater har ratificerat detta avtal och hoppas att vi kommer att kunna ge vårt samtycke till avtalet med Tadzjikistan, på samma sätt som vi tidigare har gett samtycke till avtal med Kazakstan, Kirgizistan och Uzbekistan. Detta kommer att innebära att avtalet om handel och samarbete mellan EU och det tidigare Sovjetunionen upphör.

Avtalet bygger på EU:s grundläggande värderingar och principer och är ett uttryck för dess strategiska intresse av ett samarbete med Tadzjikistan, som EU betraktar som en mycket viktig partner i denna del av världen. EU vill även fördjupa sina förbindelser med Tadzjikistan och därigenom bidra till landets säkerhet, stabilitet och ekonomiska utveckling, till utvecklingen och konsolideringen av dess demokratiska institutioner, samt till skyddet för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen.

De mer specifika målen med EU:s politik gentemot Tadzjikistan rör främst stöd till kampen mot fattigdom, stöd till goda styrelseformer och reformer samt till att man på ett ändamålsenligt sätt tar itu med narkotikahandeln och den organiserade brottsligheten. I betänkandet kritiserar de demokratiska förhållandena i landet och parlamentet uttrycker oro över korruptionen och det civila samhällets villkor, men samtidigt uppmanas den tadjikistanska regeringen att ta itu med den problematiska situationen på utbildningsområdet så snart som möjligt.

I betänkandet uttrycks även berättigad oro över kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, särskilt kvinnors rättigheter, religionsfriheten, domstolars oavhängighet och villkoren för det civila samhällets organisationer. Parlamentet välkomnar dock att en dialog om mänskliga rättigheter har inletts. Framsteg på detta område är avgörande för utvecklingen av de bilaterala förbindelserna.

Avtalet speglar vår övertygelse att Tadzjikistan har möjlighet att skapa en modern, fungerande stat som framgångsrikt kan spela en regional roll, särskilt när det gäller kampen mot den extremism som sprider sig från Afghanistan och andra håll i regionen. Bland annat påminns vi även i betänkandet om betydelsen av energi och vatten, eftersom dessa frågor rör förbindelserna mellan staterna i Centralasien och kräver gemensamma åtgärder.

Avslutningsvis vill jag tacka mina kolleger för deras konstruktiva samarbete och kommissionen för dess värdefulla hjälp. Framför allt skulle jag vilja tacka Republiken Tadzjikistans ambassad för dess samarbete.

Jag är fast övertygad om att EU genom detta avtal kommer att kunna utveckla och fördjupa det hittillsvarande samarbetet med Tadzjikistan, och jag hoppas att avtalet inom en snar framtid kommer att genomföras i denna anda. Jag rekommenderar varmt att ni antar avtalet med Tadzjikistan.

Filip Kaczmarek, för PPE-gruppen. – (PL) Jag vill gratulera föredraganden Alojz Peterle till hans mycket sakliga och, vilket jag vill betona, mycket balanserade betänkande om partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och Tadzjikistan.

Tadzjikistan har kritiserats en hel del för sin brist på demokrati. Vad vi oftast ogillar är bristen på tryckfrihet, bristen på religionsfrihet samt korruptionen. Jag vill inte bestrida dessa brister här. Vi bör dock ta hänsyn till att Tadzjikistan under den senaste tiden har gjort framsteg både i kampen mot korruptionen och när det

gäller förbättring av situationen på området för mänskliga rättigheter samt på andra känsliga områden. Dessutom är det ett förhållandevis stabilt land, vilket är viktigt med tanke på dess strategiska läge. Detta har dock redan nämnts i dag.

Som granne till Afghanistan och de därmed förknippade problemen med storskalig produktion och försäljning av narkotika, terrorism och tilltagande extremism, och som granne till ett annat allt mer instabilt land, nämligen Pakistan, skulle Tadzjikistan kunna vara en naturlig allierad för EU. Det ligger därför i EU:s intresse att fortsätta stödja de demokratiska processerna i landet och stärka dess politiska, ekonomiska och sociala möjligheter.

Vi måste komma ihåg att Tadzjikistan är den fattigaste av de före detta Sovjetrepublikerna. Tadzjikistan var ett land av tolv som förra året upptogs på FN:s lista över länder som hade drabbats värst av den globala livsmedelskrisen. I detta avseende är jag glad över att millennieutvecklingsmålen nämns i betänkandet. Låt oss även påminna Tadzjikistan om dessa.

EU är Tadzjikistans huvudsakliga handelspartner. Båda parter bör sträva efter att genomföra avtalet så fort som möjligt och därigenom stödja landets utveckling och stabilisera dess ekonomiska situation. Att bara kritisera det som är fel i Tadzjikistan kommer inte att leda dit. Vi måste även sända en positiv signal om att vi är måna om att utveckla kontakterna med landet. Enligt min åsikt har vi genom Alojz Peterles betänkande och hela parlamentet just sänt en sådan signal.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det talas sällan om Tadzjikistan här i parlamentet och därför välkomnar vi detta avtal – jag talar för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och som ledamot i utskottet för internationell handel och i delegationen för förbindelser med Centralasien. Jag välkomnar även beslutet att vidta snabba åtgärder för att främja våra representationskontor i regionen, vilket kommissionsledamoten just nämnde.

Dessutom ligger Tadzjikistan, ett land som kan överraska oss men som ofta beskrivs som en utpost till Europa, inte i världens utkant. Inte heller ligger de andra länderna i Centralasien, inklusive det viktigaste landet Afghanistan, i världens utkant. Det är i detta land som några mycket viktiga strider utkämpas när det gäller narkotikahandeln, kampen mot auktoritärt styre och fundamentalism samt införandet av rättsstatsprincipen och demokrati, vilka tyvärr fortfarande är väldigt bräckliga.

Genom denna rättsakt kommer vi att kunna göra framsteg, inte bara när det gäller handel, utan förhoppningsvis även ur politisk och kulturell synvinkel.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Fru talman! Situationen är mycket mer gynnsam för ett partnerskaps- och samarbetsavtal med Tadzjikistan än för ett motsvarande avtal med exempelvis Uzbekistan eller Turkmenistan, eftersom de senare länderna är fullfjädrade diktaturer. Förhållandena är dock något bättre i Tadzjikistan, och detta avtal kommer att göra det möjligt för EU att påverka situationen i landet. Det var trevligt att höra att rådet och kommissionen tänker inrikta samarbetspakten på mänskliga rättigheter och demokrati samt främjande av rättsstatsprincipen. Det var också en förträfflig nyhet att en ombudsmannainstitution har inrättats i Tadzjikistan. I många länder är detta ett mycket viktigt instrument, och EU bör ge sitt fulla stöd till denna nya institution.

Jag skulle vilja ta upp en annan fråga angående vattentillgångar. Denna region är rik på vattentillgångar, och EU skulle kunna hjälpa Tadzjikistan att exploatera dessa tillgångar på ett rationellt och demokratiskt sätt, samtidigt som man tar hänsyn till de länders intressen som ligger nedströms och som möjligen skulle kunna drabbas av effekterna av att stora vattenkraftverk uppförs. I varje fall betonar gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vikten av regionalt samarbete så att den lokala ekonomin i Centralasien kan återhämta sig.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Tadzjikistan är inte välsignat med samma energi- och mineraltillgångar som övriga länder i Centralasien. Det är emellertid ingen ursäkt för att marginalisera Tadzjikistan på bekostnad av dess rikare och större grannar.

Centralasien är en viktig region för EU:s säkerhet både politiskt sett och på energiområdet. Genom att stärka förbindelserna med EU kommer vissa länder att göra snabbare framsteg än andra. Det är oundvikligt. Men vi måste behålla en känsla av kollektivt engagemang när vi fortsätter att stärka banden med vad som till helt nyligen ur diplomatisk synpunkt var en isolerad och till stor del förbisedd region, framför allt av EU. Genom att gynna vissa länder i Centralasien framför andra riskerar man att skapa oenighet och splittring i regionen. Framför allt har islamiska terrorister i regionen varit inriktade på att utnyttja fattigdom och bristande styrning för att radikalisera folket och sprida sitt hatbudskap.

Tadzjikistans regering har förkastat extremismen och försöker nu med hjälp av världssamfundet att befästa den nationella demokratin. Tadzjikistan bär fortfarande ärr efter ett brutalt inbördeskrig mellan sekulära och jihadistiska styrkor som bröt ut efter Sovjetunionens sammanbrott i början av 1990-talet. Folket i Tadzjikistan hyser ingen önskan att återuppleva någon blodsutgjutelse, vilket är anledningen till att de har gett sitt modiga stöd åt Nato-operationerna mot talibanerna i Afghanistan. Den internationella säkerhetsstyrkans uppdrag i Afghanistan är viktigt för Tadzjikistans framtid på lång sikt och dess önskan att finna ett stöd i väst.

Det är ingen överdrift att säga att Tadzjikistan har uppnått ett otillräckligt resultat när det gäller demokratisering och mänskliga rättigheter, men jag är övertygad om att en dialog och ett engagemang från EU:s sida kommer att uppmuntra Tadzjikistan till positiva förändringar. Det verkar förvisso vara EU:s ståndpunkt med tanke på Vitryssland och Uzbekistan och därför förtjänar Tadzjikistan att behandlas på samma sätt. ECR-gruppen stöder därför ett djupare strategiskt, politiskt och ekonomiskt partnerskap med Tadzjikistan baserat på ett åtagande om framsteg för att åstadkomma öppenhet, demokrati och förbättrade människorättsliga normer.

Sabine Lösing, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Tack för betänkandet. Som ledamot av utskottet för utrikesfrågor frågade jag under en debatt kommissionens behöriga företrädare om rollen för detta avtal inom ramen för EU:s hantering av invandringen. Han fastslog tydligt att avtalet, när det träder i kraft, skulle bana vägen för samarbete med Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex), till exempel inom ramen för återtagandavtal och gränssäkerhet med Afghanistan. Den 1 200 kilometer långa gränsen mellan Tadzjikistan och Afghanistan har redan tagits upp här. Den kommer sedan också att bli ännu en måltavla för EU:s repressiva politik att utestänga flyktingar.

Sålunda vill EU avskärma sig från flyktingar långt bortom unionens yttre gränser. Återigen ser vi att detta är en grundläggande del av EU:s utrikespolitik. Som ett resultat av sådana partnerskapsavtal kvarhålls flyktingar i läger, där det, som vi alla vet, råder omänskliga villkor, vilket för närvarande är fallet i Ukraina. Problemet har redan tagits upp här i allmänna ordalag. Denna form av så kallad internationell hantering av invandringen är en allvarlig överträdelse av FN:s flyktingkonvention (Genèvekonventionen) och av de internationella mänskliga rättigheterna.

Jag uppmanar därför EU att börja bekämpa orsaken till att människor flyr, snarare än flyktingarna. Den europeiska grannskapspolitiken är ett sätt att göra fästning Europa ännu mer ogenomtränglig, vilket är anledningen till att den betraktas med skepsis av vår grupp, GUE/NGL.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Fru talman! Uppriktigt sagt inger mig denna debatt blandade känslor. Å ena sidan välkomnar jag att Alojz Peterle i sin resolution tydligt lyfter fram de många problematiska områdena i den tadzjikistanska ekonomin och samhället. Å andra sidan anser jag att det är obegripligt att Tadzjikistan i viktiga avseenden beskrivs som ett relativt stabilt land. Jag har nyligen hört det igen under en debatt och jag kan absolut inte förstå varifrån denna uppfattning härrör. EU tycks anse att detta avtal måste genomföras vad som än händer. Detta kommer att få obestridliga följder för trovärdigheten när det gäller den omfattande kritik som kommer att framföras längre fram.

Det jag läste i punkt 2 om den tadzjikistanska regeringens besvikelse finner jag mycket förvånande. Vi måste diskutera besvikelsen hos till exempel den protestantiska minoriteten eller hos de muslimer som står inför en religionslagstiftning som i grunden utgör ett hinder för deras religiösa liv. I stället för denna helt malplacerade besvikelse bör den tadzjikistanska regeringen ta itu med allt det arbete som behöver göras i hemlandet. Jag hoppas, herr kommissionsledamot, att detta också kommer att följas upp på ett samvetsgrant sätt.

Pino Arlacchi (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag är i hög grad för detta avtal. Jag anser att det innebär ett stort framsteg för samarbetet mellan EU och Tadzjikistan, som av flera anledningar är ett mycket viktigt land.

Jag vill bara nämna ett bidrag till EU:s stabilitet och säkerhet. Tadzjikistan befinner sig i vägkorsningen för narkotikahandeln från Afghanistan till Europa och Ryssland. Minst 30 procent av det heroin som framställs i Afghanistan kommer till Europa och Ryssland via Tadzjikistan. För tio år sedan inledde världssamfundet en stor operation i Tadzjikistan som innebar en förstärkning av hela kontrollapparaten för narkotika och det gläder mig mycket att tio år senare se att den fungerar och att den gör stora framsteg. Detta avtal är ett direkt bidrag till EU:s stabilitet och säkerhet.

Jag inser att det fortfarande finns många begränsningar och mina kolleger betonade de problem som finns i Tadzjikistan när det gäller de mänskliga rättigheterna, fattigdomen och så vidare, men jag anser att detta avtal visar EU när det är som bäst och jag stöder det i hög grad.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Även jag anser att detta samarbetsavtal med Tadzjikistan är mycket positivt och att det kan utgöra ett bidrag för att uppnå vad jag anser vara viktiga och exakta mål.

Det första målet gäller detta lands strategiska läge, som kan bli till stor nytta för att främja ett område med fred, säkerhet och stabilitet. Jag anser att det andra målet är och måste vara att uppmuntra detta lands tillväxt från en ekonomisk och social synpunkt eftersom vi vet att det är ett av de fattigaste länderna i regionen.

Till sist måste vi se till att frihet, demokrati och mänskliga rättigheter är de grundläggande delar som styr tillämpningen av detta avtal. Om vi bortser från alla begränsningar som kan uppkomma anser jag att vi bör välkomna det betänkande som vi röstar om här i parlamentet.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Herr talman! Jag vill gratulera Alojz Peterle till ett utmärkt betänkande. Suffixet ”-stan” betyder ”-stat” och Tadzjikistan är det sista av de länder vars namn slutar på ”-stan” som vi kommer att erkänna som en stat. Hittills har vi alltid bortsett från det, vilket har inneburit en stor orättvisa.

Emellertid ligger stabiliteten i Centralasien i regionens eget intresse, i vårt intresse och i hela världens strategiska intresse. Alla länder i världen är sammanlänkande som ett kommunicerande kärl, vilket är anledningen till att vi också måste visa vår mogenhet genom att se till att alla länder i regionen får samma uppmärksamhet oberoende av storlek, utvecklingsstadium eller hur stor energirikedom de äger.

Jag tycker att vi nu har rättat till detta fel och tagit igen den tid vi har förlorat. Av denna anledning vill jag gratulera både föredraganden och kommissionen samt kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och det svenska ordförandeskapet för att de slutligen har övervunnit detta dröjsmål. Från och med nu kommer situationen att bli bättre.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jag vill tacka er så mycket för att ni låter mig ställa en fråga. Jag anser att det är en god idé att ingå detta avtal eftersom det är ett steg i rätt riktning.

Emellertid ställer jag mig undrande och jag vill ställa följande fråga till minister Cecilia Malmström: Vore det inte önskvärt att, bland de många verksamheter som EU har planerat, lägga större vikt vid att hjälpa Tadzjikistan att utbilda de ansvariga för att säkra gränsen mot Afghanistan? Vi är mycket medvetna om att detta är en mycket viktig fråga. Gränsen är 1 500 kilometer lång. Tadzjikistan har stora problem med att skydda gränsen, framför allt därför att det finns en stor tadjikistansk minoritet på den afghanska sidan. Jag anser därför att vi, bland de olika initiativ som har tagits av EU, också bör överväga att hjälpa till att utbilda de tadjikistanska styrkorna och de personer som har ansvaret för att hålla denna gräns säker.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill också säga att Alojz Peterle har lagt fram ett utmärkt betänkande. Vi bör klargöra en sak: De frihetsälskande folken i Centralasien tillhör våra viktigaste partner. Denna region har ofta dominerats av främmande makter. För första gången på länge – på flera århundraden – är den åter fri. Vi bör utnyttja detta tillfälle för att bilda ett verkligt partnerskap av fria stater.

Jag hörde att man tidigare talade om brottslighet. Naturligtvis måste vi samarbeta för att bekämpa brottsligheten, men först måste vi se på kulturen i dessa länder och inse att de är gamla handelsnationer. De handlar inte bara med narkotika. De handlar med varor som alltid har varit viktiga för Europa och världen. Vi bör därför säga att detta handlar om partnerskap och inte om förmyndarskap.

Athanasios Plevris (EFD). – (EL) Fru talman! Även jag skulle vilja beröra frågan om brottslighet som redan har tagits upp och frågan om den olagliga invandringen. Det är ett faktum att Tadzjikistan geografiskt sett ligger vid en korsväg och EU bör undersöka hur vi ska kunna minska både brottsligheten, i samband med narkotika från Afghanistan, och – först och främst – migrationsströmmarna.

Det är ett faktum att EU inte längre kan klara av dessa migrationsströmmar via Tadzjikistan och från Afghanistan och andra länder, något som huvudsakligen Medelhavsländerna, till exempel Malta, Cypern, Grekland och Italien nu bekostar, men som säkerligen, med matematisk precision, alla länder i norra Europa senare kommer att få bära kostnaden för.

Naturligtvis måste vi respektera rättigheterna för alla de människor som kommer från dessa länder, men någon gång måste även EU skydda sig och inse att vi inte kan klara av dessa migrationsströmmar från Asien.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Precis som föredragande Alojz Peterle säger i sitt utmärkta betänkande är partnerskaps- och samarbetsavtalet en del i en större strategi för ökad regional stabilitet i Centralasien. Det är naturligt att vi tar det här stora greppet eftersom problemen är så många, så omfattande och berör så många stater. Det gäller inte minst Afghanistan och Pakistan, men varje land har också sina specifika problem. Allt detta tar Peterle mycket systematiskt upp i betänkandet.

Det gläder mig att Europaparlamentet fortfarande håller fanan högt när det gäller mänskliga rättigheter. Mänskliga rättigheter är ett problem i Tadzjikistan. Det återstår mycket att göra i landet när det gäller respekten för demokrati, mänskliga rättigheter och rättssamhället. Därför är det så värdefullt, precis som kommissionären säger, att vi har denna dialog om mänskliga rättigheter. Jag är säker på att kommissionen kommer vara mycket tydlig på nästa veckas möte om europeiska värderingar och vilka förväntningar vi har på Tadzjikistan.

EU stödde en konferens i somras som handlade just om att stärka rättssamhället i Tadzjikistan. I konferensen deltog representanter från forskningsvärlden, företrädare för det civila samhället, frivilligorganisationer och utländska experter, men också många representanter från Tadzjikistans egna myndigheter. Det handlar om att öka de rättsvårdande myndigheternas oberoende och att stärka rättssamhället.

Heidi Hautala tog upp vattenfrågan. Den är mycket viktig i regionen. EU stöder ett antal hållbara utvecklingsprojekt för vattenkraft. Dessa projekt ska vara baserade på vetenskapliga studier, ha ett regionalt perspektiv och ta hänsyn till de specifika behov som finns här.

Janusz Zemke nämnde frågan om gränsövervakning. Det är en mycket viktig fråga. EU:s stöd till regionen uppgår till 66 miljoner euro fram till 2010 och därefter 70 miljoner euro under den kommande treårsperioden. Det borde absolut finnas utrymme här för att stärka både styrning, förvaltning och utbildning av tull och polis. Jag är säker på att kommissionen återkommer till detta.

Sammanfattningsvis finns det mycket svåra och komplexa problem i Tadzjikistan och i hela regionen. Vi ser några hoppfulla ljus i tunneln, men vi ska inte underskatta problemen. Jag är mycket glad över den enhällighet som finns här i kammaren om att det är viktigt att ta detta steg med partnerskaps- och samarbetsavtalet. Det ger oss ett bättre instrument att verka för större stabilitet och lösningar på dessa problem och att föra en aktiv dialog om mänskliga rättigheter och demokrati med landet. Det är ett viktigt steg framåt och det täpper till ett hål som har funnits i den regionala strategin.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Vi har länge varit övertygade om att en EU-strategi för Centralasien är mycket viktig och att den kommer att ha en positiv inverkan på säkerheten, stabiliteten och välbefindandet i länderna i Centralasien. Som Charles Tannock med rätta påpekade bör vi inte marginalisera Tadzjikistan. Tvärtom anser jag att vi bör samarbeta med detta land, som är det fattigaste i Centralasien.

Samtidigt är vi naturligtvis fullt medvetna om de mycket stora utmaningarna när det gäller detta land. Jag tror att det var Pino Arlacchi som nämnde att Afghanistan fortfarande är det främsta opiat- och heroinproducerande landet i världen och det är sant att hela transithandeln sker via Tadzjikistan och andra länder i Centralasien. Afghanskt opium och heroin smugglas ut ur landet, huvudsakligen via Iran och Pakistan på de sydliga färdvägarna och via Turkmenistan, Uzbekistan, Tadzjikistan och Kazakstan på de norra. Vi vet därför att detta är en mycket viktig fråga. Men vi ser också att narkotikaproduktionen har minskat i Afghanistan och nu gäller det att samarbeta för få den att minska ännu mer.

I detta syfte har vi infört EU:s program för gränskontroll i Centralasien (Bomca). Det är utmärkt eftersom man därigenom motarbetar smuggling. Det hjälper dessa länder att bedriva laglig handel, men framför allt bekämpar man också narkotikaproduktionen. Jag har besökt dessa institutioner själv och jag kan säga er att de fungerar mycket bra. Vi organiserar också utbildning. Utbildning är en del av EU-programmen.

Låt mig också säga något om frågan om de mänskliga rättigheterna. Det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet kommer att ge oss ett instrument för att fördjupa vår dialog med Tadzjikistan inom detta område och det finns en klausul om mänskliga rättigheter. På så sätt kommer vi att få möjlighet att diskutera alla hithörande frågor med de tadjjikistanska myndigheterna, till exempel barnarbete, kvinnors rättigheter, mötesfrihet och religiös frihet – det är helt säkert, herr Belder, för det finns fortfarande några problem.

Vattenfrågan har också nämnts. Jag har känt till dessa problem i många år. Vi har försökt hjälpa tadjjikistanierna och nu spelar vi rollen som medlare mellan de centralasiatiska länderna. Vi är övertygade om att detta måste lösas på regional nivå genom att man tar hänsyn till ländernas intressen och behov – både uppströms, det vill säga Tadzjikistan och Kurdistan, och nedströms, det vill säga Uzbekistan, Turkmenistan och Kazakstan. Jag anser att man endast kan hitta en permanent lösning i detta sammanhang. Därför

samarbetar vi med alla länder och i detta sammanhang planeras en nationell politisk dialog om vatten 2010 – nästa år – då alla dessa frågor kommer att tas upp, och sedan kommer vi naturligtvis försöka komma överens.

En sista kommentar: Det är rätt tidpunkt att stödja slutskedet av ratificeringsprocessen för partnerskaps- och samarbetsavtalet. Ett intensivare samarbete med Tadzjikistan, understött av er, av parlamentet, ligger i våra medborgares intresse. Ett positivt omröstningsresultat kommer att sända en stark signal till Tadzjikistan att Europeiska unionen uppfyller sina åtaganden i enlighet med vår strategi för Centralasien. Det kommer att bana vägen för ett partnerskap som är viktigt för vår egen säkerhet och hjälpa oss att främja ett större regionalt samarbete, som är så viktigt för stabiliteten i Centralasien.

Alojz Peterle, föredragande – (SL) Jag vill tacka er alla för era uppmärksamma inlägg, nya insikter och nya påpekanden. Det gläder mig att se att parlamentet åter står enat i denna debatt och att det har viljan att skapa ett starkare och närmare partnerskap med Tadzjikistan. Det gläder mig också att vi är medvetna om Tadzjikistans identitet och dess särskilda roll i regionen.

Jag skulle bli mycket glad om vi ägnade lika stor uppmärksamhet åt att övervaka genomförandet av detta avtal och vi kommer snart att få möjlighet att göra detta. Låt mig emellertid påminna om betydelsen av parlamentets roll i ett sådant samarbete där vår delegation till länderna i Centralasien kommer att fungera som en drivkraft.

Jag är övertygad om att vi kommer att kunna ingå detta avtal i morgon med stor majoritet. När det har trätt i kraft kommer EU och Tadzjikistan att få möjlighet att samarbeta på regional, bilateral och global nivå. Tack så mycket för er hjälp och ert samarbete.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag från utskottet från utrikesfrågor⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 17 september 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Jiří Maštálka (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jag välkomnar alla avtal mellan Europeiska gemenskaperna och länderna i f.d. Sovjetunionen, under förutsättning att de grundas på lika rättigheter och ömsesidig nytta. Om man i det betänkande som i dag har lagts fram i Europaparlamentets plenarsammanträde fastställer att det föreslagna avtalet kommer att bidra till att förstärka och befästa unionen i Tadzjikistan och Centralasien ur en politisk, ekonomisk och handelsmässig synvinkel är jag angelägen om att göra er uppmärksamma på följande synpunkter, som jag delar med många andra. Avtalet får inte på något sätt betraktas som en språngbräda till en militär närvaro från EU:s sida i detta område. Det är helt nödvändigt att utveckla EU som ett fredsprojekt som är fritt från stormaktsmässiga eller militära ambitioner. Det krig som har förklarats mot terrorismen kan inte föras i detta område utan samarbete med Ryssland och andra grannstater. Sist men inte minst vill jag påpeka att vi måste hantera utvinningen och användningen av råmaterial i en anda av fullständig jämlikhet och ömsesidigt intresse.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

14. Ny reglering vad avser visum för Balkanländerna (f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro, Serbien) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om ny reglering vad avser visum för Balkanländerna (f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro, Serbien).

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi går raskt vidare i geografin för att diskutera något som jag också är mycket glad över: utsikterna till visaliberalisering för vissa länder på Balkan. Det är mycket bra att Europaparlamentet så här tidigt i valperioden tar upp denna fråga. Det visar hur viktigt

⁽¹⁾ Se protokollet.

vi alla tycker att det är att folken på västra Balkan förs närmare Europeiska unionen. Det är utan tvivel den viktigaste frågan för medborgarna på Balkan när det gäller deras förbindelser med EU i dag.

Visaliberaliseringen kommer i första hand att göra det möjligt för människor att röra sig friare inom hela Europa och skapa öppnare samhällen. Många människor i regionen – särskilt de unga – har aldrig varit i Västeuropa, och en rad möjligheter till kontakter och utbyten kommer naturligtvis att skapas genom visaliberaliseringen. Det är den verkliga fördelen med detta initiativ.

År 2007 inledde EU en process som ska leda till att viseringskraven slopas för länderna på västra Balkan. Denna process har två sidor: Länderna själva måste göra betydande framsteg när det gäller dokumentsäkerhet, bättre migrationslagstiftning, starkare rättigheter för minoriteter och inte minst kampen mot korruption och organiserad brottslighet. I gengäld erbjuder EU viseringsfria resor. Redan i januari 2008 infördes viseringslättnader, kopplade till förpliktelser på återtagandeområdet. Endast genom en verklig visaliberalisering kommer dock de ekonomiska och byråkratiska hinder som följer av viseringsskyldigheten att försvinna.

En liberalisering av de visumbestämmelser som gäller för medborgarna på västra Balkan är en viktig åtgärd som stärker banden mellan denna region och Europeiska unionen. Vi kan förvänta oss att detta kommer att stimulera den proeuropeiska inriktningen hos såväl regeringarna som folken i regionen, för det kommer att visa att den europeiska integrationsprocessen har en verklig konkret fördel. Fortsatt isolering, däremot, skulle innebära en känsla av utanförskap och förhindra utbyte av idéer, och kan i värsta fall spåda på trångsynt nationalism.

Målet för oss är naturligtvis det motsatta: att öppna EU, ge länderna tillträde till gemenskapsprogrammen, underlätta personkontakter och främja utveckling och utbyte mellan länderna på västra Balkan och mellan dem och EU. Inte minst kommer visaliberaliseringen att skapa nya möjligheter för handel, näringsliv och kunskapsöverföring. Detta är viktiga inslag för att minska konsekvenserna av den ekonomiska krisen.

Därför är kommissionens förslag, som lades fram den 15 juli, mycket välkommet. Där föreslås att viseringskravet som ett första steg slopas för medborgare i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien, som har biometrisk pass. Målet är att vi den 1 januari 2010 ska liberalisera viseringsbestämmelserna för dessa medborgare och senare utsträcka detta till andra länder så snart de uppfyller villkoren. Kommissionens utvärdering visar att tre länder: Serbien, Montenegro och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien i stor utsträckning är klara och i princip uppfyller villkoren för viseringsliberalisering. Utvärderingen av Serbien och Montenegro pågår fortfarande och under hösten väntar vi på bekräftelse från kommissionen om att alla villkor har uppfyllts, så att vi kan gå vidare.

Jag vill understryka att många av de villkor som vi ställer för liberalisering, t.ex. reform av polisväsendet och kampen mot korruption, också gynnar ländernas förberedelser inför EU-medlemskap och därigenom skapar en situation som vi alla vinner på när det gäller harmonisering av regelverket. Det är också ett bra exempel på att konditionaliteten fungerar på västra Balkan.

Albanien och Bosnien-Hercegovina kommer inte att omfattas av detta första beslut om viseringsundantag, men vi lämnar dem inte i sticket. Jag vet att många här i kammaren är oroliga för detta. Det är bara en tidsfråga innan även dessa länder uppfyller de nödvändiga villkoren i kommissionens färdplaner. För att processen ska kunna slutföras så snart som möjligt fortsätter vi att med eftertryck uppmana och stödja Albanien och Bosnien-Hercegovina att göra ytterligare framsteg med de återstående riktmärken som finns, så att de också förhoppningsvis kan dra nytta av viseringsliberaliseringen inom en nära framtid.

EU kommer att göra allt för att hjälpa och stödja dessa båda länder i ansträngningarna för att klara av sina riktmärken, särskilt när det gäller rättsstatsprincipen.

När det gäller Kosovo innebär kommissionens förslag inte någon förändring. Där kommer viseringskravet tills vidare att kvarstå. I framtiden måste vi titta på hur åtgärderna på bästa sätt kan utsträckas så att även medborgarna i Kosovo får samma rättigheter som de andra i regionen. Vi väntar här på ett meddelande från kommissionen i oktober om idéer om hur man kan främja djupare samarbete och förbindelser med Kosovo.

Rådet har bara påbörjat sina diskussioner om kommissionens förslag, men ordförandeskapet kommer att arbeta hårt och se till att vi kan nå en överenskommelse så snart som möjligt. Vi välkomnar att Europaparlamentet visar stort intresse för detta förslag och att inledande diskussioner redan pågår i era utskott. Med tanke på förslaget oerhört stora politiska betydelse är jag säker på att vi är överens om målen, nämligen att snarast slutföra denna process med tillfredsställande resultat, så att visaliberaliseringen verkligen kan komma till stånd så snart som möjligt.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill tacka minister Cecilia Malmström för allt hon har meddelat oss och som jag ska försöka bekräfta på kommissionens vägnar.

Den 15 juli föreslog kommissionen att korttidsviseringen för medborgare från f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien ska avskaffas. Som ni, fru minister, har betonat är detta naturligtvis ett historiskt ögonblick för våra förbindelser med västra Balkan.

Detta förslag om att avskaffa viseringarna grundas på de framsteg som har gjorts under de senaste sex åren inom området för rättsliga och inrikes frågor i enlighet med åtagandena från Thessaloniki 2003.

Kommissionens förslag har överlämnats till rådet. Medlemsstaterna stöder den strategi som föreslås av kommissionen och bekräftar sin avsikt att föra ett nära samarbete med Europaparlamentet för att se till att texten antas formellt under ert svenska ordförandeskap.

Jag är tacksam för att Europaparlamentet har tillsatt föredragandena inom utskottet för medborgarliga rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och för att det har fastställt en tydlig tidsplan för att lägga fram betänkandet i slutet av september och omröstningen i utskottet för medborgarliga rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och sedan under plenarsammanträdet i oktober och november. Målet är i själva verket att uppnå viseringsundantag för medborgare från Makedonien, Serbien och Montenegro den 1 januari 2010.

Kommissionens förslag grundas på resultaten av den dialog som inleddes under första hälften av 2008 med de fem länderna på västra Balkan. Färdplaner har utarbetats med kriterier som, för att förverkligas, innebär att strukturreformer genomförs inom det viktiga området för rättvisa, frihet och säkerhet. Denna metod har visat sig vara ett mycket viktigt incitament för länderna i regionen att gå vidare med reformer, framför allt inom området för dokumentsäkerhet, med införandet av biometriska pass och identitetskort för gränskontroll och global migrationspolitik samt när det gäller den allmänna ordningen och säkerhetspolitiken: kampen mot den organiserade brottsligheten, människohandeln och sist men inte minst de grundläggande rättigheterna, däribland medborgarskapsfrågor.

Efter att ha granskat rapporterna kan vi säga att f.d. jugoslaviska republiken Moldavien uppfyller alla kriterier som ingår i landets färdplan.

Montenegro och Serbien har gjort mycket stora framsteg. I Serbiens fall finns det emellertid fortfarande några villkor som måste uppfyllas för kontrollen av de identitetsdokument som har lämnats av medborgare i Kosovo och personer av kosovanskt ursprung som bor utomlands, när de ansöker om ett serbiskt biometriskt pass.

Det andra villkoret för Serbien är kontrollen av gränserna mot Kosovo och samarbetet med Eulex, EU:s rättsstatsuppdrag i Kosovo, och för det tredje utarbetandet av en nationell migrationsstrategi.

I fråga om Montenegro måste man hitta en varaktig lösning för flyktingarna. Åtgärder måste fortfarande vidtas för ett effektivt införande av främlingslagen och för att förstärka den administrativa kapaciteten, åtgärder som är avsedda att på ett effektivare sätt bekämpa korruptionen och den organiserade brottsligheten.

Sådan är situationen i dessa tre länder.

Trots de mycket betydande framsteg som har gjorts under de senaste månaderna har Bosnien och Albanien ännu inte helt kunnat genomföra de nödvändiga reformer som krävs i färdplanen, till exempel avskaffandet av viseringarna. På grundval av denna analys har kommissionen, som svar på uppmaningen från rådet (allmänna frågor) i juni 2009, därför föreslagit att viseringarna ska avskaffas för medborgarna i Makedonien, Montenegro och Serbien. När det gäller Serbien kommer personer som är bosatta i Kosovo, eller personer av kosovanskt ursprung som är bosatta utomlands och som innehar ett serbiskt pass utfärdat av en central myndighet i Belgrad, att undantas från liberaliseringen och kommer att tvingas skaffa visum. Sedan 1999 har Serbien i själva verket inte kunnat tillhandahålla någon kontroll av identitetshandlingar som innehas av personer från Kosovo. Kommissionen har övervägt den säkerhetsrisk som denna kategori av personer utgör för gemenskapen, liksom att det ännu inte har förkommit någon dialog om viseringsliberalisering med Kosovo.

Därför är beslutet att innefatta vissa länder i denna liberalisering av viseringskraven beroende av de framsteg som varje enskilt land gör.

När det gäller Serbien och Montenegro kommer vi att noggrant följa de åtgärder som vidtas av dessa båda länder för att genomföra alla kriterier fullt ut. När det gäller de framsteg som redan har gjorts av Albanien och Bosnien-Hercegovina är kommissionen övertygad om att dessa båda länder inom en snar framtid kommer

att kunna uppfylla alla kriterier. I oktober kommer deras myndigheter att lämna ytterligare upplysningar till kommissionen om de framsteg som har gjorts under de senaste månaderna. På grundval av dessa upplysningar kommer utvärderingsuppdrag att genomföras i början av nästa år och därefter kommer kommissionen att utarbeta nya utvärderingsrapporter som ska diskuteras med medlemsstaterna. Efter detta hoppas kommissionen att den kommer att kunna föreslå att viseringskravet upphävs 2010.

I enlighet med de pågående förfarandena kommer förslaget att diskuteras i rådet och bli föremål för ett yttrande i Europaparlamentet. Det formella antagandet av texten av majoriteten av Schengenländerna bör därför äga rum under det svenska ordförandeskapet, vilket kommer att möjliggöra ett effektivt införande av avskaffandet av viseringskraven för medborgare från dessa tre länder från januari 2010.

Så förhåller det sig. Det här är de punkter jag vill betona efter de utmärkta synpunkter som har framförts av ordförandeskapet.

Manfred Weber, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Västra Balkan behöver EU och vi européer behöver stabilitet i västra Balkan. Västra Balkan är en central del av Europa och vi måste göra vårt yttersta för att återföra denna viktiga del hem till Europa. Dessa förslag är därför helt berättigade.

Man har beskrivit livets verklighet i detta område: de tröstlöst långa köerna på viseringskontoren, ungdomar utan utsikt att lämna in en ansökan om att lämna landet och få lära känna livet i Europa. Många människor upplever detta område som ett fängelse där de inte har någon kontakt med världen utanför. Vi vill alla få slut på detta och i min grupp arbetar Doris Pack, Anna Maria Corazza Bildt och Bernd Posselt hängivet med denna fråga. Vi stöder alla denna ståndpunkt.

Det som oroar oss är att det, som ett resultat av den olika behandlingen av staterna i detta område, kommer att skapas separatistströrelser och olika medborgarklasser i området västra Balkan, vilket förvisso skulle kunna leda till problem. Emellertid förväntar sig medborgarna i EU också säkerhet. Det innebär att de normer som kommissionsledamot Jacques Barrot har beskrivit här i dag, dvs. säkerhetsnormer för polissamarbete i kampen mot olaglig invandring och ekonomisk migration och för biometriska uppgifter, är de överenskomna miniminormer som utgör spelreglerna. Våra medborgare förväntar sig att dessa spelregler ska följas.

Detta leder mig till min andra punkt: Det får inte finnas några utrikespolitiska eftergifter när det gäller frågan om upphävandet av viseringarna. Vi bör inte ge dessa stater fria tyglar. Spelreglerna är tydliga och om var och en som håller sig till dem har alla möjligheter att få viseringskraven upphävda. Påtryckningarna på de stater som hittills inte har kunnat förbättra sina normer, trots EU-hjälp, får inte minska.

Dessa är de två åtgärder som vi i Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) anser vara riktiga. Vi litar på den utvärdering som kommissionen har genomfört och kan därför godkänna den nuvarande åtgärden.

Kristian Vigenin, för S&D-gruppen. – (BG) Fru talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Vi stöder naturligtvis kommissionens förslag, eftersom de utgör ett mycket viktigt steg för de tre länderna i den nämnda regionen, som från och med den 1 januari 2010 kommer att åtnjuta ett viseringsfritt system.

Jag kommer själv från ett land och en generation som entusiastiskt välkomnade upphävandet av viseringssystemet innan vårt land blev medlem i EU. Jag vill också säga att detta är det första och viktigaste tecknet på att saker och ting rör sig i rätt riktning och att slutdestinationen för dessa länder en dag kommer att bli EU.

Samtidigt kan jag inte låta bli att i viss mån uttrycka min förvåning över kommissionens överdrivet administrativa strategi i denna fråga. Trots att tekniska frågor å ena sidan är viktiga, i den meningen att efterlevnaden är nödvändig och att länderna måste uppfylla de nödvändiga villkoren för att bli en del av EU och därför beviljas denna möjlighet att resa viseringsfritt, är kommissionens beslut att i viss utsträckning utesluta Albanien och Bosnien-Hercegovina obegripligt. Därigenom lyckas man inte visa hur ömtålig denna fråga är i regionen. Man undervärderar den eventuella inverkan på den framtida utvecklingen av förbindelserna mellan länderna i regionen och inställningen hos vanliga medborgare i regionen till det beslut som har fattats av kommissionen.

Av denna anledning anser vi att kommissionens beslut bör omprövas så att Albanien och Bosnien-Hercegovina inkluderas med en tydlig färdplan, där det framgår när dessa länder skulle kunna ingå i det viseringsfria systemet, sedan specifika villkor har uppfyllts.

I detta avseende är denna fråga särskilt ömtålig när det gäller befolkningen i Kosovo. Vi undrar därför följande: När tänker kommissionen inleda en dialog om viseringar med Kosovo och har den övervägt vilka följderna skulle bli för Kosovos stabilitet, om inte denna dialog inleds så snart som möjligt?

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! ALDE-gruppen stöder fast och konsekvent målet att alla länder på västra Balkan ska anslutas till EU. Vi är inriktade på att ge deras medborgare förutsättningar för att ansluta sig till ett integrerat område med fri rörlighet, med en gemensam marknad och med gemensamma värderingar.

Friheten att företa korta resor är ett mycket viktigt inslag i förberedelserna för detta. Kommissionen och rådet delar uppenbarligen detta mål, och därför undrar jag varför kommissionen har lyckats lägga fram ett så oöverlagat och splittrande förslag.

Den liberala gruppen vill självklart inte ifrågasätta de strikta kraven på pass- och gränssäkerhet och kravet på rättssäkerhet över huvud taget, men processen måste vara rättvis, konsekvent och effektiv. Det finns naturligtvis en del anomalier för närvarande. Som exempel kan nämnas att Serbien och Montenegro omfattas av juliförslaget. Även om de inte levde upp till riktmärkena när förslaget lades fram förväntas de göra det i framtiden. Sedan finns kravet på biometriska pass, av vilka Bosnien-Hercegovina för övrigt nu har utfärdat 40 000, men på kroaterna, som under en tid har kunnat resa utan visum, ställs inte något sådant krav.

Vi anser att stabiliserings- och associeringsavtalet med Serbien inte kan göra några framsteg så länge Ratko Mladić håller sig gömd eftersom detta tyder på att man saknar kontroll över säkerhetstjänsten. Men för att slippa viseringskravet måste de uppfylla kraven i block 3: Allmän ordning och säkerhet – här finns det en viss motsägelse.

Det rätta sättet att få Bosnien-Hercegovina och Albanien att leva upp till kraven skulle vara att låta dem på ett bindande sätt omfattas av den föreslagna regleringen men att göra det faktiska slopandet av visumkravet avhängigt av ett kommissionsuttalande om efterlevnad – i själva verket ett uttalande liknande det som kommissionen måste göra i höst när det gäller Serbien och Montenegro. Processen skulle vara exakt densamma men ske något senare.

Varje ytterligare försening för Bosnien-Hercegovina och Albanien, samtidigt som Kosovo lämnas helt utanför, kommer att få mycket splittrande och skadliga följder. Det kommer att leda till att människor ansöker om kroatiska, serbiska eller – när det gäller invånarna i Kosovo – makedonska pass, och det kommer att inverka negativt på integriteten hos de styrande i Bosnien-Hercegovina och särskilt i Kosovo. Jag kan inte tro att kommissionen och rådet har för avsikt att slå in på denna farliga väg.

Marije Cornelissen, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag är för visaliberalisering och jag förespråkar att det uppställs vissa kriterier för visaliberalisering, men ännu mer förespråkar jag fred och stabilitet på västra Balkan.

Hur tror ni att särskilt unga människor, bosniska muslimer, kommer att reagera när de ser hur deras kroatiska och bosnienserbiska kamrater med dubbla pass gör korta resor till och från EU över ett veckoslut? Vill vi verkligen ta risken att frammana nationalistiska känslor och fördjupa klyftorna i ett land där stabiliteten fortfarande är så bräcklig? Och till vilken nytta? Bosnien-Hercegovina ligger faktiskt inte långt efter Serbien när det gäller att uppfylla kriterierna. De utfärdar redan biometriska pass och har gjort ungefär lika stora framsteg i fråga om de övriga kriterierna.

Därför ber jag er enträget att låta Bosnien-Hercegovina omfattas av det aktuella förslaget, till gagn för de människor som bor där och som arbetar mycket hårt för att få en bättre framtid – samtidigt som de har krigsupplevelserna i färskt minne.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Det gläder mig mycket att statsrådet Cecilia Malmström, som tills nyligen var vår kollega, har talat på rådets vägnar. Europaparlamentet har varit fattigare under hennes frånvaro, men det svenska ordförandeskapet har förvisso dragit nytta av den. Jag skulle vilja säga "tack" på svenska för hennes anförande, ett ord som på mitt språk polska betyder "ja" – och därför är det ett passande ord eftersom jag helt och fullt instämmer i vad hon i dag har sagt till oss på rådets vägnar, även om jag vill göra ett antal små men viktiga kommentarer.

För det första vill jag verkligen inte att detta välvägdade rådsinitiativ, som också stöds av kommissionen, ska vara – för att uttrycka mig rakt på sak – något slags alternativ till Serbiens, Makedoniens och Montenegros snabba anslutning till Europeiska unionen. Det är vad människorna i dessa länder förväntar sig, och det är

vad de förtjänar. Jag anser inte att vi bör ersätta utsikterna till snabbanslutning till Europeiska unionen för dessa länder med ett slopande av viseringskraven.

För det andra anser jag att även människorna i Bosnien-Hercegovina, Albanien och Kosovo förtjänar att kunna resa utan visum så snart som möjligt. I detta sammanhang måste vi konsekvent hålla fast vid och påminna dem om deras tydliga utsikter till EU-medlemskap.

Nikolaos Chountis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman! Vi inom gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster anser att kommissionens förslag att slopa visumtvånget för medborgare från Serbien, Montenegro och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien som har biometriska pass är ett steg i rätt riktning och innebär att Europeiska unionen uppfyller sina förpliktelser mot människorna i detta område så att de kan planera resor och resa till resten av Europa utan att behöva visum.

När det gäller västra Balkan måste jag påpeka att vi talar om ett traumatiserat område som nyligen har upplevt ett inbördeskrig som Europeiska unionen och vissa av dess medlemsstater bär ansvaret för. Sårerna läker långsamt i detta område. Därför anser vi att slopandet av visumtvånget för medborgarna i alla dessa länder är ett mycket viktigt steg som kommer att ge dem möjlighet att umgås med folken i resten av Europa.

Jag måste dock lyfta fram de villkor som – om jag har förstått saken rätt – innebär en viss osäkerhet om huruvida rådet kommer att godkänna slopandet av visumtvånget för Montenegro och Serbien i oktober.

För det första vill jag nämna Kosovo som – om jag inte har missförstått saken – är underkastat säkerhetsrådets resolution 1244, och särskilt den serbiska minoriteten som lever i ett slags landsbygdsfängelse och vaktas inom geografiska gränser. I detta fall vägrar vi dem i själva verket fria kommunikationer. En dubbel tvångssituation: vi tillåter dem inte att resa inom sitt land, och vi tillåter dem inte heller att resa till Europeiska unionens länder.

För det andra har jag åtskilliga reservationer om huruvida dessa krav som vi ställer på Serbien och Montenegro verkligen gäller denna specifika fråga och inte tjänar andra politiska mål. Därför anser jag att ni i oktober bör försöka att slopa visumtvånget för invånarna i Montenegro och Serbien och i de andra länderna på västra Balkan.

Athanasios Plevris, för EFD-gruppen. – (EL) Fru talman! Först och främst ligger fred och stabilitet på västra Balkan förvisso i hela Europas intresse, och som grek anser jag naturligtvis att det bör ligga ännu mer i vårt intresse eftersom vi har gränser mot en del av dessa stater. Därför anser vi att ni har slagit in på rätt spår.

Jag vill emellertid lyfta fram frågan om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Skopjeregeringen odlar en extrem nationalism riktad mot en av Europeiska unionens medlemsstater, nämligen Grekland, och låter sprida kartor som framställer en del av Grekland, Makedonien, inklusive Tessaloniki och åtskilliga andra städer, som ockuperat område. Därigenom underblåser man i själva verket tanken på att dessa områden, som påstås vara ockuperade av Grekland, bör befrias.

Jag vill inte sätta fokus på namnfrågan, som ni kanske är likgiltiga för, även om grekerna är mycket känsliga för att man lägger beslag på ett namn. Men ni måste naturligtvis förstå att vi inte kan återgå till nationalism eller uppmuntra nationalism i dessa länder, vilket skulle skada andra EU-medlemsstater.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Att visumkraven för Serbien, Makedonien och Montenegro kommer att avskaffas visar att dessa länders reformsträvanden uppenbarligen bär frukt. Men tio år efter konfliktens slut är gravarna fortfarande djupa och motsättningarna pyr fortfarande under ytan. Detta har uppenbarligen samband med att Albanien, Kosovo och Bosnien-Hercegovina, som inte har tagits med denna gång, känner sig förfördelade. Uppenbarligen föredrar människorna där att odla gamla motsättningar hellre än att ställa sig frågan varför deras grannländer har klarat sig bättre och hur man kan göra framsteg för att göra sig förtjänt av visaliberalisering. Under alla omständigheter bör Serbien snart få status som kandidatland eftersom landet i flera avseenden är på väg mot anslutning.

Sårerna är dock långt ifrån läkta, och detta påverkar bedömningen av alla EU:s insatser. Därför måste vi dels ge bättre besked om skälen till våra beslut, dels också klargöra för Albanien, Kosovo och Bosnien-Hercegovina att de fortfarande måste göra enorma insatser för att i samma utsträckning kvalificera sig för anslutning. Fred på Balkan, som är på god väg mot anslutning, har under alla omständigheter blivit långt viktigare än Turkiets anslutning, som förespråkas så ivrigt från många håll.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Fru talman! Vi i PPE säger i dag till människorna i Bosnien-Hercegovina, Albanien och Serbien: ni är inte glömda, vi har inte övergett er. Särskilt när det gäller

människorna i Sarajevo förstår vi er frustration. Men samtidigt säger vi till människorna i EU att vi inte kommer att tumma på riktmärkena. Reglerna måste vara desamma för alla. Er säkerhet är viktig för oss.

Framför allt säger vi till myndigheterna i Bosnien-Hercegovina: ta ert ansvar, skapa ordning i ert land, gör er läxa. Vi uppskattar de framsteg som har gjorts under den senaste tiden. Vi kommer att be kommissionen att fortsätta att stödja er. Men en sak har jag lärt mig under de sex år då jag har upplevt både krig och fred på Balkan: offermentalitet, ömsesidiga beskyllningar och utpekande av syndabockar hör till det förgångna. Ni måste tro mig när jag säger att detta ligger mig mycket varmt om hjärtat.

Detta är en fråga om europeisk integration. Vi måste se på detta ur ett europeiskt perspektiv, och jag instämmer i vad Cecilia Malmström sade: det bästa sättet att göra den helomvändning som krävs för att komma ifrån beroende och offermentalitet är att de tar ansvar för sitt land och att man inleder de visumreformer som ändå är helt nödvändiga.

Jag hoppas att vi kan komma överens om ett tydligt budskap till myndigheterna i regionen om att vi kommer att stödja dem och att de måste ta sitt ansvar, men vi kommer inte att dagtinga om våra medborgares säkerhet.

Jag anser att vi bör stödja kommissionens förslag, och till dem som tror att detta skulle kunna verka destabiliserande vill jag säga att stabiliteten kommer genom den europeiska integrationen. Det är mycket olyckligt att pass utfärdas i Zagreb och Belgrad, och vi bör absolut försöka minska detta så mycket som möjligt, men vi kan inte införa andra regler för folket i Bosnien-Hercegovina. Det ligger inte i deras intresse.

Vad vi kan göra här i parlamentet är att bidra till att påskynda processen och fatta ett beslut. Vi bör utforma vår politik så att rådet kan fatta ett beslut under detta år.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Som ni antagligen vet är jag föredragande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor när det gäller visaliberaliseringen för länderna på västra Balkan.

I juli skickade kommissionen ett förslag till oss i vilket den rekommenderar ett slopande av viseringskravet för medborgare i Serbien, Makedonien och Montenegro. Makedonien har redan uppfyllt sina skyldigheter medan Montenegro och Serbien måste uppfylla de återstående villkoren så snart som möjligt.

Även om jag i högsta grad välkomnar kommissionens förslag och inser hur krävande denna uppgift är, är jag besviken över att de återstående länderna helt har lämnats utanför i detta dokument utan att de ens har fått något slags tidtabell.

Bosnien-Hercegovina och Albanien följer en tydlig färdplan för slopande av viseringskravet och är medvetna om alla de villkor som måste uppfyllas innan detta kan ske. Särskilt Bosnien-Hercegovina har under sommaren gjort stora framsteg i detta avseende, av rapporter från oberoende organisationer att döma.

Beslutet att inte ta med Bosnien-Hercegovina och Albanien är i första hand av teknisk natur. Vi är alla mycket medvetna om att även de bästa tekniska beslut kan få stora politiska konsekvenser. Det är faktiskt bosniakerna som har lämnats utanför processen med visaliberalisering.

Vi måste alla ta på oss en del av det politiska ansvaret för genomförandet av denna process, som kommer att vara en förutsättning för fred och stabilitet på västra Balkan. Det är också nödvändigt att vi snarast tänker på att inleda visumdialogen med Kosovo eftersom detta kommer att bidra till att påskynda strukturella reformer.

Mina damer och herrar! Vi får inte försätta oss i en sådan situation att vi bromsar slopandet av visumkraven för alla de länder på västra Balkan som har en tydlig inriktning mot EU-anslutning. Visaliberalisering på västra Balkan är inte något pussel som ni kanske skulle vilja roa er med. Det handlar om människor, deras livskvalitet och rörlighet, och det gäller att underlätta ett så nära samarbete som möjligt, inte minst på det ekonomiska området.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Jag gratulerar Makedonien och hoppas att Montenegro och Serbien också kommer lika långt. Det skulle vara bra för alla tre länderna och för västra Balkan som helhet.

Det är emellertid olyckligt att Bosnien-Hercegovina inte har tagits med i detta paket. De insatser som gjorts när det gäller Bosnien-Hercegovina har varit bristfälliga och inte tillräckligt framgångsrika, och med detta menar jag både våra ansträngningar och deras. Det främsta hindret mot framsteg i Bosnien-Hercegovina är sinnesstämningen, den känsla av maktlöshet som verkar paralyserande på människor och institutioner där. Bosniakerna är det enda folk i Bosnien-Hercegovina som inte har fått tillåtelse att resa fritt i Europa. De har

inte en andra stat att ta sin tillflykt till, och därför har de tvingats till en gettotillvaro. De är de enda som inte kan hysa några drömmar om dubbelt medborgarskap. Detta är förödmjukande. De känner sig förbisedda, nedklassade och straffade av EU.

Vi måste ge politiskt stöd till staten Bosnien-Hercegovina för att den ska kunna hjälpa sig själv och sina medborgare. Europeiska unionen är delaktig i ansvaret för situationen i Bosnien-Hercegovina och för stabiliteten i regionen. Detta ansvar vilar på rådet, kommissionen och parlamentet.

Bosnien-Hercegovina är nära att få viseringskraven slojade. Det enda kvarstående problemet finns i människornas huvuden – i deras huvuden och i våra. Det finns en mur mellan oss och dem, en mur som är högre än Berlinmuren. Låt oss bryta ned denna mur och låt oss hjälpa Bosnien-Hercegovina så att visumkravet slopas. Det bör vi göra nu så snart som möjligt, i samma paket som för de övriga tre länderna i regionen.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, fru Malmström, herr kommissionsledamot! Vi inom gruppen De gröna välkomnar naturligtvis visaliberaliseringen för Montenegro, Makedonien och Serbien. Detta är någonting som jag kämpade mycket hårt för när jag under de senaste åren fortfarande var ledamot av Österrikes nationalförsamling. Det är ett viktigt steg mot förverkligandet av drömmen om ett enat och fredligt Europa.

Den väg ni har slagit in på innehåller emellertid ett antal hinder. Framför allt kommer den att leda till att de muslimska medborgarna i Bosnien-Hercegovina känner sig diskriminerade. Så var det redan när ni bara tillkännagav att det skulle bli en liberalisering för de andra staterna. Ert argument är att det finns tekniska villkor som Bosnien-Hercegovina ännu inte har uppfyllt, men ni bortser uppenbarligen från att det fortfarande finns problem i andra stater där liberaliseringen nu genomförs. Bosnien har redan utfärdat 40 000 biometriska pass och har redan infört en reglering när det gäller flyktingar, vilket andra stater ännu inte har gjort, och man har inrättat en antikorrupsionsmyndighet, vilket t.ex. Serbien ännu inte har gjort.

Jag har ett intryck av att det också är fråga om politisk diskriminering, och jag anser att detta är mycket farligt för freden i regionen och för ett mångkulturellt Bosnien-Hercegovina. Jag ska ännu en gång nämna denna fara: det finns en fara för att de etniska skiljelinjerna kommer att formaliseras även här. Därför uppmanar jag er att komma överens med Bosnien-Hercegovina och Albanien om ett gemensamt paket och att inleda visumsamtal med Kosovo.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I dag är vissa områden på Balkan fortfarande instabila och där förekommer olaglig handel som kontrolleras av organiserade kriminella nätverk. Särskilt allvarlig är människohandeln, som ofta innebär utnyttjande i form av illegalt arbete eller prostitution.

Parallellt med visaliberaliseringen krävs det därför en strikt tillämpning av säkerhetsreglerna, och en av dessa är införandet av biometriska pass. Såvitt vi känner till har Albanien och Bosnien-Hercegovina ännu inte genomfört dessa tekniska åtgärder fullt ut. Därför är det av avgörande betydelse att vi inte genomför någon visaliberalisering för dessa två länder förrän deras regeringar samarbetar fullt ut och har vidtagit de tekniska åtgärder som krävs för att garantera de berörda parternas identitet. Att inte leva upp till krav innebär enligt min mening inte någon diskriminering.

George Becali (NI). – (RO) Det gläder mig att vi i dag diskuterar slopandet av viseringskravet för vissa Balkanländer, och jag måste tala om för er varför: mina farföräldrar föddes i Makedonien, min far i Albanien, min mormor i Grekland och min mor i Bulgarien, medan jag själv är född i Rumänien. Jag tackar Gud för att jag är här i dag så att jag kan fråga Olli Rehn: är det möjligt att slopa viseringskravet för Albanien i mitten av 2010 som utlovat? Detta är en fråga som jag gärna vill ha svar på eftersom den berör mina känslor, mina relationer, min familj och mina rötter som finns över nästan hela Balkan. Jag ber enträget om ett svar.

Doris Pack (PPE). – (DE) Fru talman, fru Malmström, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi blev alla mycket glada över förslaget om liberalisering av visumbestämmelserna. Vi har redan kämpat länge för detta i parlamentet, och nu har första steget tagits. Det räcker dock inte för oss. Jag anser att man valde fel formulering i juni. Som vi har hört finns det fortfarande problem i Serbien och Montenegro i dag. Så varför tog vi inte med även Albanien och Bosnien i formuleringen för att understryka att det även där finns problem som måste övervinnas? Det skulle inte ha gjort någon skada.

Det är förstås ett faktum att politikerna i Bosnien-Hercegovina inte hyser något större intresse för att förbättra den i alla bemärkelser besvärliga situation som deras landsmän befinner sig i. Varför skulle de det? De har jobb, de kan resa, och de slösar bort sin tid på meningslösa nationalistiska konflikter i stället för att till exempel arbeta för ett bra skolsystem, en bra infrastruktur och ett bra sjukvårdssystem, och de har inte heller sett till

att landet uppfyller kraven för visaliberalisering. En visaliberalisering skulle innebära en efterlängtat frisk fläkt i Bosnien-Hercegovinas nationalistiska instängdhet och äntligen ge den unga generationen något att hoppas på.

Sedan kommissionen offentliggjorde sin utvärdering har man vidtagit åtgärder för att bekämpa korruptionen i Bosnien-Hercegovina, och ett antal viktiga lagar har sjösatts så att de tekniska villkoren ska kunna uppfyllas till hösten. Det handlar dock inte bara om tekniska villkor, utan också om den politiska aspekten av saker och ting. Vi har till exempel frågan om biometriska pass – jag vet att det inte är särskilt många sådana som har utfärdats hittills, och jag skulle verkligen vilja uppmana kommissionen och vissa av medlemsstaterna att hjälpa till med att utfärda dessa pass. Teknisk assistans betyder en hel del.

Rådet, kommissionen och de lokala politikerna måste verkligen göra alla tänkbara insatser för att förhindra att klyftan mellan de olika etniska grupperna i landet vidgas ytterligare. Om Bosnien-Hercegovina vägras visaliberalisering innebär detta att muslimerna placeras i ett getto, eftersom kroaterna och serberna har möjlighet att ta sig ut ur landet. Ett pass är i normalfallet ett omisskännligt bevis för en nationalitet, men de bosniska passen kommer att vara värdelösa i sina innehavares ögon om de inte öppnar dörren till EU.

Jag vill be kommissionen och rådet att hjälpa dessa länder. Albanien kommer att lyckas. De har en ny regering, de kommer att lyckas, men Kosovo kommer bara att lyckas om ni alla hjälper till. Ni har vårt stöd. Ni behöver inte se mellan fingrarna, men ni borde ställa krav på politikerna och inte bara på polisväsendet.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Liberaliseringen av visumbestämmelser för länderna på västra Balkan är ett känsligt ämne, både politiskt och rent mänskligt för invånarna i området. I nuläget talar vi om Montenegro, Makedonien och Serbien, och dessa länder är mycket viktiga i ett historiskt sammanhang, men vi bör undvika att införa två olika hastigheter för länderna på västra Balkan på lång sikt. Vi måste i stället särskilt få med Bosnien-Hercegovina i den här processen så snabbt som möjligt, och naturligtvis även Albanien.

Västra Balkan har starka geografiska, kulturella och historiska kopplingar till EU och till många av våra medlemsstater, och trots de oerhört turbulenta händelser som ägt rum där i vår tid är det viktigt att påpeka att både reformerna och våra förväntningar gradvis håller på att uppfyllas, och att de ledande politikerna i dessa stater verkligen gör stora ansträngningar för att leva upp till våra förväntningar.

Jag i mitt anförande vill jag därför inte bara be rådet och kommissionen utan också var och en här i Europaparlamentet att stödja de olika staternas ledare och hjälpa dem med de problem som ännu återstår att lösa. Vi får inte heller glömma bort att länderna på västra Balkan också är geopolitiskt viktiga för oss av många orsaker.

Nu när Serbien och Montenegro står inför viktiga inrikespolitiska utmaningar som vi alla hoppas att de ska klara av, vill jag än en gång framhålla att det vore ytterst lämpligt att så snart som möjligt bestämma ett datum för de länder som har uteslängts från processen, nämligen Bosnien-Hercegovina och Albanien.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru talman! Dessa åtgärder innebär att viseringsfri inresa till medlemsstaterna i EU och Schengensamarbetet tillåts från Serbien, Montenegro och Makedonien från januari 2010. Kommissionen räknar med att eventuellt kunna tillåta viseringsfri inresa från Albanien och Bosnien-Hercegovina i mitten av 2010. Med andra ord kan ytterligare 20,7 miljoner människor komma att få tillträde till EU inom det närmaste året.

I princip borde detta inte påverka Storbritannien, eftersom landet inte ingår i Schengensamarbetet, men i praktiken kommer det att göra det. Om miljoner människor från några av Europas fattigaste och mest korrumperade länder får tillträde till EU innebär det att de har klarat av det första hindret för att ta sig in i Storbritannien på olaglig väg. Dessa länder kommer så småningom att bli fullvärdiga medlemmar i EU och därigenom få fullt tillträde till hela EU. Dessa åtgärder är ännu ett sätt att undergräva Storbritanniens möjlighet att kontrollera sina egna gränser, och ännu en anledning till att Storbritannien borde lämna EU.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Fru talman! Vi är alla fullt medvetna om fördelarna och nackdelarna med fri rörlighet, men låt oss se saken ur en annan synvinkel. Uppfyller de tre aktuella länderna verkligen de grundläggande kriterierna för att beviljas sådana privilegier som undantaget från viseringskravet innebär?

Den bulgariska minoriteten i Serbien har utsatts för omfattande osynliggörande och diskriminering i snart ett århundrade, samtidigt som Makedonien ända sedan staten bildades i praktiken har fört en konstant och konsekvent bulgariskfientlig politik.

Den senaste åtgärden som Makedonien vidtog i det här sammanhanget var att arrestera den bulgariska medborgaren Spaska Mitrova och ge henne en anmärkningsvärt hård dom. Mitrova är medlem av den bulgariska organisationen "Ratko". Denna organisation har förbjudits i Makedonien, vilket ledde till att Makedonien tvingades betala böter för brott mot de mänskliga rättigheterna.

Det bulgariska folket finner det oacceptabelt att eftergifter görs för de länder som bryter mot bulgariska medborgares och därmed också EU-medborgares mänskliga rättigheter.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Jag tycker att det är viktigt att vi nu äntligen kan föra en ordentlig diskussion om frågan om viseringsfri inresa när det gäller länderna på västra Balkan. Det är glädjande att dessa länder, som hittills har uppfyllt alla sina löften, också kan bidra till att göra gränsöverskridande resor så smidiga som möjligt.

Det är självklart för mig som ungersk parlamentsledamot att stödja dessa insatser, eftersom de bland annat kommer att göra det möjligt för ungrare som bor i till exempel Vojvodina i Serbien att få bättre kontakt med sitt fosterland. För medborgare som bor på varsin sida om gränsen och som talar samma språk och hålls samman av familjeband och gemensam kultur finns det inga ord som räcker till för att beskriva vikten av att kunna korsa gränsen utan några hinder och utan visum. Även om det inte har en nära koppling till viseringsfria resor vill jag nämna att man också har fattat vissa framsynta beslut: bland annat har Serbien nyligen antagit en lag om hur minoriteternas nationella råd ska skötas. Detta visar på verkliga framsteg när det gäller samhällets skydd av minoriteters rättigheter.

Underlättnad av viseringsfria resor kan inte bara betraktas som ett tekniskt problem. Det är alldeles uppenbart en politisk fråga. Vetskapen om vilka rättigheter medborgarna får genom ett pass från sin egen stat, och i vilken utsträckning passet erkänns av EU, utgör ett viktigt bidrag till dessa länders politiska stabilitet. Det vore oacceptabelt om klyftorna mellan staterna i regionen skulle kvarstå i det långa loppet.

Därför vill jag lyfta fram kommissionens och rådets stora ansvar i den här frågan. EU har ett politiskt ansvar att erbjuda länderna på västra Balkan möjligheten att ansluta sig till unionen. Vi bör hjälpa dessa länder att komma ikapp oss och uppmuntra dem att bilda och stärka sina egna demokratiska institutioner, vilket även innefattar minoritetsrättigheter.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Tack så mycket, fru talman! Jag vill också hälsa Cecilia Malmström och kommissionsledamot Jacques Barrot välkomna. Jag är mycket positivt inställd till det förslag som har lagts fram. Som före detta ungersk utrikesminister har jag varit med och arbetat hårt för att föra länderna på västra Balkan närmare EU och få dem att ta nästa steg på vägen mot anslutning. Vi vet också att viseringsfria resor är det som folk förstår bäst och känner mest för i det här sammanhanget. Det ger dem möjligheten att njuta av den fria rörligheten och skapa närmare mänskliga relationer. Kanske kan det också bidra till något som jag tror att vi alla betraktar som viktigt, nämligen att upprätthålla dessa länders motivation under den svåra anslutningsprocessen.

Vi vet att vissa ytterst viktiga åtgärder måste vidtas. Ofta måste vi komma till rätta med vissa traditioner, vilket inte är helt lätt. Det är mycket viktigt att dessa tre länder nu beviljas viseringsfria resor. Jag skulle också vilja göra er uppmärksamma på en synpunkt som har framförts många gånger i dag, nämligen att jämvikten i länderna på västra Balkan är mycket skör. Det fanns redan spänningar mellan olika etniska grupper före kriget, och de finns fortfarande kvar nu när kriget är över. Därför måste vi utvärdera varje åtgärd genom att fråga oss om den kommer att öka eller minska dessa spänningar.

När det gäller Bosnien, som andra har nämnt flera gånger tidigare i dag, är det här beslutet gynnsamt och viktigt inte bara därför att Bosnien har lämnats utanför, utan också för att ett stort antal bosniska medborgare som har ett kroatiskt eller serbiskt pass kommer att kunna resa viseringsfritt, medan resten av dem inte kommer att kunna det. Samma sak gäller medborgare i Kosovo: det vill säga att den som lyckas skaffa ett pass i Serbien kommer att kunna resa viseringsfritt.

Jag anser att det är viktigt att vi framhåller än en gång att det som krävs är ett politiskt beslut, inte bara ett tekniskt sådant. Av den anledningen är det vårt ansvar att hjälpa dessa länder att beviljas viseringsfria resor så snart som möjligt, och inom en klart definierad tidsram.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman, herr ordförande, herr kommissionsledamot! Jag delar också Manfred Webers oro för säkerheten, eftersom jag har suttit i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter och inrikesfrågor i tio års tid. Den här frågan har en stark utrikespolitisk aspekt.

Jag tillhör en generation som växte upp med hundratusentals så kallade jugoslaviska gästarbetare. Under kommunistdiktaturen kunde de människor i sydöstra Europa som levde på gränsen till Jugoslavien resa fritt, trots diktaturen. I dag talar vi om europeisering, vi skickar dit styrkor och tjänstemän och vi lägger ned en hel del pengar, men samtidigt stänger vi in unga människor i dessa länder. Det är därför det finns ett akut behov av en visaliberalisering.

Jag har dock också en del kritik att komma med. För det första är jag mycket glad över att Makedonien är med. Makedonien har skött sig exemplariskt när det gäller att uppfylla kriterierna, men vi ska inte använda berömmet för det som en kompensation när de kommer med en berättigad önskan om att få ett slutgiltigt datum för anslutningsförhandlingar.

För det andra gäller det Kosovo: man har sagt att landet måste följa spelreglerna, men spelare kan bara följa reglerna om de släpps in på spelplanen. Kosovo har inte släppts in på spelplanen. Vi ingrep militärt för att befria kosovoalbanerna från förtryck. Nu ska de tidigare förtryckarnas land åtnjuta undantag från viseringskravet – och det välkomnar jag, för det finns ingen kollektiv skuld – men Kosovo kan inte hoppas på samma privilegium. Även om det förekommer tillkortakommanden där, så är det vi som bär skulden, eftersom vi praktiskt taget sköter landets administration. Med andra ord måste vi ge Kosovo alla möjligheter, för om Serbien beviljas undantag från viseringskravet på längre sikt och Kosovo utestängs helt, kommer det att innebära en oacceptabel skevhet.

För det tredje har vi Bosnien-Hercegovina: jag och flera andra ledamöter skrev under protesten mot att Bosnien-Hercegovina skulle utestängas. Detta land består av tre nationer som blev dåligt utformade i och med Daytonavtalet, ett dokument som är i skriande behov av en revision. Landet har en internationell administration, som också gjort sig skyldig till ineffektivitet, och detta land måste slutligen få en chans att närma sig Europa utan att upplösas. Upplösning av Kosovo eller Bosnien skulle äventyra vår säkerhet i långt högre grad än några tekniska detaljer.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru talman! Vi måste vara medvetna om att undantaget från viseringskravet för Serbien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Montenegro är ett viktigt steg mot att integrera länderna på västra Balkan i Europa.

Men vi borde låta undantaget gälla alla nationerna på västra Balkan för att undvika att skapa nya uppdelningar i området. Ingen kan rätteligen påstå att kommissionen har fördomar mot de muslimska medborgarna i Bosnien-Hercegovina. Men å andra sidan får vi inte glömma bort Kosovo, som befinner sig i den märkliga situationen att dess självständighet inte erkänns av alla EU:s medlemsstater.

Vi vill att invånarna i Kosovo ska få fördelen av ett undantag från viseringskravet, men oavsett vilken lösning man hittar, så får den inte påverka de slutliga arrangemangen kring landets status. Kommissionen gjorde rätt som valde att inte stänga dörren för Bosnien-Hercegovina och Albanien. Men nu måste man snabbt gå vidare, så att inga nya splittringar kan hota stabiliteten i området. Staterna å sin sida måste naturligtvis genomföra de nödvändiga reformer som, låt oss inte glömma det, rör säkerhet och bekämpning av organiserad brottslighet.

Parlamentet har i flera år framhållit att enklare kontakt med världen utanför och större möjligheter att resa kommer att stärka freden, utbytet på alla plan och i förlängningen även stabiliteten. Visumfrågan är inte bara en teknisk fråga utan en starkt politisk fråga som påverkar områdets europeiska framtid, och alla nationerna i området har rätt till den framtiden.

Anna Ibrisagic (PPE). - Fru talman! Jag tror att det i detta skede av debatten inte längre råder någon tvekan om hur viktig visaliberaliseringen är för medborgarna på Balkan. Att fritt kunna resa är, tillsammans med utbildning, det kanske viktigaste instrument som vi kan erbjuda de nya generationerna, av vilka vi förväntar oss ett stort engagemang i demokratiseringsprocessen i hela regionen.

Därför välkomnar jag förslaget om visaliberalisering för Serbien, Makedonien och Montenegro. Varje enskilt lands framsteg på vägen mot EU är ett framsteg för hela Balkan. Vissa av dessa länder har fått vänta länge, vissa kanske t.o.m. onödigt länge. Vi i Europaparlamentet och de två länder som fortfarande inte omfattas av visaliberaliseringen borde dra vissa lärdomar av detta.

Trots att det är en mycket känslig politisk fråga vill jag ändå påpeka att reglerna för en visaliberalisering är tydliga och universella för alla. De måste uppfyllas. Men låt oss nu inte politisera frågan mer än nödvändigt. Låt oss se vad som återstår att göra och hur vi så fort som möjligt kan se till att även Bosnien och Hercegovina och Albanien snart kan ansluta sig till familjen visumfria länder.

Bosnien och Hercegovina har under de senaste dagarna gjort stora framsteg och har snart uppfyllt de flesta av de kvarstående kraven från färdplanen. Jag vill därför uppmana aktörerna i Bosnien och Hercegovina att så fort som möjligt anta antikorrupsionslagen och bestämma regler för informationsutbyte mellan de olika delarna av polisväsendet. Jag uppmanar dem också att se till att helst bli klara med detta arbete före slutet av september, innan avrapporteringen till kommissionen. Därefter förväntar jag mig att kommissionen i sin tur i en ny analys bedömer vilka faktiska framsteg som gjorts och, efter att EU:s krav uppfyllts, föreslår rådet att fatta beslut om en visaliberalisering för Bosnien och Hercegovina. Förhoppningsvis kan den träda i kraft i juli 2010.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru talman, herr kommissionsledamot! Undantaget från viseringskravet för vissa av länderna på västra Balkan utgör en första bekräftelse på EU:s engagemang i att fortsätta den europeiska integrationsprocessen. Tyvärr anser jag att kommissionens förslag inte är komplett. Medborgare från Albanien och Bosnien-Hercegovina kommer inte att behandlas på samma sätt, vilket kommer att skapa skillnader mellan medborgarna i Balkanländerna.

Jag vill påminna er om att det redan finns en uppdelning mellan den äldre generationen, som kunde dra fördel av att före detta republiken Jugoslavien öppnades upp mot Europa, och den yngre generationen, som inte har åtnjutit likabehandling från EU:s sida. Det här förslaget kommer att leda till att medborgare i de länder i före detta republiken Jugoslavien som inte omfattas av undantag från viseringskravet kommer att försöka skaffa sig ett andra pass i ett land som tillhör den tidigare jugoslaviska federationen och vars pass godkänns av EU utan visum. Vi har redan sett den typen av scenario när det gäller moldaviska och georgiska pass kontra ryska pass.

Jag anser att den enda logiska lösningen är att behandla alla Balkanländer på samma sätt, och jag vill dessutom uppmana kommissionen att se över möjligheterna att även inkludera Moldavien i denna grupp av sydösteuropeiska länder.

Victor Boștinăru (S&D). – (RO) Som parlamentsledamot och socialist välkomnar jag rådets och kommissionens meddelande om viseringssystemet för de tre länderna på västra Balkan. Det är ett definitivt första steg mot deras integration i EU, en första milstolpe som uppnåtts för de framtida EU-medborgarna på västra Balkan. Men jag inser också att bristen på tydliga framtidsutsikter i form av en färdplan för Bosnien-Hercegovina, Albanien och Kosovo är något som vi bör se ytterst allvarligt på. Jag talar inte bara om besvikelsen hos allmänheten, utan i synnerhet om den risk som den politiska stabiliteten i de tre länderna utsätts för. Framför allt förväntar jag mig att Europaparlamentet och den nybildade kommissionen ska följa en tydlig tidsplan för att integrera länderna på västra Balkan i EU. Det är enda sättet för oss att uppnå det som vi har fått mandat för: att ena Europa.

Norica Niculai (ALDE). – (RO) Fru talman! En minut räcker mer än väl till för mig för att välkomna ett historiskt beslut för både Balkan och EU. Jag anser att fri rörlighet är inkörsporten till demokrati och kunskap. Ni har gett dessa tre länder en chans. Samtidigt anser jag att EU i mångt och mycket består av bestämmelser som alla EU-medborgare måste följa. Ni har lagt fram det här förslaget eftersom ni har bedömt att de villkor vi har ställt upp har blivit uppfyllda.

Jag är övertygad om att ni kommer att lägga fram ett förslag om att även inkludera Albanien och Bulgarien när de väl uppfyller EU-kraven. I ert beslut kommer ni säkert att lägga fram en rekommendation för hur denna process ska kunna påskyndas. Jag tillhör dem som inte anser att det här är en fråga om diskriminering. Tvärtom, i själva verket. Jag tror att den här processen kommer att uppmuntra de två övriga länderna att göra bättre ifrån sig och uppfylla villkoren, eftersom de andra tre länderna i och med det här beslutet har visat att de var villiga att göra det som krävdes för att deras folk skulle få en bättre status.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, fru minister, mina damer och herrar! Jag måste säga att jag är för liberalisering och europeisk integrering upp till och inklusive västra Balkans enande, eftersom vi måste ha ett stabilt Balkan, som någon sade tidigare. Integreringen är därför avgörande och måste bli av så snart som möjligt.

När det gäller invandring – vilket vi ju talade om i går och i samband med det talade vi om säkerhet och mänskliga rättigheter – måste vi vara försiktiga. Enligt min mening måste kontrollerna utföras grundligt i stället för att förenklas. Kontrollerna måste överensstämma med tidsramarna och de måste förkortas om det är möjligt. Jag konstaterar att det finns ett kryphål på det här området, vilket inte har diskuterats tillräckligt, och det kryphålet är Kosovo. Ni förstår säkert vad jag menar när jag säger att detta kryphål gör det ganska enkelt för folk från de andra länderna att resa mellan Kosovo och Makedonien. Jag vet att ett betänkande

håller på att utarbetas som kommer att ge oss information om några dagar, men vi behöver mer information om Kosovo redan i kväll.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! Ministern uttryckte det mycket bra: viseringsliberalisering är nödvändigt för att man ska kunna stärka förbindelsen med EU, förhindra ökande nationalism och undvika isolering. Hur kan det då vara möjligt att förslagen hotar att isolera de bosniska muslimerna? Stora ojämlikheter håller på att skapas inom ett enskilt land, med tanke på att serbiska och kroatiska bosnier faktiskt får ett pass. Muslimerna har dock tråkigt nog inget grannland som kan ge dem ett pass. Vem kommer att kämpa för de bosniska muslimerna? Kommissionen? Eller rådet? Kan ni ge mig ett tydligt svar på om kommissionen eller rådet har fört samtal med Kroatien och Serbien om att göra inskränkningar i utfärdandet av pass med tanke på att det borde vara uppenbart att deras åtgärder kommer att leda till en hel del oro?

Nadezhda Nikolova Mikhaylova (PPE). – (BG) Jag vill gratulera Jacques Barrot till kommissionens ståndpunkt om viseringsliberaliseringen för västra Balkan. Jag var utrikesminister när viseringskraven för Bulgarien upphävdes, så jag vet hur känslösamt det var för våra medborgare när det skedde och förnedringen upphörde. Samtidigt kan jag i egenskap av parlamentsledamot inte göra annat än att hålla med Doris Pack och Anna Maria Corazza Bildt om att en sann europeisk solidaritet innebär att EU ger logistiskt stöd när länderna ska uppnå kriterierna i stället för att avvika från dem, eftersom det skulle få en demoraliserande effekt på samhällen och frigöra regeringarna från deras ansvar.

Förändringen måste komma som en belöning för de insatser som har gjorts, och inte som en dubbelmoral. Människorna på västra Balkan måste vänja sig vid att kräva att deras regeringar sköter sitt arbete. De måste få veta att viseringssystemet blir försenat på grund av regeringarna inte har utfört sin del av arbetet och att det inte beror på europeiskt pedanteri. Solidaritet borde erbjudas när de har tagit sitt ansvar. När ett principiellt ställningstagande står på spel spelar en människas religion och etniska tillhörighet ingen roll.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag stöder kommissionens beslut, som uttrycker det åtagande som har visats i många år i rad när det gäller upphävandet av viseringskravet för medborgare på västra Balkan. Jag tycker emellertid att Moldaviens medborgare borde få samma rättigheter när det gäller fri rörlighet i EU så snart som möjligt. EU måste fortsätta att utforma en politik som är öppen för utvidgning för de här länderna. Upphävandet av viseringskravet är ett viktigt steg på vägen mot europeisk integrering för dessa människor.

Utöver det här beslutet, som kommer att leda till gränsöverskridande affärsmöjligheter och ge människor rätten att röra sig fritt, måste EU:s institutioner överväga att anordna kultur- och utbildningsprogram som kan marknadsföra EU:s värderingar i dessa länder. Mot bakgrund av detta måste förstärkningen av gränssäkerheten och kampen mot internationell brottslighet prioriteras även fortsättningsvis.

Slutligen vill jag återigen bekräfta att Rumänien inte har erkänt Kosovos självständighet.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Jag vill tala om hur belåten jag är över de framsteg som gjorts med viseringsliberaliseringen de senaste 18 månaderna. Detta är en stor bedrift och jag vill uppmana er att agera snabbt för att kunna fortsätta på samma spår.

De senaste dagarna har vi fått rapporter från Sarajevo om att processen för att uppfylla färdplanens krav håller på att ta fart, trots alla svårigheter. Detta gäller även för så känsliga områden som polissamordning mellan Banja Luka och Sarajevo.

Jag uppmanar kommissionen och rådet att övervaka denna process kontinuerligt och att vara lyhörd för den. EU måste kunna utöva sitt inflytande för att påverka de politiska krafter i Bosnien-Hercegovina som försöker sabotera denna process. Bosnien-Hercegovinas medborgare får inte lämnas åt sitt öde på grund av deras politikers oansvarighet och det är vår skyldighet att hjälpa dem med detta. Jag uppmanar kommissionen att inkludera Bosnien-Hercegovina i det viseringsfria området så snart som möjligt.

Alojz Peterle, föredragande. – (SL) En selektiv taktik när det gäller upphävandet av viseringskravet kommer inte att stärka de europeiska utsikterna för något land på västra Balkan, med sina splittrade samhällen, eftersom en sådan taktik medför nya splittringar. Jag välkomnar alla åtgärder för att motverka selektivitet och jag är starkt övertygad om att ett upphävande av viseringskraven för alla dessa länder med all säkerhet skulle förbättra människornas bild av EU. De här länderna behöver världens omfamnande efter många år av konflikter.

Jag vill även påpeka att det finns tusentals unga människor i dessa länder som aldrig har kunnat resa utomlands. Deras enda kunskapskälla om Europa och världen är tv. Det är vår skyldighet att stärka även deras europeiska

utsikter. Jag är medveten om säkerhetsaspekten, men de som lämnar sitt land med onda avsikter kommer att hitta ett sätt att ta sig in i EU ändå. Vi förhindrar emellertid hundratusentals människor med goda avsikter.

Jag vill därför uppmana rådet och kommissionen att se över sina ståndpunkter så snart som möjligt för att kunna göra en uppföljning av utvecklingen i dessa länder och för att upphäva viseringskraven i de länder som inte inkluderades i den första gruppen. Tack så mycket.

Naturligtvis uppmanar jag regeringarna i länderna på västra Balkan att uppfylla sina skyldigheter så snart som möjligt för sina medborgares skull och för deras utsikter till EU-anslutning.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Fru talman! Viseringsliberaliseringen för länderna på västra Balkan är viktig, eftersom denna åtgärd betyder mest för de vanliga medborgarna i området och den kommer tydligt påvisa fördelarna med tillnärmningsprocessen till EU. Jag är säker på att det villkorliga medtagandet av Albanien och Bosnien-Hercegovina på vita listan kommer att utgöra ett starkt incitament för att uppnå färdplanens övriga krav. I vårt fall skickades en sådan stark signal 2001 och efter några månader lyckades vi uppfylla alla återstående villkor.

Det är mycket viktigt att Albanien och Bosnien-Hercegovina inkluderas i Schengens vita lista så snart som möjligt, och kommissionen borde ge allt nödvändigt tekniskt stöd till myndigheterna i de här två länderna för att de ska kunna uppfylla de nödvändiga villkoren inom kort.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Det råder inget tvivel om att en visaliberalisering är oerhört viktig för människorna på Balkan. Jag har, precis som ni, träffat mängder med framför allt unga frustrerade människor som inte kan resa som de vill i Europa, inte hälsa på sina kompisar, inte åtnjuta de friheter som vi alla har. Att uppnå visumfrihet för dessa människor vore förstås bra för dem, för deras länder, för hela regionen och för EU.

Därför är jag väldigt glad att det idag finns förutsättningar för att vi redan vid årsskiftet kan ge den möjligheten till de tre aktuella länderna, alltså f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien. Jag beklagar att inte alla länder på västra Balkan är med i förslaget idag, men inget tvivel ska råda om att det svenska ordförandeskapet är otroligt angeläget om att stärka integrationsprocessen och så småningom utvidgningsprocessen i Balkanregionen. Ni som känner mig vet vilket enormt engagemang jag har i den här frågan.

Men om det engagemanget ska bli verklighet och vara trovärdigt så måste vi värna om villkoren. Det måste vi göra för att slå vakt om människorna på västra Balkan och för våra medborgares skull. Vi måste se till att uppställda kriterier iakttas. Vi kan inte ge utrikespolitisk rabatt bara för att vara snäll som Manfred Weber sade. Detta gäller både visering och medlemskap.

Jag vet att människorna i Albanien och Bosnien och Hercegovina är besvikna. Jag förstår det. Men de är inte bortglömda. Vi kommer att göra vårt yttersta för att hjälpa dem och göra visumfrihet möjligt, även tekniskt. Vi ska vara tydliga med att ge en politisk signal om att de har möjlighet att vara med. Det gör vi gör redan idag. Men det är myndigheterna och politikerna i dessa länder som måste göra det sista jobbet.

Jag tror inte att en tidsskillnad mellan de tre första länderna och Albanien och Bosnien och Hercegovina kommer att skapa instabilitet. Tvärtom visar det att EU står vid sitt ord och att om ni gör det ni ska, då uppfyller vi våra löften. Vi ska stötta dem och vi ska hjälpa dem. Jag tror att det är möjligt för dem att få en positiv rapport från kommissionen 2010. Det har även kommissionär Jacques Barrot sagt.

För Kosovos del inleddes viseringsdiskussionerna när Kosovo fortfarande var en del av Serbien, men vi arbetar på att hitta en lösning. Jag hoppas att kommissionen kommer visa på vägar framåt i sin rapport så att vi på sikt kan nå visaliberalisering även för människorna i Kosovo.

Den föreslagna visumliberaliseringen för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien är ett första väldigt viktigt steg. Jag hoppas att ni kan hjälpa oss att ta det. Jag hoppas också att vi mycket snart kan ta nästa steg för resten av regionen.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag vill börja med att säga att detta är ett banbrytande steg. För första gången har vi en verkligt regional strategi. Jag vill tillägga att denna färdplan grundas på mycket objektiva och exakta kriterier. Detta är till hjälp när vi försöker uppmuntra dessa framtida medlemsstater att faktiskt inse att vi i EU har regler och värderingar. Det är något som jag vill poängtera. Det är inte förvånande att kommissionen är särskilt lyhörd för allt som bidrar till kampen mot människohandel och korruption. EU:s värderingar är viktiga och vi måste uppmärksamma dem särskilt mycket.

Jag är inte säker på om vissa av er förstod mig rätt. Jag sade tydligt att vi under 2010 hoppas att lägga fram förslag för Bosnien-Hercegovina och Albanien. Det pågår därför en process där syftet inte är att diskriminera någon. Vi vill helt enkelt att färdplanens objektiva kriterier ska uppmärksammas ytterligare.

Det är sant att man i Albaniens fall måste förbättra förfarandet för att utfärda biometriska pass. Jag reste själv till Albanien för att presentera det första biometriska passet där och jag kan tala om för er att jag var så uppmuntrande som möjligt för att se till att Albanien och dess politiska ledare samt Bosnien-Hercegovinas ledare är fullt medvetna om de insatser som krävs. Vi hjälper dem till exempel att upprätta folkbokföringsregister, eftersom det inte spelar någon roll hur mycket man anstränger sig med att utfärda biometriska pass, för om det inte finns något folkbokföringsregister är det ändå omöjligt. Därför hjälper vi dem med det tekniska. Det är uppenbart att särskilt Albanien måste inrätta den befintliga ramen för att kunna bekämpa organiserad brottslighet och korruption. I Bosnien-Hercegovina måste man dessutom förbättra gränskontrollen och samarbetet mellan polismyndigheterna. Det är vad vi vill. Jag tycker att vi har goda skäl att tro att de här två länderna under 2010 också kommer att kunna dra nytta av avskaffandet av viseringskravet.

Jag vill även förtydliga att för oss handlar det inte om etnisk eller religiös diskriminering. I f.d. jugoslaviska republiken Makedonien råkar det finnas en viktig muslimsk minoritet. Det rör sig inte om diskriminering av de 25 eller 30 procent muslimska albanerna i Makedonien. Jag vill därför verkligen tala om för er och försäkra er om att detta är en del av en process som vi har planerat och som rådet villigt har godtagit.

Jag ska även svara på era funderingar om Kosovo. I mars 2009 resulterade ett expertbesök bekostat av kommissionen i några positiva slutsatser. Det är sant att kommissionen även försöker uppmuntra medlemsstaterna att utföra effektiva konsulära besök i Pristina. Jag kan bekräfta att vi kommer att få en rapport inom kort om den exakta situationen i Kosovo. Det är uppenbart att vi vill öppna detta europeiska perspektiv för alla länder på Balkan och vi tänker särskilt på den unga generationen. Några av er har särskilt betonat det faktum att resor och betydligt mer lättillgängliga utbyten med andra EU-medlemsstater naturligtvis är mycket fördelaktigt. Jag vill upprepa att det är därför vi kommer att bygga ett EU som grundas på de regler och värderingar som vi verkligen värnar om.

Vi är på rätt väg, men uppenbarligen väntar vi fortfarande på två av ländernas slutgiltiga insats. Jag hoppas att även de kommer att få uppleva att viseringskravet avskaffas 2010.

Detta är vad jag kan tala om för er och jag försäkrar er om att kommissionens arbetssätt i alla händelser är objektivt och mycket lyhört och inte alls handlar om någon form av diskriminering, utan om samarbete. Det är något som jag personligen tycker är mycket viktigt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Kommissionen och rådet uppmanas att så snart som möjligt uttala sig om öppnandet av EU:s gränser för medborgarna i Makedonien, Serbien och Montenegro. Detta är en mycket viktig stund för över 10 miljoner européer som skulle vilja ha ett visum för att kunna ta sig över gränsen. Makedonien gav EU sitt stöd när EU behövde det. Till och med Serbien har förstått att EU vill ta emot Serbien, men det landet måste göra upp med sin historia för att kunna gå med i EU. Serbien har arbetat nära med de internationella institutionerna, till exempel Internationella brottmålsdomstolen, och har erkänt sina begångna misstag. Det är dags att EU belönar de insatser som de här staterna har gjort för att uppnå de demokratiska och ekonomiska krav som är karaktäristiska för EU-27. Deras resa har inte varit lätt och deras ansträngningar måste värdesättas. Makedonien, Serbien och Montenegro har utan tvekan gjort en helomvändning för EU. Det är därför jag tycker att EU måste rösta för avskaffandet av de viseringskrav som påtvingas medborgarna i dessa tre länder. Deras regeringar har visat att de delar våra värderingar. Ett positivt beslut skulle därför ge ny drivkraft för de interna reformer som det finns ett starkt behov av i Makedonien, Serbien och Montenegro.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar kommissionens initiativ att avskaffa viseringssystemet för medborgare från västra Balkan, närmare bestämt för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Serbien och Montenegro. Dessa åtgärder, som vidtas i syfte att föra dessa stater och EU närmare varandra i integreringssyfte, kommer att minska risken för konflikter betydligt i området. Beträffande Rumänien, som delar gräns med Serbien, kan den här sortens åtgärd tjäna till att ge ytterligare garantier för vänskapliga förbindelser över gränserna. Denna åtgärd kommer att bidra till en mer omfattande fri rörlighet för rumänerna i Rumänien och Serbien och stödja utvecklingen av handelsförbindelser mellan vårt land och Serbien och Montenegro. Jag är säker på att upphävandet av viseringssystemet i de tre ovannämnda länderna

endast är början på processen, som sedan kommer att utvidgas med åtgärder i Albanien och Bosnien-Hercegovina. Även om de inte har uppnått kommissionens krav ännu, tror jag att resultaten kommer att märkas inom kort med hjälp av samordnade insatser. Innan jag avslutar vill jag betona att avskaffandet av viseringskravet och den fria rörligheten för människorna på västra Balkan inte får leda till oro, utan i stället leda till en tro på att EU:s säkerhetszon utvidgas till allas fördel.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) EU har blivit starkare vid varje utvidgning, inte bara för att det har skapats en gemensam marknad för nästan 500 miljoner medborgare, utan även för att man har garanterat stabilitet i centrala och östra EU. Länderna på Balkan är en integrerad del av EU. Den ekonomiska krisen och ratificeringen av Lissabonfördraget får inte försena den process som ska leda till dessa länders anslutning till EU.

Jag tror starkt på att en utökning av utvidgningsprocessen till Balkan är en nödvändig process som EU måste stödja för att kunna stärka sin globala roll. Vi får inte glömma att Balkanländernas process för att komma ikapp och deras återhämtning efter det blodiga kriget i slutet av 1900-talet garanterar EU:s stabilitet och områdets väl. Att upphäva viseringskravet för Serbien, Montenegro och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är en mycket viktig händelse som utgör en del i dessa länders återhämtningsprocess. EU:s ansvar för området måste också beaktas.

Denna process måste fortsätta utan tveksamheter. Det kommer att göra det möjligt för medborgarna i Bosnien-Hercegovina, Albanien och – tids nog – Kosovo att resa utan visum så snart de har uppnått de relevanta villkoren. Jag stöder utan reservationer vissa europeiska politikernas åsikt om att det kommer att leda till oförutsägbara och skadliga konsekvenser om man kväver Balkanländernas strävan att ansluta sig till EU.

15. Situationen i Litauen till följd av antagandet av lagen om skydd för minderåriga (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– den muntliga frågan till rådet från Sophia in 't Veld, Jeanine Hennis-Plasschaert, Leonidas Donskis, Gianni Vattimo, Sarah Ludford, Ulrike Lunacek, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert och Judith Sargentini, för gruppen alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0079/2009 – B7-0201/2009),

– den muntliga frågan till kommissionen från Sophia in 't Veld, Jeanine Hennis-Plasschaert, Leonidas Donskis, Gianni Vattimo, Sarah Ludford, Ulrike Lunacek, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert och Judith Sargentini, för gruppen alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0080/2009 – B7-0202/2009),

– den muntliga frågan till rådet från Rui Tavares, Cornelia Ernst, Cornelis de Jong, Marie-Christine Vergiat, Willy Meyer och Kyriacos Triantaphyllides, för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0081/2009 – B7-0204/2009),

– den muntliga frågan till kommissionen från Rui Tavares, Cornelia Ernst, Cornelis de Jong, Marie-Christine Vergiat, Willy Meyer och Kyriacos Triantaphyllides, för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0082/2009 – B7-0205/2009),

– den muntliga frågan till rådet från Michael Cashman, Claude Moraes och Emine Bozkurt, för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0083/2009 – B7-0206/2009), och

– den muntliga frågan till kommissionen från Michael Cashman, Claude Moraes och Emine Bozkurt, för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, om den litauiska lagen om skydd för minderåriga mot skadlig påverkan från offentlig information (O-0084/2009 – B7-0207/2009).

Sophia in 't Veld, frågeställare. – (EN) Fru talman! Det är ett mycket viktigt ämne vi diskuterar i dag. Det handlar om europeiska värderingar. Vi lade fram den muntliga frågan och har också utarbetat ett förslag till gemensam resolution om den litauiska lag som påstås skydda minderåriga. Men i själva verket har den motsatt

effekt, eftersom lagen mycket väl kan gynna okunskap, tabun och stigmatisering. Den kommer att leda till att unga och utsatta homosexuella, lesbiska och transsexuella utsätts för trakasserier och utslagning. Den leder därför till oändligt lidande för unga – samma människor som lagen är tänkt att skydda. I stället för att skydda kommer den att skada unga människor.

Det är därför vi har tagit upp frågan. Jag är mycket glad över att vi under sommaren har fått en skrivelse från kommissionsledamot Jacques Barrot, där han uttrycker kommissionens oro inför lagen. Han meddelar att kommissionen kommer att följa frågan noga och se till att all nationell lagstiftning överensstämmer med EU:s regelverk och principer. Detta är mycket viktigt, eftersom kommissionen inte bara bör ingripa när marknadsbestämmelser överträds utan också, och i synnerhet, när europeiska värderingar överträds. Vi kan inte tolerera diskriminering. EU är en gemenskap av värderingar – och jag vet att värderingarna delas av en majoritet av våra litauiska medborgare. Vi är alla européer.

I fråga om resolutionen ber jag om ert uttalade stöd, framför allt för den ändring där vi vill införa en hänvisning till gällande direktiv om icke-diskriminering, eftersom jag anser att detta är det minsta vi kan göra. Jag ber också om ert stöd för att i resolutionen uppmana byrån för de grundläggande rättigheterna att ge oss ett rättsligt yttrande över lagen.

Slutligen anser jag att vi som ett europeiskt parlament kan vara stolta om vi antar resolutionen i morgon – så att vi ger de gemensamma europeiska värderingarna vår röst.

Ulrike Lunacek, frågeställare. – (DE) Fru talman! Som föregående talare påpekade är den nya lag som antagits i Litauen ett hot mot de europeiska värderingarna, EU:s lagstiftning och människors frihet, framför allt friheten för unga lesbiska, homosexuella, bisexuella och kanske transsexuella människor att leva ett liv utan rädsla. Enligt lagen påstås information i frågan skada dessa unga människor. Jag kan berätta vad det betyder: det betyder att dessa unga tvingas leva i rädsla, och eventuellt drabbas av depression. Vi vet att det förekommer fler självmordsförsök bland unga osäkra lesbiska och homosexuella i den fas när de ska erkänna sin sexualitet och avgöra hur de vill leva sina liv.

Lagen strider mot europeiska värderingar. Därför blev jag glad över att kommissionsledamot Jacques Barrot reagerade i juli. Ni sade också till Europaavdelningen av den internationella organisationen för lesbiska och homosexuella (ILGA) att kommissionen skulle gå igenom texten och förklarade vilka åtgärder som väntar härnäst. Det jag i dag framför allt vill veta är vad ni tänker göra. Vad har ni och rådet redan lovat det litauiska parlamentet? Vi vet att den tidigare litauiske presidenten och den nye, som är en före detta kommissionsledamot, inte samtycker till lagen, medan parlamentet framhärdar och vill anta den. Jag är glad över att vi i dag har ett förslag till resolution.

Jag hoppas verkligen att vi alla antar resolutionen i morgon och kan be Europeiska byrån för de grundläggande rättigheterna att ta ställning till lagen – det är sådant byrån är till för. Under tiden bör det framgå tydligt att i vårt gemensamma Europa försvinner inte lesbiska och homosexuella från familjer och skolor bara för att det finns en lag som förbjuder information om dem. Det är normalt att vara annorlunda. Även i vårt gemensamma Europa.

Rui Tavares, frågeställare. – (PT) Mina damer och herrar! Lagen inleds med ett påstående om att den ska skydda barn från att utsättas för homosexualitet i offentlig information. Vad betyder det egentligen? Betyder det att om jag har en biografi i Vilnius inte får sätta affischer för filmen *Brokeback Mountain* om jag vill det? Betyder det att jag inte får hålla ett offentligt föredrag om homosexualitet på offentlig plats, hörsal eller universitet i Litauen? Betyder det – vilket redan har diskuterats i det litauiska parlamentet – att jag måste betala böter på upp till 1 500 euro eller göra en månads samhällstjänst enligt de ändringar av strafflagstiftningen som i dagsläget debatteras i Litauen? Kan man i ett tv-program visa ett homosexuellt par som mår bra eller får man bara visa dem om de är olyckliga?

Ett datum överraskade mig när de här ändringarna gjordes i lagen om skydd av minderåriga i Litauen: den 14 juli 2009. Den 14 juli är förstas den dag vi samlades här för första gången under denna sjunde mandatperiod. Men det är också 220-årsdagen för våra europeiska principer, däribland rätten att söka lycka, principen om yttrandefrihet och till och med principen om föreningsfrihet. Nu står också föreningsfriheten på spel eftersom det litauiska parlamentet än en gång nyligen har diskuterat möjligheten att förbjuda evenemang som gay pride.

När vi samlades här för första gången, den 14 juli 2009, var det för att det är vår plikt – jag skulle nästan säga vår heliga plikt – att försvara dessa värderingar. Det är också dessa värderingar som är i riskzonen. Vi vet hur

sådant här börjar och vi vet också vart det leder. Vad ska vi göra härnäst? Tillsätta en kommitté som ska avgöra vad som är främjande av homosexualitet? Var? I böcker, teatrar, biografer, reklam?

Vilnius är med all rätt en av årets europeiska kulturhuvudstäder, säkert till många européers glädje. Att vara europeisk kulturhuvudstad medför dock också ett visst ansvar: ansvar för att av goda skäl lyfta fram europeisk kultur, inte för att detta år vilja belysa den av tvivelaktiga skäl.

Jag vädjar därför att ni röstar ja till vår resolution och uppmanar byrån för de grundläggande rättigheterna att avge ett yttrande i denna mycket allvarliga fråga. Det är verkligen det minsta parlamentets ledamöter kan begära.

Michael Cashman, frågeställare. – (EN) Fru talman! Jag måste i egenskap av homosexuell säga att jag är stolt över att parlamentet och andra höjer rösten mot det här förslaget. Lagförslaget bryter tydligt mot EU:s fördrag om mänskliga rättigheter, framför allt artikel 6, liksom ramdirektivet om sysselsättning och den generella icke-diskrimineringspolitiken. Intressant nog bryter den också mot FN:s konvention för barns rättigheter, eftersom den uppmanar till diskriminering av unga lesbiska och homosexuella. Så vem ska lagen skydda och mot vad?

De brittiska konservativa införde en liknande lag i Storbritannien 1988. Det konstaterades då, och görs även i dag, att dessa lagar leder till censur och gynnar diskriminering och homofobi – diskriminering och homofobi som förstör människors liv och förpestar sinnet för de människor som gör sig skyldiga till den. Lagförslaget har förkastats av icke-statliga organisationer, däribland den internationella organisationen för lesbiska och homosexuella, Europarådet och Amnesty International. Förslaget påverkar unga lesbiska och homosexuella – lärare, offentliganställda – och kan användas för att förhindra unga människor att få tillgång till material – filmer, böcker, pjäser, konstverk – som skapats av någon som är homosexuell eller lesbisk. Ska de försöka förhindra unga människor från att studera verk av Platon, Shakespeare, Oscar Wilde, Walt Whitman, Tennessee Williams, Tjajkovskij och andra? Elton Johns musik? Eller förhindra att de ser upp till tennisstjärnor som Martina Navratilova? Lagen kommer att påverka hur unga människor och andra talar, tänker och agerar. Och varför? Unga människor behöver utbildning, inte isolering. De behöver förstå världen i all dess mångfald och lära sig respektera den som är annorlunda. Människors kärlek till varandra förminskas aldrig av kön eller sexualitet: sådan är kärleken.

Lesbiska och homosexuella är vanliga kvinnor och män som fått en ovanlig status på grund av extremisters besatthet av våra sexliv och förtal om att lesbiska och homosexuella är ett hot mot samhället. Det är en usel förvrängning. Alla civiliserade samhällen bedöms efter hur de behandlar sina minoriteter, inte efter hur de behandlar sina majoriteter. Så jag säger till litauerne och människor i övriga Europa: säg nej till det här farliga steget som leder mot det förflutna!

(Applåder)

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Låt mig få börja med att understryka att yttrandefrihet och icke-diskriminering på grund av sexuell läggning och könsidentitet är hörnstenar i våra demokratiska samhällen. Vår union grundar sig på ett antal principer och värderingar som alla medlemsländer förväntas ställa sig bakom. Vi kan inte värna och slåss för respekten för de mänskliga rättigheterna i andra länder om inte vi, internt inom EU, kan upprätthålla de grundläggande principerna.

De grundläggande rättigheterna, och särskilt yttrandefrihet och rätten att inte utsättas för diskriminering, erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återfinns också i artiklarna 10 och 14 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Dessa principer anges också i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det finns lagstiftning på gemenskapsnivå som ger skydd på detta område. I direktiv 2000/78/EG förbjuds diskriminering i arbetslivet på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. I följd la kommissionen fram ett förslag om att utvidga detta skydd till ytterligare områden.

Rådet diskuterar för närvarande detta förslag och parlamentet har gett ett positivt yttrande. Vi välkomnar detta initiativ och hoppas att det kan antas inom kort.

Detta gäller lagstiftning på europeisk nivå. På nationell nivå kan medlemsstaterna anta nationell lagstiftning på området grundläggande fri- och rättigheter under förutsättning – jag upprepar: under förutsättning – att denna lagstiftning till fullo respekterar unionens och gemenskapens primär- och sekundärrätt som faller under gemenskapens icke-exklusiva behörighet och motiveras av att det inte finns någon lagstiftning på unions- eller gemenskapsnivå.

Den aktuella lagen som antogs av det litauiska parlamentet i juli och de ändringsförslag till strafflag och förvaltningslag som nu är under behandling, väcker stark oro hos det svenska ordförandeskapet. Lagen har dock ännu inte trätt i kraft, vilket är viktigt att komma ihåg.

Ur vårt perspektiv skulle en lag som syftar till att förbjuda främjande av en viss sexuell läggning innebära en kränkning av grundläggande värderingar som yttrandefrihet och alla människors lika värde. Ordförandeskapet har vid upprepade tillfällen klargjort denna ståndpunkt i kontakter med Litauens regering.

När det gäller de mer juridiska frågorna som ledamöterna tar upp i sina frågor här är det viktigt att påpeka att rådet inte har någon formell roll. Förenligheten mellan nationell lagstiftning och fördragen är inte en fråga för rådet. Inte heller för byrån för grundläggande rättigheter. Det åligger kommissionen att bedöma om en medlemsstat uppfyller sina skyldigheter enligt fördragen. Det innefattar inte bara övervakning av korrekt införlivande och genomförande av unionens och gemenskapens lagstiftning, utan också att man ser till att primärrätten på europeisk nivå respekteras fullt ut. Kommissionen kan, som Jacques Barrot säkert kommer att säga, inleda lämpliga förfaranden om den anser att en medlemsstat inte uppfyller primär- eller sekundärrätten.

När det gäller artikel 13 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skulle rådet bli djupt bekymrat om det inträffar fall av diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Men det krävs ett förslag från kommissionen för att rådet ska kunna inleda en diskussion om huruvida diskriminering föreligger och i så fall vilken åtgärd som bör vidtas. På samma sätt kan en åtgärd från rådets sida, enligt artikel 7 i fördraget, endast vidtas om en tredjedel av medlemsstaterna eller kommissionen lägger fram ett sådant motiverat förslag. Eftersom lagen ännu inte har trätt i kraft så har inget sådant förslag lagts fram.

Jag kan försäkra ledamöterna att frågan om diskriminering av hbt-personer finns på det svenska ordförandeskapets dagordning. Vi kommer att diskutera det på ett toppmöte för jämlikhet i Stockholm den 16-17 november.

Vi tar naturligtvis oron i Europaparlamentet på stort allvar. Det handlar om respekten för grundläggande rättigheter och de mänskliga rättigheterna. Men formellt måste det tas upp inom de rättsliga och institutionella ramarna. Som företrädare för rådet har jag här försökt svara så korrekt som möjligt på de frågor som finns och också redogjort för begränsningarna. Jag ser fram emot att ta del av de synpunkter som kommissionens företrädare har i detta ärende.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Ministern har förklarat de rättsliga aspekterna av problemet på ett mycket bra sätt.

Jag vill gärna berätta att kommissionen flera gånger tydligt har tagit avstånd från alla former av homofobi. Fenomenet är ett flagrant ingrepp i människors värdighet. Inte minst upprepade kommissionen sin ståndpunkt inför Europaparlamentet den 23 april 2007 vid det plenarsammanträde då resolutionen om homofobi i Europa antogs.

Både EU och dess medlemsstater är skyldiga att ta hänsyn till de mänskliga rättigheterna när de genomför unionens lagstiftning på områden som omfattas av gemenskapens behörighet. Detta är bindande principer i gemenskapens lagstiftning.

Den litauiska lagen om skydd av minderåriga mot skadlig inverkan av offentlig information omfattas i stora drag av gemenskapens behörighet eftersom dess innehåll handlar om genomförandet av direktiven om audiovisuella tjänster och e-handel.

Redan innan förslaget till lag hade antagits informerade därför kommissionen de litauiska myndigheterna om att vissa åtgärder i den här lagen skulle orsaka allvarliga problem i fråga om förenlighet med grundläggande rättigheter och gemenskapslagstiftningen. Trots varningen verkar det som om den nuvarande versionen av den lag som antogs den 14 juli inte skingrar den oro som kommissionen tidigare uttryckt.

Kommissionen kan i det sammanhanget framföra sina reservationer, därtill allvarliga sådana, i fråga om lagens förenlighet med yttrandefrihetsprincipen, icke-diskrimineringsprincipen och barns rättigheter, inklusive deras rätt att få tillgång till den information de behöver för sin utveckling.

Kommissionen kommer inte att tveka att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen följs, däribland givetvis de grundläggande rättigheterna.

Enligt den information som kommissionen fått tillgång till har en arbetsgrupp tillsatts i Litauen på president Dalia Grybauskaitės initiativ för att ta fram ytterligare ändringar av lagen. Ändringarna bör läggas fram vid slutet av oktober. Kommissionen kommer förstås att invänta resultatet av gruppens arbete och innehållet i ändringarna innan den avger ett slutgiltigt yttrande över den lag som ska träda i kraft. Jag ger verkligen mitt fulla stöd till Cecilia Malmströms mycket tydliga påpekande att det är kommissionens ansvar att övervaka situationen och i sista hand föreslå påföljder och med än större kraft fastställa påföljder för överträdelse av EU:s förordningar och grundläggande rättigheter.

Det är den information jag ville ge er. Den visar att vår ståndpunkt i frågan är mycket tydlig.

Vytautas Landsbergis, för PPE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den lag som kritiserats och debatterats träder inte i kraft förrän i mars och innehåller en enda rad som förbjuder främjandet av homosexualitet inför minderåriga. Det är den verkligt bekymmersamma delen.

Republiken Litauens president tog initiativet genom att genast lägga fram förtydligande ändringar. Vår resolution innebär därmed att vi faktiskt slår in öppna dörrar. Vad vi borde göra är att inrikta oss på parlamentets avsikter.

De centrala orden i den bekymmersamma raden om främjande av homosexualitet för minderåriga är "främjande" och "minderåriga" – inte "homosexualitet", vilket vissa vill få det till. Möjligheten att inför minderåriga direkt främja homosexualitet har tagits upp genom antagandet av en lag. "Främjande" är en avsiktlig handling som går utöver den enkla och nödvändiga information som i dag ges inom sexualundervisningen och som ska innehålla ett avsnitt om tolerans av homosexuell attraktion och kärlek.

Om vi öppnar våra ögon kan detta att främja homosexualitet inför minderåriga ganska ofta betyda något avsevärt mer – från att uppmuntra dem till att prova det till att förföra minderåriga och till och med homosexuell prostitution. Medierna kanske gynnas av sådana affärer, troligen genom att sprida sådana uppmaningar till minderåriga.

Kära kolleger, föräldrar och mor- och farföräldrar! Snälla ni, lyssna till era hjärtan. Skulle ni vara positiva till att öppna hela detta utmanande område för era egna barn och barnbarn?

(Inpass från kammaren)

OK, det skulle ni alltså.

Tänk om de utsätts för sådant speciellt "främjande" regelbundet och utan restriktioner? Det verkar som om vi snubblar mellan två träd: Om man gillar knepiga tesar kan man säga att det första är barnens rätt att bli mentalt misshandlade, medan det andra är barnens rätt att skyddas från misshandel. Låt dem mogna fram till sin självbestämmanderätt.

Mitt förslag är att stödja ståndpunkterna där vi påminner om barnkonventionen och deklarationen om barns rättigheter, och att stryka punkt 1 som inte är relevant just nu och därför olämplig för EU:s parlament.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Fru talman! Vytautas Landsbergis har gett oss en högst tvivelaktig motivering till lagen. Jag blev förvånad, jag trodde han skulle motivera den mer. Rådet och kommissionen har uttryckt sin djupaste oro, och det är rätt hållning. Icke-diskriminering och yttrandefrihet är absolut grundläggande principer i EU:s lagstiftning.

Som Michael Cashman tidigare berättade hade vi 1988 en sådan lag i min egen medlemsstat, men den är i dag överspelad. Den här lagen kommer också att överspelas eftersom EU:s stora styrka i egenskap av en värdegemenskap ligger i vår gemensamma strävan att höja ribban för de mänskliga rättigheterna och skyddet av de grundläggande friheterna. Det är också svårt när en medlemsstat sätts under lupp för en eventuell överträdelse av den lagen. Men det är på grund av vi har en värdegemenskap som vi kan analysera dessa lagar och kan konstatera, vilket även kommissionen och rådet har gjort, att de är djupt oroande.

Byrån för de grundläggande rättigheterna bör sköta sitt uppdrag och avge sitt yttrande. Som kommissionen och rådet har sagt finns det problem inom den gällande lagstiftningen, med icke-diskrimineringslagar i vårt EU. Låt oss försvara det vi har och se till att den socialdemokratiska gruppen tillsammans med vårt systerparti i Litauen tar avstånd från den här lagen. Låt oss också hoppas att detta sker – och att lagen snart är överspelad.

(Applåder)

Leonidas Donskis, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den litauiska lagen om skydd av minderåriga mot skadlig inverkan av offentlig information upplevs av människorättsförespråkare och mediepersoner i Litauen och andra länder som alltför homofobisk och djupt odemokratisk.

Låt mig göra er uppmärksamma på att Litauens förre president Valdas Adamkus lade in sitt veto men röstades ned av det litauiska parlamentet. Lagen har dessutom utsatts för mycket hård kritik från Litauens sittande president Dalia Grybauskaitė. Lagen granskades noggrant i litauiska medier, av kommentatorer och civilrättsliga och människorättsliga förespråkare som betonade det homofobiska innehållet och dess extremt farliga politiska följder, som censur och självcensur.

Lagen har väldigt lite, om över huvud taget något alls, att göra med skyddet av barn. Den är i stället riktad mot landets homosexuella och lesbiska medborgare. Oavsett vad, är likhetstecknet mellan homosexualitet och fysiskt våld och nekrofil moraliskt förkastligt och djupt ovärdigt. Det är ändå svårt att tro att det är möjligt att anta en sådan lag i ett EU-land i början av 2000-talet. Personligen ser jag lagen som ett olycksfall i arbetet och minst sagt ett djupt missförstånd.

Ändringarna av artikel 310 i strafflagstiftningen och artikel 214 i förvaltningslagen debatteras i Litauens parlament. De går ut på att med hot om böter, samhällstjänst eller fängelse kriminalisera alla som är delaktiga i främjandet av homosexualitet på offentliga platser. Om inte detta är en nedförsbacke mot homofobi i statlig regi och kriminalisering av våra lesbiska och homosexuella medborgares yttrandefrihet – vad är det då?

Sist men inte minst: lagen är en skam. Att säga mer än så skulle vara ett försök att kolla bort, trivialisera och faktiskt motivera den. Det betyder att jag ger resolutionen mitt starkaste stöd.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Mina damer och herrar! Detta är ett avgörande ögonblick i den europeiska integrationsprocessen. Fram till för en kort tid sedan skulle vi inte ha hållit den här typen av debatt. Detta på grund av att inget parlament någonsin skulle ha övervägt att anta en lag av den här karaktären.

Det betyder att det inte handlar om ett litauiskt inrikesproblem. Enkelt uttryckt: Vi måste inse att vi står inför ett problem som direkt påverkar den europeiska trovärdighetens överlevnad. Ingen del av EU – och vi har de tre institutionerna här – kan stå tysta när en medlemsstat antar en lag som förföljer och kriminaliserar något så universellt som rätten att välja den person man vill ha en känslomässig eller sexuell relation med, oavsett kön eller ålder.

Vytautas Landsbergis, att tala normalt om homosexualitet, bisexualitet och transsexualitet är den bästa garanti ett barn kan få för att kunna leva med sin egen sexualitet med bibehållen respekt för sig själv och resten av samhället.

Detta är viktigt eftersom det vi särskilt efterlyser den här gången är garantier för hälsosam uppväxt, utan tvång eller negativa stereotyper eller kriminalisering av barndomen. Vi kan göra detta just på grund av att vi har en normal debatt om förhållandena, inte genom att förbjuda eller kriminalisera dem.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Litauens lag om skydd för minderåriga utarbetades av hänsyn till de yngsta mediekonsumenternas emotionella och psykologiska utveckling. Medierna blir alltmer närvarande i barnens liv. En annan viktig fråga för de litauiska beslutsfattarna var att barn ska uppföstras enligt deras föräldrars övertygelse. Jag tror inte att det finns någon här i parlamentet som inte skulle hålla med om att detta är viktiga och aktuella frågor. Dessa avsikter förtjänar att uppskattas och inte kritiseras, även om det inte är huvudpoängen här.

Det finns inte någon artikel i denna lag som kränker gemenskapslagstiftningen och i de flesta fall berör lagen inte ens gemenskapslagstiftningen. De punkter som tagits upp i den skriftliga frågan ligger helt klart inom ramen för medlemsstaternas nationella lagstiftning. Ingen har gett Europeiska unionen befogenheter att agera inom dessa områden. Det är den grundläggande anledningen till att vi motsätter oss att frågan tas upp på EU-nivå och anledningen till att vi aldrig kommer att vara överens om att en särskild ideologi utnyttjar gemenskapslagstiftningen för att rättfärdiga ett överskridande av sin befogenhet.

Det är också anledningen till att vi inte kan stödja något av de resolutionsförslag som lagts fram i denna fråga.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Fru talman! Det handlar inte om ideologi. Det handlar om alla människors lika värde vill jag säga. Jag vill också tacka både kommissionen och rådet för ovanligt tydliga

ställningstaganden. Jag är övertygad om att parlamentet, kommissionen och rådet nu gör gemensam sak vid denna överträdelse mot de grundläggande värderingarna.

Vi talar om EU och EU:s respekt för de grundläggande mänskliga rättigheterna. Det måste också gälla för alla våra olika medlemsstater. I praktiken innebär detta lagförslag att all information om hbt-frågor riskerar att bli olaglig. Tänk tanken att det plötsligt blir förbjudet att kämpa för alla människors lika värde oavsett sexuell läggning.

Lagförslaget angriper tveklöst de mänskliga rättigheterna. Jag ska inte räkna upp hur många av de mänskliga rättigheterna det bryter mot. Jag vill bara kort säga: Allt stöd till denna resolution. Jag hoppas att parlamentet kan stå så enat som möjligt bakom denna resolution när vi röstar imorgon.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Fru talman! Jag vill framför allt påpeka hur viktig kampen mot alla former av diskriminering, särskilt diskriminering på grund av sexuell läggning, är för Europeiska unionen, Europaparlamentet och alla våra kolleger.

Vad är det vi diskuterar i dag? Vi talar om en lag som har tagits fram i Litauen, som orsakar ett problem, som orsakar ett så stort problem att president Dalia Grybauskaitė har engagerat sig. Hon lade in sitt veto och har till och med upprättat en arbetsgrupp, som kommer att lägga fram ändringsförslag. Jag hyser därför den största tilltro till henne och jag är säker på att detta problem kommer att lösas och att den berörda medlemsstaten kommer att hitta en lösning på det allvarliga problemet med diskriminering på grund av sexuell läggning. Vi har diskuterat, vissa grupper har föreslagit en resolution och vi har lyckligtvis enats om en gemensam resolution. Jag är därför övertygad om att denna gemensamma resolution kommer att antas i morgon och att detta problem kommer att lösas.

Det är självklart viktigt att våra barns intellektuella och psykiska hälsa skyddas, men jag vill fortfarande påminna er om att kampen mot alla former av sexuell diskriminering är viktig. Vi har arbetat för detta under många år. Vi har byrå för grundläggande rättigheter. Den har ett syfte. Vi har kämpat för att etablera den och det råder ingen tvekan i dag om att den inte kommer att överges eller skrotas.

Jag vill därför tacka er för er vilja att anta denna gemensamma resolution. Jag vill tacka mina ledamotskolleger, som har arbetat så hårt under dessa förhandlingar. Det gläder mig att vi har lyckats utarbeta denna gemensamma resolution och jag hoppas att den kommer att antas här i parlamentet i morgon.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Jag välkomnar Europaparlamentets initiativ om att inleda en debatt om lagen om skydd för minderåriga mot de skadliga effekterna av offentlig information, som antogs med hjälp av de litauiska partierna på högerkanten. Det är beklagligt att denna lag antogs utan att dess överensstämmelse med internationell rätt eller gemenskapslagstiftningen diskuterats och utvärderats tillräckligt. Även de icke-statliga organisationerna talade för döva öron. Under förevändning av det ädla målet att skydda barns rättigheter har i själva verket en rättslig grund skapats för att dela samhället, begränsa informationen och diskriminera enskilda samhällsgrupper. Den tidigare litauiske presidenten lade in sitt veto mot lagförslaget medan den nye presidenten har inrättat en arbetsgrupp, som kommer att lägga fram ett lagförslag till det litauiska parlamentet under dess sammanträdesperiod i höst.

Jag hoppas att det finns en tillräcklig politisk vilja i Litauen för att förbättra lagen. Detta är desto viktigare eftersom vi har erfarenhet av att anta och genomföra progressiva lagar inom detta område. För sex år sedan antogs jämställdhetslagen tack vare insatser från de litauiska socialdemokraterna och lagen förbjöd all direkt och indirekt diskriminering på grund av ålder, sexuell läggning, funktionshinder, ras eller etniskt ursprung i alla livets faser. För tillfället håller ett liknande direktivförslag på att debatteras i ministerrådet. Denna resolution från Europaparlamentet bör uppmuntra det litauiska parlamentet att anta en sådan lag, som respekterar mänskliga rättigheter och friheter och där det inte finns något utrymme för diskriminering, inte heller diskriminering på grund av sexuell läggning.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman, herr vice ordförande, fru minister, mina damer och herrar! Liksom ni är jag chockad över att det finns ett parlament i Europa som inte bara föreslår bestämmelser av denna typ utan även antar dem. Denna lag är inte bara en oacceptabel kränkning av rättigheterna för homosexuella män och kvinnor i Litauen, det skadar även allvarligt ställningen för homosexuella i hela Europa. Litauens parlament säger även till dem att deras sexuella läggning är något de ska skämmas över och något som barn bör skyddas från.

Jag förväntar mig att kommissionen och det svenska ordförandeskapet tydligt klargör för Litauens parlament att grundläggande värderingar som till exempel likabehandling och icke-diskriminering inte är

förhandlingsbara i EU – varken nu, någonsin eller av någon! Jag vill därför att kommissionsledamoten här och nu lovar att kommissionen inte för ett ögonblick kommer att tveka att dra Litauen inför EG-domstolen om denna lag träder i kraft.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Litauen har antagit en lag som skyddar minderåriga mot de externa effekterna av information som allvarligt kan skada deras vidare utveckling. Social- och familjepolitiken faller inom ramen för den enskilda EU-medlemsstatens behörighet och därför kan EU inte fördöma Litauen för detta.

Den aktuella lagen strider inte mot någon internationell standard för mänskliga rättigheter. Jag har studerat frågan och kommit fram till detta. Tvärtom anser jag bestämt att lagen skyddar barn för att utsättas för information eller bilder som – och jag betonar detta – deras egna föräldrar vill skydda dem från.

Jag vill uppmana till en konsekvent tillämpning av subsidiaritetsprincipen, som Irland har säkrat i protokollet till Lissabonfördraget. Trots detta utgör sådana "varningar till medlemsstaterna" ett allvarligt prejudikat inom tydligt känsliga områden som familjen.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) För första gången i Europaparlamentets historia har det litauiska parlamentets åtgärder diskuterats i ett negativt sammanhang. Det gör detsamma hur oskuldsfulla eller godhjärtade frågeställarna och anhängarna till de aktuella lagarna är, de ledde oss definitivt inte in i 2000-talets Europa. Jag tror att tvärsäkerheten hos majoriteten i Seimas då det gäller rättskänslan spelade en roll – vi har inget ovanför oss förutom himlen, vi kan göra vad vi vill och vi bryr oss inte om internationella åtaganden. Denna debatt är en väldigt allvarlig reaktion från rådet och kommissionen. Det är ett varningstecken för Litauens lagstiftare om att vi inte ska gå bakåt, nästan tillbaka till medeltiden, utan i stället agera med blicken framåt och utnyttja de andra EU-medlemsstaternas erfarenheter och traditioner. Därför behövs dessa diskussioner liksom resolutionen.

Cecilia Wikström (ALDE). - Fru talman! Alla människor är födda lika och äger samma okränkbara värde. Därför måste parlamentet i dag tala tydligt om de europeiska medborgarna, oaktat vilket medlemsland vi talar om. Eftersom EU:s grundläggande värden är tolerans, öppenhet och frihet är det glädjande att kommissionens nyvalde ordförande i dag har klargjort att han kommer att tillsätta en kommissionär med en portfölj som just kommer att innefatta mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

I dag konstaterar vi med sorg hur extra beklämmande det är när ett land som Litauen – som en gång har upplevt förtryck och diktatur – nu som ett fritt självständigt land stiftat en lag som är så avskyvärd och som innebär censur, ofrihet och intolerans. Nu måste vi alla som står bakom demokratiska principer och en god människosyn med kraft fördöma denna litauiska lag och vi måste votera imorgon. Låt oss också i denna kammare påminna varandra om att störst av allt är kärleken.

Anna Záborská (PPE). – (SK) År 2006 fördömdes Slovakien för att de bad om samvetsfrihet. I dag är det Litauens tur, eftersom de vill skydda barn från sexualiseringen av samhället. Jag anser att denna diskussion är en manipulation av stadgan om de grundläggande rättigheterna, ett dokument som är rättsligt bindande.

Här i parlamentet ignoreras legitimiteten hos ett nationellt parlament som två gånger har röstat igenom lagen utan kritik. Europaparlamentet begär ett yttrande från byrån för grundläggande rättigheter. Byrån har dock inte befogenheter att granska effekterna av nationell lagstiftning. Jag undrar bara vad irländarna tänker om detta inför den kommande folkomröstningen? De måste tro att snart är det deras tur att bli kritiserade här i parlamentet för sin lagstiftning om skydd av familjen och människans liv.

Jag beklagar att vi här i det högaktade parlamentet misslyckas med att respektera europeiska värderingar, mångfald och nationell kultur och att vi misslyckas med att respektera skyddet av barn och föräldrars rätt att uppföstra sina barn.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Jag tror att det är väldigt tydligt vad de tre institutionerna tycker i denna debatt. Respekten för mänskliga rättigheter, tolerans, individens okränkbarhet och förbudet mot att diskriminera bl.a. med hänvisning till sexuell läggning är grundläggande värderingar i det europeiska samarbetet och måste så vara. Medlemsländerna har en skyldighet att respektera både de värden och de faktiska lagar som gäller på dessa områden inom EU.

Ordförandeskapet känner oro för den aktuella lagen, men vi vet att den är föremål för debatt och kritik i Litauen. Precis som har nämnts här så har ju president Grybauskaitė – som har en bakgrund som kommissionär och är väl informerad om EU:s värden och lagar – själv initierat en process för att se över denna lag och göra

den kompatibel med EU-lagstiftningen. Jag är mycket glad över att kommissionen var så tydlig i vad som kommer att hända om lagen, mot förmodan får man väl säga, ändå träder i kraft i sin ursprungliga form.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag håller helt med om ministerns slutsatser. Jag hoppas även att den arbetsgrupp som president Dalia Grybauskaitė har inrättat kommer att kunna förhindra införandet av en lag, som i vissa avseenden strider mot gemenskapslagstiftningen.

Jag vill betona att vi fruktade att vissa bestämmelser i lagen skulle strida mot vissa direktiv om audiovisuella tjänster och elektronisk handel. Det är faktiskt inte vår uppgift att utforma familjerätten utan det är en av medlemsstaternas befogenheter. Av denna anledning visar allt som tidigare sagts och det som sagts under debatten att frågorna behöver utvärderas bättre på nationell nivå, i detta fall i Litauen.

Talmannen. – Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 115 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 17 september 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Carlo Casini (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag anser att avsikten med resolutionsförslaget om lagen för skydd av minderåriga i Litauen är att ge uttryck för en allvarlig institutionell oro. Ofta hävdar enskilda parlamentsledamöter eller politiska grupper att de behandlar frågor som gäller den inhemska politiken i enskilda medlemsstater. Det verkar inte rätt. I det aktuella fallet verkar planen vara att få Europaparlamentet att kritisera en litauisk lag – vars fullständiga innehåll är okänt – med det lovvärda syftet att skydda minderåriga, samtidigt som de i smyg inför en ståndpunkt som den enskilda medlemsstaten har rätt att besluta om efter eget godtycke. Detta, kan jag tillägga, är något som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har fastställt vid flera tillfällen. Jämlikhetsprincipen betvivlas inte och det är ingen som försöker ifrågasätta värdigheten hos personer med en viss sexuell läggning. Min reservation är av institutionell karaktär eftersom det handlar om förbindelserna mellan Europeiska unionen och enskilda medlemsstater.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig*. – (PL) Diskriminering är förbjuden enligt gemenskapslagstiftningen och internationell rätt. Det finns bestämmelser som reglerar detta i fördragen, Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Ingen medlemsstat kan anta lagar som strider mot dessa dokument.

Den litauiska lagen är oacceptabel, absurd och homofobisk. Homofobi är en sjukdom. Människor som har drabbats av hat mot homosexuella förtjänar ingen sympati. De är inte så mycket homofober som de är heterochauvinister. I likhet med andra chauvinister måste de utmanas och lämpliga lagar måste antas för att stoppa dem.

År 1990 strök Världshälsoorganisationen homosexualitet från den internationella sjukdomsklassifikationen. Världshälsoorganisationen bekräftade också att ingen sexuell läggning ska klassas som en sjukdom.

I alla samhällen, inklusive det litauiska, finns det lesbiska, bögar och bisexuella. De utgör cirka 4 till 7 procent av befolkningen. De är en minoritet som har rätt till fullständiga rättigheter. Jämlikhetsmarscher, som orsakar så mycket bekymmer för vissa människor, organiseras bland annat för att påminna människor om den grundläggande jämlikhetsprincipen.

Av det skälet uppmanar jag rådet och ordförandeskapet att vidta nödvändiga åtgärder för att hindra medlemsstater från att anta en diskriminerande lagstiftning. Vi måste visa att Europeiska unionen bestämt säger NEJ till alla former av diskriminering och intolerans.

(2) Se protokollet.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS*Vice talman***16. Frågestund (frågor till rådet)**

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0203/2009).

Följande frågor har ställts till rådet:

Fråga nr 1 från **Marian Harkin** (H-0259/09)

Angående: Djurskydd

Djurskyddsfrågor är en av det svenska ordförandeskapets prioriteringar, och länder såsom Irland har redan inrättat framgångsrika djurskyddsprogram när det gäller transport av levande djur. Bland programmen kan nämnas ett djurskyddsprogram för am- och dikor, vilket bidrar till att garantera att de avvanda kalvar som exporteras är starkare och bättre förberedda för att klara av resan. Har det svenska ordförandeskapet några planer på att ta hänsyn till detta eller liknande program för export av levande djur, för att se till att det råder balans mellan hållbar export av levande djur och ett bevarat djurskydd i ny lagstiftning? Med tanke på att Irland är en ö och att landet är starkt beroende av sin export av kalvar, undrar jag även om det svenska ordförandeskapet har några förslag som skulle förbjuda denna handel som är så viktig för Irland?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Jag har fått äran att besvara en fråga från Marian Harkin. Rådet delar parlamentsledamotens oro över djurens välbefinnande. Kommissionens regelbundna framläggande av förslag har lett till ett fortlöpande fastställande av en ansenlig mängd gemenskapslagstiftning på detta område. Det svenska ordförandeskapet har som mål att upprätthålla debatten om djurens välbefinnande och god djurhållning. Dessa frågor finns som prioriteringar inom jordbruksområdet när det gäller vårt ordförandeskap och det kommer att hållas en särskild konferens om djurens välbefinnande i den svenska staden Uppsala den 8–9 oktober.

Konferensen kommer att inriktas på slutresultaten av det EU-finansierade projektet *Welfare Quality*. Sedan 2004 har man i projektet tagit fram ett vetenskapligt baserat system för att bedöma hur väl djurbesättningar tas om hand på jordbruken. I projektet undersöks också de bästa sätten för återkoppling till jordbrukarna, konsumenterna och andra intressenter. Mer än 40 institut och universitet från EU och Latinamerika har deltagit. En annan fråga som ska diskuteras vid konferensen är hur djurens välbefinnande ska kunna förbättras globalt. Det kommer talare från internationella organisationer som WTO och FAO, globala företag och den internationella köttindustrin samt företrädare från USA och Namibia.

Resultaten från konferensen kommer kanske att vara relevanta för de slutsatser som rådet planerar till svar på kommissionens väntade meddelande om märkning av djurens välbefinnande. När det gäller eventuella initiativ till lagstiftning så är ledamoten säkert medveten om att det är kommissionen som lägger förslag. Det svenska ordförandeskapet arbetar för närvarande med ett förslag från kommissionen till ett nytt direktiv om skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål. I detta skede har kommissionen ännu inte lagt fram något annat förslag till lagstiftning om djurens välbefinnande som vi kommer att behandla under det svenska ordförandeskapet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Det gläder mig att ni säger att ni vill fortsätta debatten och att det kommer att hållas en konferens i Uppsala i denna fråga. Sanningen är att dagens lagstiftning endast har varit i kraft i cirka två år. Jag vet att vi i Irland har accepterat den. Vi har garanterat utbildning för hanterare. Vi har förbättrat våra transportsystem och som ett resultat av allt detta fungerar vår handel väldigt bra, men om vi slutar kommer naturligtvis konkurrensen att försvinna på hemmamarknaden, etc. Jag undrar om det verkligen är viktigt att ändra en lagstiftning som endast gällt i två år. Sedan undrar jag vilka robusta vetenskapliga data det finns som visar på behovet av detta.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Som ni just sade är det viktigt att utvärdera detta ordentligt och undersöka det som gjorts och vilka resultat som det fått.

Vi håller på att samla in vetenskapliga bevis. Till konferensen i Uppsala har vi bjudit in både experter och vetenskapsmän som ska förse oss med bakgrund för de diskussioner som kommer att föras under konferensen. Som sagt, hoppas vi att de diskussionerna kan bli utgångspunkten för rådets svar på kommissionens meddelande. Det är vad jag kan säga just nu.

Vi välkomnar även varmt Europaparlamentets åsikter. Vi hoppas att detta kan bli en väldigt bra inledning till diskussionerna och hjälpa oss att samla in så mycket information som möjligt.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Jag hoppas bara att vetenskapen får råda över känslorna när det handlar om djurtransporter.

Jag vill be er ta itu med frågan om hästtransporter som jag anser inte har hanterats tillräckligt. Jag tror att det finns en stor oro kring den frågan just nu.

Jag skulle tro att djurskyddsärenden på jordbruken kan öka till följd av de katastrofalt låga priser som jordbrukare i många av EU-medlemsstaterna tvingas sälja sina produkter för. De gör sitt bästa för att upprätthålla skyddsstandarden trots de låga priserna på produkterna, som i sin tur inte genererar några inkomster till jordbruken. Jag anser att vi måste gå väldigt försiktigt fram i denna fråga.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Detta är en väldigt kontroversiell fråga i Irland och ett välkommet bidrag för dem som förespråkar ett nej till Lissabonfördraget. Med tanke på det och med tanke på att Irland är en ö kommer det att skapas en trevlig liten kartell om vi inte har export av levande djur, särskilt när det gäller priserna på nöt och får. Kan ni ge oss något besked om detta kommer att behandlas eller ifrågasättas före folkomröstningen om Lissabonfördraget den 2 oktober?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Jag förstår oron som vissa ledamöter här i parlamentet och medborgarna har gett uttryck för. Tyvärr kan jag inte lova att detta kommer att lösas innan folkomröstningen.

Just nu väntar vi på kommissionens förslag. Det har blivit försenat av skäl som jag inte känner till. Så fort det skickas kommer vi att kasta oss över det och diskutera det. Jag kan inte säga mer, eftersom vi väntar på kommissionens förslag. Jag hoppas att vi kan genomföra detta utan dramatik och snarare utvärdera och se på det ur ett vetenskapligt och sakligt perspektiv.

Fråga nr 2 från **Claude Moraes** (H-0262/09)

Angående: Barnhandel inom EU

I en rapport från Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (FRA) i juli belystes hur allvarligt problemet med barnhandel är inom EU. Ett stort antal barn köps och säljs inom våra gränser för syften såsom sexuellt utnyttjande, tvångsarbete, adoption och organdonation.

Jag välkomnar att det svenska ordförandeskapet låter människohandeln ingå som en prioriterad fråga i sitt arbetsprogram, men jag skulle vilja veta om man även kommer att behandla några förslag som gäller just handeln med barn, i enlighet med rekommendationerna från byrån för grundläggande rättigheter?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Det svenska ordförandeskapet delar parlamentsledamotens oro över handel med barn för sexuellt utnyttjande eller andra syften. Denna form av modernt slaveri är en av de mest lukrativa formerna av internationellt organiserad brottslighet. Den är naturligtvis avskyvärd och det är ett allvarligt problem både inom EU och övriga världen. Människohandel har länge varit en viktig fråga på EU:s dagordning och det står klart att vi måste fortsätta att sätta in en kombination av åtgärder för att bekämpa denna avskyvärda kränkning av de mest grundläggande rättigheterna.

Europa måste öka sina ansträngningar när det gäller förebyggande åtgärder och kampen mot den organiserade brottsligheten, men också skydd av brottsoffer. EU:s åtaganden i kampen mot människohandeln framgår tydligt av antagandet och genomförandet av såväl lagstiftning som icke bindande instrument om denna fråga. Till att börja med antogs 1997 en gemensam åtgärd för att bekämpa människohandel. Den viktigaste biten i lagstiftningen är rambeslutet från 2002 om bekämpande av människohandel.

I mars 2009 lade kommissionen fram ett förslag till nytt rambeslut för att förebygga och bekämpa människohandel samt skydda offer för en sådan verksamhet. Detta skulle därmed upphäva rambeslutet från 2002. Ett av målen för förslaget är att tillhandahålla särskild behandling för sårbara offer, barn, vid brottsutredningar och straffrättsliga förfaranden i syfte att förebygga s.k. sekundär viktigmisering.

Detta förslag är kopplat till ett annat förslag som i ännu högre grad inriktas på barns särskilda behov, dvs. förslaget till rambeslut om bekämpning av sexuella övergrepp mot barn, sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi samt upphävande av rambeslut 2004/68, som kommissionen lade fram vid samma tillfälle. Syftet är att skapa mer konsekvent rättslig ram, öka effektiviteten och skärpa påföljden för förövarna.

Båda dessa förslag diskuteras just nu inom rådet. De bygger på en betydande internationell konsensus, särskilt i FN:s Palermo-protokoll och Europakonventionens åtgärder mot människohandel samt Europarådets konvention av skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och övergrepp.

I samband med en ministerkonferens som ordförandeskapet organiserar i Bryssel den 19–20 oktober – Övergripande EU-åtgärder mot människohandel – kommer rapporten från byrån för grundläggande rättigheter att läggas fram och diskuteras specifikt och slutsatserna kommer att föreläggas rådet. Det svenska ordförandeskapet har också för avsikt att ta upp människohandel och sexuella övergrepp mot barn som prioriteringar i det s.k. Stockholmsprogrammet, som vi avser att anta på toppmötet i december.

Anna Hedh, ersättare för frågeställaren. – Tack så mycket fru minister! Jag vet att denna fråga är jätteviktig och vi i Sverige har ju drivit frågan framåt, liksom EU, de senaste åren. Jag vill bara påpeka att jag tycker att det är väldigt synd att vi EU-parlamentariker inte har möjlighet att delta i konferensen den 19–20 oktober eftersom vi befinner oss här i Strasbourg och inte kan vara i Bryssel och delta i denna viktiga konferens. Det är tråkigt, men så är situationen.

Jag vet också att det svenska ordförandeskapet har sagt att man vill ta upp frågan om exploatering av barn i samband med turism och resande. Det var tänkt att man skulle göra det på en konferens den 20 november, då den permanenta mellanstatliga arbetsgruppen *L'Europe de l'enfance* ska ha ett möte, men nu har jag hört att man inte kommer att ta upp den frågan från ordförandeskapets sida. Varför? Kommer ni att göra det vid ett annat tillfälle?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Tack Anna Hedh. Jag vet att Anna Hedh är mycket engagerad i dessa frågor.

Det är mycket olyckligt att konferensen i Bryssel sammanfaller med sessionen. Anledningen till att den ligger på de datumen är att den ska vara samtidigt som *EU Anti-trafficking Day*, som är precis de dagarna. Det är därför det sammanfaller. Jag beklagar verkligen det.

När det gäller den andra fråga som ledamoten ställde om varför det har fallit bort: Det visste jag inte om. Det får jag kolla och återkomma om och kanske förmedla ett svar till ledamoten i den frågan.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Tack för svaret. Jag beklagar också att konferensen äger rum då vi är i Strasbourg. Kan ni se till att Europarådets konvention mot människohandel betonas på konferensens dagordning? Det finns nämligen ett antal medlemsstater som fortfarande inte har undertecknat den och det finns vissa medlemsstater – inklusive Sverige självklart – som inte har ratificerat den. Det är väldigt viktigt att se till att den står högt upp på konferensens dagordning, så att vi kan bekämpa människohandeln. Vi har resurserna för det. Vi behöver verkligen agera nu.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Ja, fru Lynne, jag ska uppmärksamma arrangörerna på detta.

Fråga nr 3 från **Mairead McGuinness (H-0264/09)**

Angående: Budskapet till FAO:s högnivåmöte

Vilket budskap kommer rådet att förmedla på EU:s vägnar vid den kommande konferensen för FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO)?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Vi rör oss mellan många olika frågor.

FN:s FAO-konferens kommer att inledas den 18 november. En av de viktigaste frågorna på dagordningen är reformen av FAO. Reformprocessen grundar sig på den plan för åtgärder som godkändes 2008 av samtliga medlemmar i FAO. Denna handlingsplan innebär reformer på många olika sätt. Bl.a. kommer FAO:s framtida verksamhet att styras av ett resultatbaserat förvaltningssystem som kommer att främja ökad effektivitet när det gäller tilldelning och utnyttjande av knappa resurser. Vi tror också att reformprocessen kommer att ha långsiktiga effekter när det gäller FAO:s arbete med frågor som rör dess personal och decentraliserade kontor. Konferensen kommer också att behandla frågor som rör ändringar i FAO:s stadga och reformerna av kommittén för tryggad livsmedelsförsörjning.

Denna reform är av viktig eftersom den är kopplad till inrättandet av ett globalt partnerskap för jordbruk, tryggad livsmedelsförsörjning och näringstillförsel. För att diskutera dessa frågor på politisk nivå anordnar FAO ett världstoppmöte om tryggad livsmedelsförsörjning i Rom den 16–18 november. Där är

ordförandeskapet representerat och vi kommer att föra fram en förklaring som delvis bygger på rådets slutsatser om tryggad livsmedelsförsörjning som ska antas på FAO:s möte.

I sina slutsatser om FAO av den 11 november 2008 erkände rådet att den aktuella livsmedelskrisen kräver en gemensam samstämmig och samordnad reaktion från världssamfundet, med stöd av det civila samhället och den privata sektorn. I detta syfte bör EU stödja ett globalt partnerskap för jordbruk och livsmedel enligt EU:s handlingsprogram för millenniemålen. Detta välkomnades av Europeiska rådet i juni 2008.

Vidare välkomnade rådet i sina slutsatser den pågående reformen av FAO som genomförs på ett konstruktivt sätt av samtliga medlemsstater i organisationen inom ramen för konferensens kommitté. Mot denna bakgrund anser ordförandeskapet att toppmötet bör ha ett tydligt politiskt mål och lansera ett nytt förvaltningssystem för tryggad livsmedelsförsörjning i världen där ett förnyat och stärkt CFS bör inta en ledande roll.

Enligt ordförandeskapet är det nödvändigt att detta toppmöte inrättar ett framåtblickande och åtgärdsinriktat system som kan bemöta den aktuella livsmedelskrisen och öka insatserna för att nå det första millennieutvecklingsmålet – att utrota extrem fattigdom och hunger. För att organisera detta kommer CFS-reformen och ett brett engagemang för det globala partnerskapet att vara av största vikt.

Ordförandeskapet anser att toppmötet bör ha detta tydliga politiska mål, att lansera ett nytt system för styrning av världens livsmedelsförsörjning där det förnyade och stärkta CFS bör ha en ledande roll. På operativ nivå anser ordförandeskapet att detta toppmöte behöver inrätta ett framåtsyftande och handlingskraftigt system som kan bemöta den nuvarande livsmedelskrisen och stärka insatserna för att nå millenniemålen.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Jag uppskattar det utförliga svaret. Jag vill bara dröja kvar en stund vid det svenska ordförandeskapets inställning till den gemensamma jordbrukspolitikens roll när det gäller att stödja den tryggade livsmedelsförsörjningen i världen som koncept och tillgodose behovet av detta. Vilken roll anser ni att vår politik kan spela där? Anser ni att det är viktigt att vi har en gemensam politik i EU, med tanke på vår oro för den tryggade livsmedelsförsörjningen i världen?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Vi har inte diskuterat det i rådet mot bakgrund av just den här konferensen, men det är uppenbart att den gemensamma jordbrukspolitikens roll kan spela en roll och att den, när vi diskuterar frågan i framtiden, även kan spela en allt större roll för att underlätta fattiga länders deltagande på den gemensamma marknaden, och även när det gäller vad vi kan göra för att mildra och lösa den rådande akuta krisen.

Det har vi gjort. Nu ser situationen i världen lite bättre ut. Det kommer in positiva rapporter från nästan samtliga av de olika marknaderna. Det är utmärkt, och jag vill ge lite tid åt att reflektera över hur vi kan hantera den här typen av konflikter i framtiden och hur vi kan använda en något förändrad gemensam jordbrukspolitik för att hjälpa de fattiga länderna att undvika en liknande situation.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Vi talar här om tryggad livsmedelsförsörjning i världen, men jag vill bara kort nämna livsmedelsförsörjningen i EU. Den tryggade livsmedelsförsörjningen i EU är enligt min åsikt beroende av livsmedelsproduktionen i EU. Så sent som i dag hade ALDE-gruppens ledamöter i jordbruksutskottet ett möte med kommissionsledamot Mariann Fischer Boel och vi diskuterade just den här frågan och den gemensamma jordbrukspolitikens framtid som redan har nämnts här, särskilt framtiden efter 2013. Vi diskuterade även det faktum att budgeten kan skäras ned. Detta får allvarliga konsekvenser för livsmedelsproduktionen i EU.

Jag vet att detta bara är en del av den större diskussion som vi har här i kväll, men det är ändå oerhört viktigt för dem som är verksamma inom jordbruket. Ni har redan gett ett svar, men om det svenska ordförandeskapet har några ytterligare tankar om detta, skulle jag uppskatta att få höra dem.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Det här är en komplicerad och mycket omfattande diskussion. Den handlar om själva konferensen, men sträcker sig självklart mycket längre än så. Det är inte vår avsikt att verkligen inleda dessa diskussioner. Vi har väntat på att kommissionen ska lägga fram ett dokument, ett meddelande om den framtida budgeten. Vi fick ett löfte – efter ett beslut av rådet redan 2004 – om att vi skulle få en utförlig granskning av intäkterna och budgetutgifternas effekter, och då självklart inbegripet den gemensamma jordbrukspolitikens som utgör en stor del av EU:s budget. Detta meddelande har blivit försenat – det ryktas nu att det ska komma före årsslutet. Om så är fallet tänker vi, det svenska ordförandeskapet, hålla en första diskussion om det med medlemsstaterna, men det kommer att bli det spanska ordförandeskapets uppgift att verkligen sätta igång arbetet med dessa frågor. Därför kan jag inte ge mer detaljerade uppgifter i nuläget.

Fråga nr 4 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0267/09)

Angående: Stabilitets- och tillväxtpakten

Vid sitt möte i juni bekräftade Europeiska rådet sitt åtagande om sunda offentliga finanser och till stabilitets- och tillväxtpakten. Ändå förväntas mer än 20 av medlemsländerna vara föremål för förfaranden p.g.a. för stora underskott i slutet av året. Vilka åtgärder avser ordförandeskapet att vidta för att uppfylla målet om korrekt och ansvarsfullt genomförande av stabilitetspakten? Vilka svårigheter med ett korrekt genomförande har ordförandeskapet kunnat konstatera hittills? Anser ordförandeskapet att krisen gör det nödvändigt att åter se över pakten eller är den reform som antogs 2005 tillräcklig för att pakten ska kunna efterlevas och vara effektiv under nuvarande omständigheter? Vilken exitstrategi och strategi för minskning av de offentliga underskotten förespråkar ordförandeskapet och vilken tidsplan vill ordförandeskapet se för genomförande av en sådan strategi? Anser ordförandeskapet att man för 2010 bör satsa på budgetsanering och budgetdisciplin eller bör man fortsätta tillämpa en viss grad av flexibilitet i de offentliga finanserna, särskilt mot bakgrund av den ökande arbetslösheten?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Denna fråga diskuterade vi ju även tidigare i dag. Under den pågående krisen har offentliga myndigheter vidtagit extraordinära åtgärder, både i termer av penningpolitik och av budgetstöd. Dessa insatser har varit nödvändiga och lämpliga, och har spelat en viktig roll för att undvika en ännu allvarligare kris, stabilisera ekonomin och förhindra en dramatisk konjunkturedgång. Stabiliseringen av den ekonomiska och finansiella situationen innebär emellertid inte att konjunkturedgången är över. Vi måste vara mycket försiktiga och se till att vår politik för framtiden förenar det nödvändiga stödet för återhämtning – som vi hoppas kommer – med en ansvarsfull inställning till de offentliga finansernas hållbarhet på medellång och lång sikt.

Det är just behovet av att balansera dessa två mål som gör att den flexibilitet som faktiskt tilläts i 2005 års översyn av pakten är så förnuftig. I våra ekonomiska tider måste de offentliga myndigheterna vidta åtgärder som krävs för att främja ekonomisk aktivitet. När återhämtningen har fått fart och drivs framåt av egen kraft, måste vi emellertid se till att våra offentliga finanser är hållbara och fastställa trovärdiga planer för att konsolidera våra budgetar.

Med tanke på att omständigheterna skiljer sig väldigt mycket åt i de olika medlemsstaterna kommer det att finnas olika planer, olika tidtabeller, när det gäller att upphöra med finanspolitiska stimulanser och penningpolitiska anpassningar. Detta kommer att återspeglas i många av de underskottsförfaranden som kommer att riktas till enskilda medlemsstater, men de måste samordnas, och även i fortsättningen ska de överensstämja med den övergripande ramen i stabilitets- och tillväxtpakten. Därför planerar ordförandeskapet diskussioner i Ekofin under hösten om lämpliga exitstrategier och samordningen av detta.

Jag förväntar mig att dessa diskussioner kommer att leda till ett tydligt samförstånd om ambitiös konsolidering vid rätt tidpunkt i varje medlemsstat för att garantera långsiktig hållbarhet.

Marietta Giannakou, ersättare för frågeställaren. – (EL) Fru minister! Tack för ert mycket tydliga svar. Jag räknar med att ni särskilt kommer att fokusera på frågan om vi ska insistera på att 2010 ska vara ett år där vi förbättrar de offentliga finanserna eller om vi på något sätt ska kunna ge förlängning eller uppskov eftersom detta är något unionen hittills inte har utnyttjat i sin politik.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Detta är en fråga som är mycket svår att svara på. Vi kommer på G20-mötet nästa vecka att inleda en sådan första diskussion om *exit strategies*. Men det är klart att situationen ser väldigt olika ut i de olika medlemsländerna, och därför kommer det att finnas lite olika tidtabeller. Jag hoppas att vi ganska snart kan påbörja denna processen, men det är också avhängigt hur den ekonomiska situationen utvecklas. Vi ser ljus i tunneln, vi tror att det värsta är över och då behöver vi fortare gå in i det här *exit strategy*-tänkandet. Om vi inte gör det så småningom är det ju de allra mest sårbara i våra samhällen som drabbas av stigande arbetslöshet, hårda offentliga besparingar och risk för inflation. Men exakt när den tidpunkten inträffar i de olika länderna är lite tidigt att säga i dag.

Fråga nr 5 från **Seán Kelly** (H-0270/09)

Angående: EU:s åtgärder för att bekämpa arbetslösheten

I en ny Eurobarometer angav visserligen 72 procent av EU:s invånare att Europeiska unionen spelar en viktig roll för att skapa nya arbetstillfällen och bekämpa arbetslösheten, men samtidigt uppgav bara drygt en tredjedel av personerna i undersökningen att de hade hört talas om EU:s instrument för detta, såsom Europeiska

socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Görs det tillräckliga insatser för att marknadsföra dessa viktiga redskap?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Rådet delar ledamotens oro över resultaten i den senaste eurobarometern när det gäller medvetenheten om viktiga EU-verktyg för att bekämpa arbetslösheten som Europeiska socialfonden och Europeiska fonden av justering för globaliseringseffekter. Ur både demokrati- och legitimitetssynpunkt är det viktigt att kommunicera till medborgarna om vad EU gör.

Rådet fäster stor vikt vid Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter och vi vill att de ska användas effektivt för att bekämpa arbetslösheten. De här båda instrumenten är viktiga finansiella redskap för att möta den aktuella konjunkturedgången och öka sysselsättningen genom att den inför integrerade flexicuritystrategier och säkerställer att kompetensen höjs och matchas bättre med de behov som finns. Detta gav rådet uttryck för i december 2008 då det ställde sig bakom att Europeiska socialfonden snabbt ska inleda kompletterande åtgärder till stöd för sysselsättningen. Rådet efterlyste också en förbättring av förfarandena i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Därför gjordes en översyn av den ursprungliga förordningen så att fonden ska kunna reagera mer effektivt till stöd för arbetstagare som har friställts, inte bara till följd av globaliseringen utan också tillfälligt på grund av den finansiella och ekonomiska nedgången. Det bör emellertid påpekas att genomförandet av dessa fonder, inklusive lämplig information och publicitetsverksamhet, är medlemsstaternas och kommissionens behörighet. När det gäller Europeiska socialfonden så ska medlemsstaterna informera om insatser och medfinansierade program i syfte att lyfta fram gemenskapens roll och stöd från fonderna. I det här sammanhanget kan nämnas Europeiska öppenhetsinitiativet som kommissionen lanserade 2005. Ett av de viktigaste målen med detta initiativ är att förbättra informationen till allmänheten om mottagande av EU-medel genom att man offentliggör namnen på mottagare av direktstöd inom ramen för EU:s sammanhållningspolitik.

När det gäller Europeiska globaliseringsfonden bör information om de finansierade åtgärderna lämnas av medlemsstaterna. Jag vill samtidigt påminna om att fonden för justering av globaliseringseffekter upprättades relativt nyligen. De dåliga kunskaperna kanske kan bero på att det finns relativt få fall där stöd från denna fond anslagits.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Tack så mycket för ert mycket kortfattade svar. Jag har bara en till fråga. Jag har förstått att det finns ett mycket starkt motstånd i rådet mot förslaget att förhandsfinansiera Europeiska socialfonden till 100 procent under de kommande två åren. Om detta motstånd kvarstår, kan rådet ge exempel på alternativ som har lagts fram för att bevara styrkan i EU:s ekonomiska återhämtningsplan?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Ja, vi har faktiskt diskuterat detta i rådet ett flertal gånger. Det råder stor enighet om att projektet bör delfinansieras på nationell nivå för kvalitetens skull. Förslaget om att ta bort den nationella finansieringen har därför inget stöd från rådet.

Vi är emellertid medvetna om den rådande situationen och de problem som finns. Vi har bett kommissionen lägga fram ett alternativt förslag. Jag tog upp saken med kommissionsledamot Paweł Samecki, den ansvarige kommissionsledamoten, för bara två dagar sedan. De håller på att utarbeta ett sådant förslag och kommer att lägga fram det så snart som möjligt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag beklagar att rådet inte vill ge det nödvändiga stödet i form av hundraprocentig finansiering i dessa tider då vi talar om Europeiska socialfondens funktion att minska arbetslösheten, i synnerhet under den rådande krisen. Jag vill även nämna att vi under den rådande ekonomiska krisen ser en ökning av arbetslösheten som särskilt drabbar stålverk och skeppsvarv, och till och med teknisk arbetslöshet i och med att arbetstagare faktiskt görs överflödiga. Jag vill ställa följande fråga, med tanke på att vi måste investera i och bevara EU:s ekonomiska konkurrenskraft även i framtiden: vilka åtgärder har ni för avsikt att vidta för att förenkla användningen av resurser från Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i syfte att stödja de industrisektorer som drabbats av ekonomiska svårigheter?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Som jag sade har vi bett kommissionen ta fram alternativa förslag om hur just denna socialfond kan användas i en situation där, som ni säger, massor av människor i hela EU står utan arbete, och vi hoppas att kommissionen kommer att lägga fram ett sådant förslag snarast.

Vi gör dock mycket annat för att bekämpa arbetslösheten. Detta ligger förstås inom medlemsstaternas ansvarsområde, men vi har även ett gemensamt ansvar för att samordna, underlätta fullbordandet av den inre marknaden, undanröja hinder, få tjänstedirektivet att gälla från den 1 januari, få bort betungande

administration och göra det lättare för folk att hitta arbete genom att ge dem resurser för att slutföra sin utbildning eller börja om i en annan riktning.

Arbetslösheten kommer även att diskuteras vid ett särskilt informellt Ekofinmöte i oktober där arbetslösheten är en av huvudfrågorna på dagordningen. Mot bakgrund av den diskussion om Lissabonstrategins framtid som jag vet pågår i parlamentet, men även i nästan alla rådskonstellationer, finns det många frågor att diskutera.

Socialfonden är alltså bara ett instrument för att bekämpa arbetslöshet. Den kan förbättras och den kan troligtvis användas i större utsträckning för att visa allmänheten hur den används på ett bättre sätt. Men den är bara en del av en hel uppsättning instrument som vi har och som vi måste använda för att bekämpa arbetslösheten.

Fråga nr 6 från **Bernd Posselt** (H-0271/09)

Angående: Information om Tjetjenien

Vilka åtgärder vidtar rådet för att se till att de mänskliga rättigheterna även fortsättningsvis bevakas i Tjetjenien, efter mordet på människorätts- och fredsaktivisten Natalia Estemirova och den efterföljande stängningen av människorättsorganisationen Memorials kontor där? Hur ser rådet på möjligheterna att öppna ett EU-kontor i Groznyj eller i omedelbar närhet av Tjetjenien som kan genomföra denna uppgift, eller åtminstone genomföra ett tidsbegränsat uppdrag för att bevaka de mänskliga rättigheterna i landet?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Så snart som ordförandeskapet hade informerats om mordet på Natalia Estemirova gjorde vi omedelbart ett uttalande som fördömde mordet och uttryckte vårt djupa deltagande till hennes familj och till hennes kolleger inom människorättsorganisationen Memorial. Vi uppmanade också de ryska myndigheterna att utreda mordet snabbt och noggrant och ställa förövarna inför rätta.

Jag kan försäkra Bernd Posselt om att rådet fortsätter att följa utvecklingen i Tjetjenien noga och vi ägnar särskild uppmärksamhet och respekt åt de mänskliga rättigheterna och människorättsförsvarens situation. I rådet har vi flera gånger uppmanat de ryska myndigheterna att göra allt som står i deras makt för att skydda dessa människor i Ryssland i enlighet med FN:s universellt erkända förklaring om människorättsförsvare. Jag betonar att EU redan är närvarande i Tjetjenien genom kommissionens stödprojekt, diplomater från Moskvas ambassader i EU:s medlemsstater och regelbundna resor till Tjetjenien.

Rådet betonar den vikt det fäster vid Bernd Posselts frågor och är orolig över situationen för de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien, men vi anser inte att det i dag finns något särskilt behov av ett kontor eller ett uppdrag såsom han har föreslagit. Unionen är närvarande i regionen och vi kommer att fortsätta att övervaka frågorna om respekt för de mänskliga rättigheterna, rättsstatsprincipen och de demokratiska principerna i Tjetjenien och ta upp detta närhelst det är nödvändigt.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tack, fru Malmström! Det var det första tillfredsställande svar jag fått från rådet i den här frågan. Tack.

Jag har dock en kort kompletterande fråga: tänker rådet ta upp frågan om Tjetjenien igen under det svenska ordförandeskapet, med tanke på att de ryska ledarna har gjort ett antal uttalanden om förändringar? Vi behöver se handling, men inget händer, och därför vill jag be att ni återigen ger oss ordentlig information om den här frågan inför förhandlingarna om avtalet. Vi har för avsikt att hålla en brådskande debatt om den här frågan i morgon.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Ja, vi tar kontinuerligt upp frågor om mänskliga rättigheter i vår dialog med Ryssland och vid det toppmöte som vi hoppas kommer att äga rum mellan unionen och Ryssland under hösten så kommer mänskliga rättigheter att finnas på dagordningen.

Fråga nr 7 från **Nikolaos Chountis** (H-0273/09)

Angående: Den turkiska regeringens tillstånd till kolväteprospektering inom EU-länders exklusiva ekonomiska zoner

Turkiets regering har beslutat att ge klartecken för det statsägda turkiska oljebolaget TPAO:s sökande efter kolvätefyndigheter inom Greklands och Cyperns exklusiva ekonomiska zoner (EEZ). Detta är ännu ett uttryck för den fientliga hållning som Turkiet intagit i ett försök att avskräcka Cypern från att gå vidare med exploateringen av sina ekonomiska zoner vilket tvingade Cypern att lägga in sitt veto mot att man öppnade

energikapitlet i Turkiets medlemskapsförhandlingar. Med tanke på att Turkiets beslut kan få allvarliga följder för landets förbindelser med EU-länderna skulle jag vilja få svar på följande frågor från rådet:

Vilka omedelbara åtgärder kommer rådet att vidta för att se till att den turkiska regeringen drar tillbaka sitt tillstånd till kolväteprospektering i de exklusiva ekonomiska zonerna i EU:s medlemsstater? Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att se till att Turkiet uppfyller tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet även gentemot Cypern och erkänner landets rätt till en exklusiv ekonomisk zon? När förväntas Turkiet anta havsrättskonventionen, som har införlivats i gemenskapsrätten?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Rådet är medvetet om de händelser som parlamentsledamoten tar upp. När det gäller Turkiets förbindelser med länderna i den berörda regionen så är Turkiet, precis som alla andra länder, skyldigt att verka för goda grannförbindelser och fredlig tvistlösning. Detta är andemeningen i FN-stadgan.

Det är också ett viktigt krav för EU-anslutning. Enligt Turkiets ramar för EU-förhandlingar och rådets berörda slutsatser har EU uppmanat Turkiet att undvika varje hot, konfliktkälla eller handling som negativt skulle kunna påverka goda grannförbindelser och processen för fredlig tvistlösning. EU har dessutom vid flera tillfällen framhållit vikten av framsteg i normaliseringen av de bilaterala förbindelserna mellan Turkiet och alla EU-medlemsstater, inklusive Republiken Cypern, och betonat alla EU-medlemsstaters suveräna rättigheter.

När det gäller frågan om tilläggsprotokoll är unionens ståndpunkt mycket tydlig. Det är en avtalsskyldighet för Turkiet att tillämpa det fullt ut på ett icke diskriminerande sätt. Alla dessa frågor tas systematiskt upp av EU, senast under mötet mellan politiska direktörer från EU-trojkan och Turkiet i Stockholm i juli och i associationsrådet i maj. Jag kan försäkra ledamoten om att rådet fäster stor vikt vid dessa frågor och att vi fortsätter att följa utvecklingen mycket noga.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru minister! Jag uppskattar er vilja och beslutsamhet att ge tydliga svar på våra frågor.

Jag vill även påpeka att vi kommer att hålla en debatt om Nabucco-gasledningen i parlamentet i morgon och påminna er om att den turkiske premiärministern i januari 2009 hotade Bryssel med att hans land skulle omvärdera sitt stöd för byggandet av naturgasledningen om det inte blev några fortsatta förhandlingar om öppnandet av energikapitlet.

Detta kapitel har, som ni vet, blockerats genom att Cypern har lagt in sitt veto på grund av att landet känt sig hotat av Turkiet när det gäller utnyttjandet av Cyperns exklusiva ekonomiska zon.

Därför vill jag återigen fråga vilka åtgärder rådet kommer att vidta för att se till att Turkiet erkänner Cyperns rätt till en exklusiv ekonomisk zon, eftersom frågan om exklusiva ekonomiska zoner är av avgörande betydelse och kan orsaka stora problem på flera av EU:s politikområden.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Både rådet och kommissionen har noterat detta och vi följer frågan nära. I alla våra konstellationer med Turkiet fortsätter vi att ta upp frågan och vikten av goda grannskapsrelationer. Nästa tillfälle kommer att bli utrikesministrarnas trojka i november. Jag hoppas att incidenter av det slag som ledamoten nämner kan undvikas.

När det gäller energikapitlet så screenas det just nu i de olika konstellationerna i rådet och det pågår en diskussion. Det är lite för tidigt att säga resultatet av denna utvärdering och som ledamoten vet kräver varje steg i denna process enhällighet i rådet.

Fråga nr 8 från **Liam Aylward** (H-0278/09)

Angående: EU:s politik i Burma

Kan rådet uttala sig om Europeiska unionens politik gentemot Burma och förklara vilka åtgärder som Europeiska unionen vidtar för att bidra till att Aung San Suu Kyi, som har suttit fängslad sedan 1990, släpps fri?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! EU har noga följt situationen för Aung San Suu Kyi ända sedan hon fängslades för 20 år sedan. Rådet har arbetat mycket aktivt och kontinuerligt för hennes sak. Vid många tillfällen har vi uppmanat myndigheterna i Burma att frige henne.

Vidare har rådet under denna tid vidtagit ett antal mycket konkreta åtgärder. Jag vill nämna några av dessa.

I augusti fördömde EU genast domen mot Aung San Suu Kyi och rättegången mot henne vilken saknade rättslig grund. Vi uppmanade myndigheterna i Burma att omedelbart och utan villkor frige henne. Rådet uttalade att det rättsliga förfarandet mot Aung San Suu Kyi utgjorde ett brott mot nationell och internationell rätt.

Vidare ingrep EU:s höge representant, Javier Solana, på Aung San Suu Kyis vägnar vid ASEAN:s ministermöte och vid den efterföljande ministerkonferensen mellan ASEAN och EU i juli, där även företrädare för Burma var med. Vid detta möte framfördes starka krav från många av de närvarande, bl.a. från USA, Kina, Ryssland med flera länder, om att Aung San Suu Kyi och andra politiska fångar omedelbart skulle frigges.

EU har även varit mycket aktivt genom sitt särskilda sändebud för Burma, Piero Fassino, till stöd för de åtgärder som FN och FN:s särskilde rådgivare Ibrahim Gambari, vidtagit och även när det gäller samråd med viktiga EU-partner i Asien.

Myndigheterna i Burma har valt att ignorera protesterna mot fängslandet och uppmaningarna att frige Aung San Suu Kyi från ett stort antal länder och organisationer, bl.a. FN:s generalsekreterare, ASEAN:s ordförande och flera av ASEAN:s medlemsstater, en organisation där Burma faktiskt är medlem.

På grund av bristen på respons från Burma har EU svarat med ytterligare riktade åtgärder mot personer som är ansvariga för domen. Vi har fört upp medlemmar av domarkåren och andra personer inblandade i talan mot Aung San Suu Kyi på förteckningen över personer som omfattas av viseringsförbud och fryssning av tillgångar. Vi har utvidgat förteckningen över personer och enheter som omfattas av restriktiva åtgärder så att den även gäller fryssning av tillgångar hos företag som ägs och kontrolleras av medlemmar av regimen i Burma eller av personer som är knutna till dem.

Det svar som rådet enades om den 13 augusti ligger helt i linje med den resolution som Europaparlamentet antog i oktober 2008. Jag kan försäkra ledamoten om att EU utöver dessa specifika åtgärder kommer att intensifiera sitt arbete inom det internationella samfundet och särskilt med likasinnade partner i Asien för att vi ska kunna få till stånd ett omedelbart och ovillkorligt frigivande av Aung San Suu Kyi och andra politiska fångar. Det är ett grundläggande första steg i den process av nationell försoning som krävs om valen 2010 ska kunna ses som fria, trovärdiga och rättvisa.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Fru rådsordförande! Tack för ert utförliga svar. Får jag fråga er vilka åtgärder EU har vidtagit, eller håller på att vidta, för att hjälpa de tusentals flyktingar som har flytt från Shan-staten i norra Burma till Kina som ett resultat av de våldsamma sammandrabbningarna i augusti mellan juntan och de etniska minoriteterna?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Jag beklagar verkligen. Jag tror inte att jag kan svara på den frågan just nu. Jag måste be att få återkomma om det. Jag beklagar.

Fråga nr 9 från **Brian Crowley** (H-0280/09)

Angående: Närmare förbindelser mellan EU och Förenta staterna

Vilka initiativ genomför rådet i syfte att inrätta närmare politiska och ekonomiska förbindelser mellan EU och Förenta staterna?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Rådet fäster största vikt vid förbindelserna mellan EU och USA. De transatlantiska förbindelserna utgör en hörnsten i EU:s yttre politik och grundas på våra gemensamma värden, dvs. demokrati, mänskliga rättigheter och engagemang för öppna och integrerade ekonomier. Den nya administrationen i USA har gett ny stimulans till förbindelserna.

Vi är fast beslutna att fortsätta detta samarbete. Detta är en tid när konkreta resultat förväntas i de transatlantiska förbindelserna på båda sidor om Atlanten. Jag vill gärna framhålla att det finns många områden där EU har ett nära samarbete med Förenta staterna för att utvidga vårt strategiska partnerskap och uppnå resultat. Vi fortsätter naturligtvis att ha ett mycket nära samarbete i ett antal regionala frågor såsom Afghanistan, Pakistan, Iran, fredsprocessen i Mellanöstern, Ryssland och västra Balkan. Vi har ett regelbundet samarbete om krishantering och jag är väldigt glad att Förenta staterna nu deltar i ett civilt ESFP-uppdrag, nämligen EULEX i Kosovo.

Vi kommer att ha ett nära samarbete i klimatfrågorna inför Köpenhamn vid årets slut. Förenta Staternas ambitioner på detta område har på ett väsentligt sätt höjts i och med den nya administrationen. Vi välkomnar detta och hoppas att de kan presentera jämförbara mål när det gäller utsläppsminskningar på medellång sikt som en del av avtalet. Vi har också ett samarbete sedan länge om energifrågor. Vi menar att detta nu måste

gå vidare till en högre nivå och vi vill inrätta ett särskilt energiråd för EU och Förenta staterna. Det kan bli ett bra forum för utökat samarbete mellan oss när det gäller energitrygghet, marknader, hållbarhetspolitik och forskning om ny energiteknik.

En annan högprioriterad fråga är naturligtvis en finansiella och ekonomiska krisen. Här krävs ett mycket nära samarbete för att återställa förtroendet för de finansiella marknaderna och för att få dem att fungera. På handelsområdet måste Doharundan slutföras på ett ambitiöst sätt 2010 eftersom det är väsentligt för att främja ekonomisk återhämtning och motverka protektionism. Här är USA en nyckelspelare.

Vi kommer naturligtvis att diskutera dessa frågor på G20-mötet nästa vecka. Vi har från båda sidor intresse av att fördjupa samarbetet om rättsliga och inrikes frågor och att öka förståelsen för varandras regelverk och politiska ramar. Uttalandet om stängningen av Guantánamo, där en fördjupning av samarbetet om rättsliga och inrikes frågor nämns, är ett viktigt steg i detta sammanhang.

När det gäller icke-spridning och nedrustning har samarbetet mellan EU och Förenta staterna fått ny kraft och Obamaadministrationen har varit mycket angelägen om detta. Washington och Bryssel arbetar tillsammans för att se till att betydande framsteg görs i frågor som konferensen om översyn av ickespridningsfördraget, ikraftträdande av fördraget om ett fullständigt förbud mot kärnsprängningar och början till en lösning av den fastlåsta situationen i nedrustningskonferensen, så att vi får ett fördrag om förbud mot framställning av klyvbart material för kärnvapen.

Det finns ett starkt intresse från båda sidor för att stärka den transatlantiska politiska dialogen och samarbetet om utvecklingssamarbete. EU och USA är världens största givare och därför har vi ett gemensamt intresse av att förbättra insatserna på utvecklingsområdet. Vi för diskussioner om hur detta kan ske. Det kommande toppmötet mellan EU och Förenta staterna är ett utmärkt tillfälle att diskutera dessa och andra relevanta frågor på högsta nivå. Jag är väldigt stolt över att det svenska ordförandeskapet har fått möjlighet att leda EU vid toppmötet. Vi är fast övertygade om att toppmötet kommer att främja de transatlantiska förbindelserna på ett positivt och konstruktivt sätt.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Tack så mycket fru minister! Det är mycket roligt att ha er här igen, om än i en annan funktion.

Jag tänker särskilt på de två frågor där jag tror att vi kan samarbeta mest: när det gäller spridning för det första, och den finansiella krisen för det andra.

Har det svenska ordförandeskapet – i egenskap av rådets företrädare, såklart – några särskilda tankar som de vill framföra vid det toppmöte mellan EU och Förenta staterna som kommer att äga rum mycket snart? Jag tänker särskilt på de meningsskiljaktigheter som verkar finnas mellan Frankrike och Storbritannien å ena sidan och resten av EU å den andra i fråga om hur den finansiella regleringen ska se ut. Förenta staterna verkar ligga närmare övriga EU-länders ståndpunkt än de franska och brittiska tankegångar som presenterades av Gordon Brown i går.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) I morse höll vi en debatt om förberedelserna inför G20-mötet. Jag vet att olika förslag diskuteras i medierna men jag måste säga att EU är ytterst väl samordnat. Vi har haft diskussioner med finansministrarna och i morgon kommer vi att ha en middag med statscheferna och premiärministrarna för att fullborda samordningen med anledning av mötet i Pittsburgh.

EU visar upp en enad front. Vi vet vad vi vill. Vi har ett konkret förslag som kommer att finslipas i morgon. Därför är jag inte särskilt orolig för detta, och jag är även mycket glad över att vi, med hjälp av kommissionen och kommissionsledamot Joaquín Almunia, har nått detta mycket sällsynta läge med stark enighet inom EU. Det är våra prioriteringar och våra lösningar som diskuteras och vi kommer självklart att försöka nå en samsyn på så många punkter som möjligt med den amerikanska regeringen och andra partner vid G20-mötet.

Vi är mycket glada över att icke-spridning åter står på dagordningen. Det har under en tid varit svårt att ta upp frågan och vi är mycket glada över president Barack Obamas engagemang i den. Men det kommer att ta tid. Det rör sig om komplicerade tekniska frågor och det kommer att ta tid att fullfölja dem. Vi är mycket processinriktade. Vi kommer att försöka driva frågorna vidare, men jag kan inte säga hur lång tid det kommer att ta och vilka tidsfrister vi har. Men det finns på dagordningen. Vi är fast beslutna att gå framåt och jag tror att det är en önskan som våra amerikanska partner delar.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (EN) Fru rådsordförande! Jag vill ställa en fråga om triangeln EU–USA–Ryssland. Som vi vet har USA och Ryssland på initiativ av president Barack Obama inlett mycket

viktiga förhandlingar om kärnvapennedrustning. Hur kan rådet och EU enligt er åsikt underlätta och påverka dessa förhandlingar som är så viktiga för mänsklighetens framtid?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Jag är mycket glad över dessa nyheter. Jag anser att det är ett viktigt steg att dessa två länder sitter ned och diskuterar, som ni säger, viktiga frågor för mänskligheten, och vi kan bara hoppas att de gör konkreta framsteg.

I mars 2010 kommer ett globalt kärnvapentoppmöte att hållas där självklart även EU kommer att närvara. Mot bakgrund av detta har vi ett utmärkt tillfälle att samordna våra synpunkter och se hur vi kan bidra till att göra dessa diskussioner så lyckade och givande som möjligt.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).
Frågestunden är härmed avslutad.

17. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 19.00.)